

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Gener 2014 · núm. 157 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 157 · Gener 2014 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

AQUEST
SISTEMA
NO
FUNCIONA!

portem
un nou
món als
nostres
CORS

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca

Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel. / fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixl@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel. / fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, frcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel. / fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

EDITORIAL

Els Sindicats del Règim acaben amb el ferrocarril públic de la mà del PP

Ja són fets consumats, novament trossegen el ferrocarril, ADIF en dos i RENFE en quatre Societats Anònimes, des del dia 1 de gener hem començat a patir les conseqüències dels Decrets Llei del PP que han estat acceptats amb tot tipus de beneplàcits pels sindicats grocs del Règim, sense mostrar cap oposició, Si Franco, el dictador, aixequés el cap, no s'ho podria creure. En la dictadura es van nacionalitzar les empreses privades ferroviàries i es va crear la RENFE i durant la suposada democràcia, amb uns governs miopes i uns sindicats pancistes/co-

ruptes arriben a la destrucció d'un ferrocarril que ha costat tant esforç i diners dels impostos dels contribuents, perquè quatre amiguets de lliurar sobres es quedin amb ell i es posi en risc l'ocupació i les condicions laborals de tots els/les treballadores del sector ferroviari a l'estat espanyol.

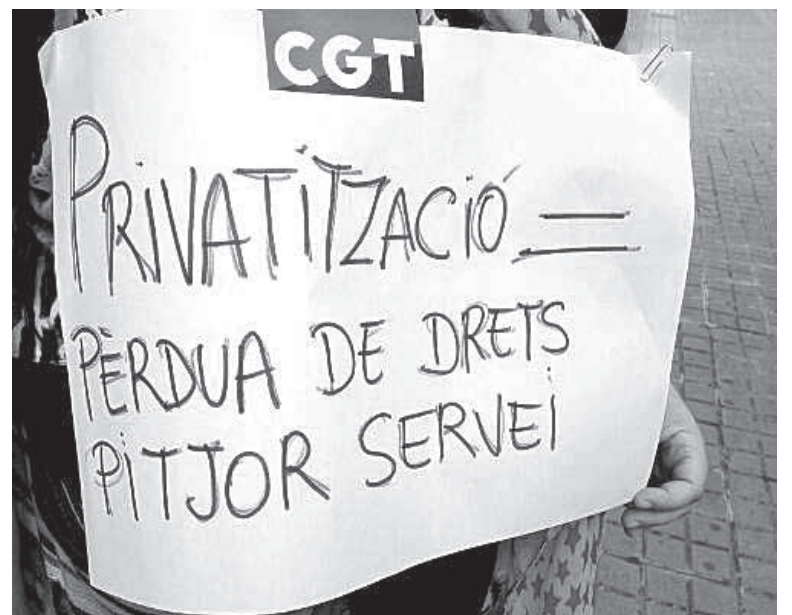
Mentre els sindicalistes de torn han venut el nostre futur i el del ferrocarril públic, molts ferroviaris, amb la CGT al davant, han plantat cara contra aquesta aberració, mentre uns altres s'ho miraven des de fora com si res estigués succeint. Les conse-

qüències no es faran esperar i en els pròxims mesos potser molts/es es peneixin de no haver-se implicat en la lluita per a defensar-nos junts, deixant de banda a qui una vegada més han demostrat que són corretja de transmissió del Govern de torn, que mitjançant suculentos subvencions, els engeixa les arquees i els atorga salvoconductes per a no haver de donar pal a l'aigua.

Des de CGT hem tornat a donar la cara per tots/es els/les treballadores/es, però la falta d'unitat de les plantilles ha propiciat que els executius sindicals campin a pler i tornin a

vendre'ns, tanmateix, seguirem, mentre tinguem alè, defensant els interessos de tots quants formem part del sector ferroviari i posant-los difícil portar a terme els seus plans desmantelladors de l'estatus social dels treballadores/es i del ferrocarril que els ciutadans i ciutadanes necessiten, malgrat els sindicats del PP postfranquista (CCOO, UGT, SEMAF...).

Nosaltres seguirem defensant un ferrocarril públic, social, ecològic, al servei de tots i totes, al servei de la majoria. Per això ens seguirem oposant a la seva privatització.

"El feixisme representa i és, en efecte, la personificació màxima de la desigualtat social"

Buenaventura Durruti, militant anarquista. Discurs al poble de Barcelona el 4 de novembre de 1936

Edició del Col·lectiu La Tramuntana: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrel, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavirtate, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat Redacció i subscripció a Balears: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org Web revista: www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

>> Agurrel

TEMA DEL MES

Amb l'enduriment de la legislació repressiva el govern del PP vol controlar, criminalitzar i sancionar encara més la protesta social retallant drets, per tal de dificultar i impedir les mobilitzacions al carrer

Noves formes de repressió

De la modificació del Codi Penal a la modificació de la Llei de Seguretat Ciutadana

Eric Sanz de Bremond Arnulf i Nacho Trillo

Des dels orígens de l'estat de dret, les classes dirigents han utilitzat les lleis com eines de legitimació de la repressió. Així mateix, en funció de l'estratègia político-criminal pròpia de cada govern i context polític, hem pogut veure dos nivells d'intensitat de la repressió: la d'alta intensitat, que es materialitza en detencions i acusacions penals, i la de baixa intensitat o "burorrepresió", que consisteix en sancions administratives indiscriminades i amb poca fonamentació jurídica o democràtica. Existeix un nivell de repressió superior (el derivat de la mal anomenada legislació antiterrorista) que excedeix el contingut d'aquest article i no entra en la reflexió que segueix a aquestes línies.

A l'estat espanyol, fins a ara, el mateix sistema legal que venia legitimant qualsevol d'aquests dos models de repressió venia també -paradoxalment- actuant al seu torn com contrapès i protegint, en certa mesura, el disens i la protesta, permetent l'exercici efectiu de la llibertat d'expressió, associació i manifestació. A títol d'exemple, durant els últims anys i prenent com base una legislació no precisament garantista, la majoria de detencions i acusacions penals contra activistes s'arxiva o es transforma en mers judicis de faltes i la majoria d'aquests judicis de faltes es resolen amb sentències absolutories. També els tribunals estan revocant les sancions administratives imposades per la participació en manifestacions i concentracions, que es compten per milers, perquè vulneren drets fonamentals dels manifestants sancionats.

En resum, en la conjuntura actual cap dels dos nivells d'intensitat de la repressió està servant al Govern, que en una constant sagnia perd els procediments penals instats contra manifestants i és continuament condemnat per vulnerar els seus drets fonamentals. En aquest escenari, l'Executiu ha ini-

ciat una profunda reforma de les lleis que estableixen i legitimen els mecanismes repressors. I ho fa en els seus dos pilars fonamentals: la reforma del Codi Penal i la reforma de la Llei de Seguretat Ciutadana.

La reforma del Codi Penal, que està en fase de tramitació parlamentària, aprofundeix en el que es coneix com el Dret Penal de l'Enemic. Aquesta concepció del Dret Penal busca castigar, més que el que fas, el que pots arribar a fer sobre la base de qui ets, o millor dit, a qui l'Estat considera que ets. Per a això s'incrementen les conductes perseguides, s'endureixen les penes i es relaxen o eliminen les garanties que han d'acompanyar a tot procés sancionador.

Alguns exemples de les modificacions més importants són que s'introdueix la pena de "presó permanent revisable" i l'internament cautelar de persones per la seva suposada perillositat, basada únicament que pateixen alguna malaltia mental.

Però sobretot sorgeixen moltes modificacions que apunten als repertoris de lluita utilitzats pels moviments socials en els últims anys: la paralitza-

ció de desnonaments, l'ocupació de sucursals bancàries, les assegudes, la difusió de convocatòries per xarxes socials, la solidaritat amb les persones migrants, etc; o bé amplien la definició dels delictes que ja existien, com el d'atemptat contra l'autoritat.

També tindrà un efecte considerable l'eliminació de les faltes, atès que algunes d'aquestes conductes passaran a ser considerades delictes, enduint així el càstig dels comportaments que regulen i que la resta, que passaran a considerar-se infraccions administratives, tindran un règim menor de control judicial limitant-se així els drets dels sancionats. I és que precisament l'eliminació de les faltes ve a justificar la modificació de la Llei de Seguretat Ciutadana, per a incloure en un text legal distint aquelles conductes excloses del Codi Penal.

No obstant això, i aprofitant l'obligatorietat d'aquesta modificació, el Ministeri de l'Interior ha decidit dues coses molt importants: incloure també conductes que abans no estaven sancionades i que venien sent usades com forma de protesta o eines per a denunciar la repressió policial, i aug-

mentar les sancions de la major part de les conductes.

El projecte de modificació de la LSC es va filtrar a la premsa convenientment a mitjans de novembre: com sempre en aquests casos l'objectiu del Govern és llançar un globus sonda per a mesurar la resposta que la seva aprovació causaria. I la revolada ha estat notable, però perquè la proposta de la Llei ho mereix: les sancions anunciades per insultar a un policia aniran de 1.000 a 30.000 € i per realitzar un escrache, gravar a policies durant la seva actuació si es considera que compromet el seu treball o realitzar concentracions enfront del Congrés podran arribar a 600.000 €. Fins i tot s'ha anunciat que podrà sancionar-se una cosa que abans no era sancionable i que està protegit per la Constitució: participar en una concentració no comunicada.

A més hi ha una diferència de concepte crucial respecte de l'estructura de la legislació vigent. Actualment insultar a un policia es jutja en un judici de faltes on, amb les degudes garanties processals i davant un Jutge, ha de provar-se que efectivament aquest insult ha existit. D'aprovar-se les reformes,

insultar a un policia es castigarà per carta, mitjançant un procediment administratiu. La mera paraula del policia serà suficient com prova de càrrec i el procés serà resolt per la pròpia Administració, que serà Jutge i part. Si es vol acudir a un Jutge per a impugnar la decisió de l'Administració caldrà pagar una taxa, gràcies a la Llei que recentment ha complert un any i que, juntament amb les dues recent esmentades i que estan modificant-se, suposa la precarització més gran del dret de defensa des de 1978.

En definitiva, les reformes del Codi Penal i de la LSC busquen sense complexos augmentar la repressió contra la població i es dirigeixen especialment a aquells que participin en qualsevol activitat amb contingut de reivindicació política, aprofundint a més en el model de convalidació que ja va usar en la Llei Sinde: si els jutges no et donen la raó l'única cosa que et queda és canviar les lleis. Però prova, d'altra banda, que des de la ciutadania s'estan fent les coses bé, i que, com se sol dir en aquests casos, la por potser està canviant de bàndol i és ara el govern el qual no troba resposta en la Llei per a criminalitzar els nous models de protesta que lentament el van minant. Per tot això és urgent prendre consciència del que poden implicar aquestes reformes, no perdre ocasió de paralitzar-les i preparar-nos per a desobeir-les si arriben a culminar-se. Iniciatives com la plataforma "No Somos Delito" (www.nosomosdelito.net) ja estan treballant en això. De totes aquestes lluites en parlarem en aquest blog, que hem inaugurat amb l'objectiu que prometem en el títol: conquistar el dret i fer-lo nostre.

* Article publicat al blog "La conquista del derecho" (revista Diagonal)

>>>Recull d'articles informatius i d'anàlisi sobre la nova Llei de Seguretat Ciutadana i la reforma del Codi penal que vol tirar endavant el PP: <http://www.diagonalperiodico.net/libertades/21101-ley-antiprotastas.html>

Noves formes de repressió

Ni Seguretat, ni Ciutadana: torna la Brigada Politico-Social 2.0

Rafael Cid

Després de la Llei Corcuera, impopularment coneguda com “de la puntada a la porta” i oficialment com a Llei de Protecció de Seguretat Ciutadana, el seu continuador en l’assignatura pel PP, l’exfiscal neo-franquista Alberto Ruíz-Gallardón, pretén aprovar una nova Llei de Seguretat Ciutadana calcant l’excusa de l’ex electricista ugetista: fer front als “fenòmens col·lectius que impliquen l’aparició d’amenaques o accions violentes”.

En realitat, pura i simple demagògia per restablir un Estat policial en un moment d’extrema debilitat i descredat social del règim, amb l’objectiu ocult de blindar de les protestes ciutadanes els propers períodes electorals que s’acosten. No hi ha base, però si abús: les estadístiques oficials d’Eurostat afirmen que Espanya és, després de Grècia i Portugal, el país de la Unió Europea (UE) amb menor índex de criminalitat i, per contra, el que major nombre de presos té per habitant. Qui delinqueix a qui? El poble sobirà o el govern apoderat? O és que al multar fins l’alè busquen temeràriament que algú pensi que surt més cara la resistència passiva que el petardisme defensiu?

La nova Llei de Seguretat Ciutadana ens retorna a una realitat que mai se’n va anar del tot i per sempre. Amb el Caudillo o amb el seu pupil borbònic l’essència política del règim és fonamentalment la mateixa: un model econòmic capitalista-neoliberal, la sagrada unitat dels homes i les terres d’Espanya, un cap d’Estat que només respon davant Déu i davant la història, un generalíssim dels exèrcits sotret al control popular i una aliança a grans amb els falcons dels Estats Units (EUA) i les seves bases militars de “utilització conjunta”.

Els canvis introduïts perquè en el fons tot quedi sota control són la substi-

tució dels Principis Fonamentals del Movimiento (jurats pel Rei) per una Constitució (no jurada pel Rei) a la carta de l’oligarquia, el pas del partit únic al pretès pluralisme restringit per la Llei de Partits i la Llei Electoral que deixa la sobirania nacional en mans del duopoli dinàstic hegemònic, el transvasament dels Sindicats Verticals al tàndem institucional format per CCOO i UGT i l’entrada a la Unió Europea el 1986 que, com l’elecció de la monarquia en el paquet constitucional, mai va ser sotmesa a referèndum per a la seva aprovació pels ciutadans. Evidentment, això és a nivell de l’acotat pla de les coordenades institucionals. Perquè, i aquí afortunadament, en el pla cívico-cultural-humanista, el poble espanyol si que ha fet un profund canvi, i entre aquell paisanatge sotmès a la censura prèvia de tots els seus actes, públics i privats, i aquest d’ara que ha conquistat les llibertats formals per desenvolupar-les amb el seu bon fer, hi ha notables diferències. Encara que potser, per

això precisament, els guardians de la transició, a tort i a dret, s’entesten contínuament en trucar a capítol. Els anys de felipisme amb el seu “OTAN d’entrada no”, la amnèsia sobre els crims del franquisme, els batallons de la mort del GAL, la persistència de l’Audiència Nacional com a Tribunal d’Ordre Públic (TOP) restaurat i la Llei Corcuera de la “puntada a la porta” (purgada més tard pel Constitucional), van ser un aperitiu del que després el seu soci nacionalcatòlic desenvoluparia.

D’aquí, la desraó d’una altra Llei de Seguretat Ciutadana que enfonsa les seves arrels en el codi penal d’una dictadura que fiava el seu compliment inexcusable al TOP i la Brigada Politico-social (BPS). Perquè lògica jurídica no en té cap i la demanda ciutadana no existeix. El que s’argüeix com una modificació per tallar noves formes de delinqüència és una mentida. Tot i la crisi econòmica i el desemparament en què han sumit a les capes més vulnerables de la població, les estadísti-

ques ho denuncien: Espanya és el país amb menys delictes per habitant de tota l’Europa Occidental (45 delictes per 1.000 habitants) i al mateix temps el que té més presos (153 per 100.000 habitants (enfrent de 70 de mitjana a la UE). Un oximoron. El que certifica una legislació penal i administrativa bolcada en la repressió i un Estat profund d’empremta policial, aliens a la redempció (com va demostrar la doctrina Parot) i circumcidats en l’obediència deguda.

Això sí, per contra, són líders europeus en corrupció política, institucional, de sang blava i de coll blanc. Però això no origina més conseqüències jurídiques per al braç ximple de la llei que l’aplicació de l’indult com jutjador d’últim recurs. En les seves diverses formes i maneres. Desfent el que alguns pocs jutges dignes han fet, com va succeir en el vergonyós cas de la “absolució” del número dos del Banc de Santander, Alfredo Sáez, en l’etapa Zapatero, o amb l’episodi del kamikaze homicida l’advocat del qual treballava al bufet d’un fill del ministre de Justícia, Alberto Ruíz-Gallardón, ja amb Rajoy a la Moncloa. O en la versió “tot per a la banca”, traient-se de les punyetes togades un eximent, anomenat “doctrina Botín”, que obre espais d’impunitat als més poderosos quan l’acusació particular decau i el ministeri fiscal es diu andana. Tota una aberració: el poder executiu esmenant la plana al judicial, que en teoria administra justícia en nom del Rei, i la Fiscalia, que és precisament qui té la missió constitucional (article 124) de “promoure l’acció de la justícia en defensa de la legalitat, dels drets dels ciutadans i de l’interès públic tutelat per la llei”, passant olímpicament. Per aquest motiu es reparteixen el botí després de fer el mateix amb el Consell del Poder Judicial (CGPJ) i el Tribunal Constitucional (TC).

Si això no és un “lligat i ben lligat”, per descomptat s’assembla molt a un “Estat d’excepció”. I si a això li sumem

el nou Codi Penal i les ordenances que ajuntaments, com el de Madrid, volen aplicar, sotmetent a proves d’idoneïtat als músics de carrer o multant a la gent per córrer per agafar l’autobús, la cosa escala a nivells d’emergència nacional. Els nostres governants estan forjats en la política del garrot. Per això es valen del dret administratiu sancionador per aconseguir els seus objectius repressius que no poden aconseguir per altres mitjans. Cas del nefast projecte del Codi Penal de Ruíz-Gallardón, que ha buscat “reencarnar” a través d’aquesta Llei de Seguretat Ciutadana en els aspectes en què va ser tombat pel Consell d’Estat i la Comissió d’Estudis del CGPJ

Igal que el TOP perviu en els usos i costums de l’Audiència Nacional, la Brigada Politico-Social del franquisme pugna per fer mèrits en la segona restauració democràtica. Tal podria ser l’acudit pel qual significats membres de la BPS, com el sinistre Billy el Nen, segon d’abord del supercomissari Conesa, no hagin estat detinguts o extraditats a l’Argentina per respondre dels seus nombrosos crims com sicaris de la dictadura. Algun il·luminat en les altures del poder ha de pensar que els seus serveis encara poden ser d’utilitat per neutralitzar el 15-M, les plataformes, les mareas i altres moviments d’impugnació al sistema que, amb un suport social majoritari, busquen una autèntica ruptura democràtica i obrir un procés constituent que derogui totes les lleis polítiques reaccionàries, les desregulacions econòmiques i laborals i les involucions socials del duopoli dinàstic governant, per després donar pas a una democràcia de demòcrates.

S’haurà de lluitar. No serà fàcil. Ni ho regalaran amb una crida a la llaminadura del vot útil a les urnes futures. Però el que està clar és que la proposta de nova “lleï mordassa” que pensa perpetrar el Partit Popular (PP), en el fons, és una mostra més de la debilitat i il·legitimitat del sistema: És la carta que els queda després del seu estrepitós fracàs en tractar de pasturar la ventada de la dissidència social promocionant a flamants i oriunds líders ungits pels mèdia, seguint la pista del que ha passat temps enrere a Argentina amb alguns famosos de l’entorn piquetero o el que ara mateix passa a Xile amb diversos dirigents de la lluita estudiantil engolits per la política-system.

Tret que el que desitgi sigui tancar tant les rescloses de les protestes que amenacen els seus privilegis que obliguin els sectors més intransigents a prendre altres camins menys pacífics i contundents. Un territori pre-polític que inverteixi la iniciativa i la relació de forces, i on l’Estat i els agents de dalt tindrien totes les de guanyar i els de baix totes les de compadir. Sense comptar amb l’ajuda frustrant dels eternals partidaris de la “revolució pendent” (espontanis o afavorits / apocalíptics o integrats) amb què sempre compta el sistema en la seva estratègia de la tensió per restablir troianament l’estatu quo.

Noves formes de repressió

Contra l'estat d'excepció permanent

Antonio Pérez Collado

Sorpresos els grups de poder per la inescapable frescor i puixança dels moviments socials (15M, PAH, mareas ciutadanes), no han trigat a donar instruccions al govern de la dreta neoliberal perquè endureixi les lleis que garanteixen les llibertats imprescindibles perquè un sistema entri, encara que sigui amb calçador, en la llista de democràcies. El primer que se'ls ha ocorregut, després de la vaga de la neteja de Madrid i l'èxit de les mobilitzacions socials de caràcter assembleari, ha estat llançar als seus tertulians a exigir una prompta i dura regularització dels drets de vaga i manifestació. Escoltant-los predicar l'apocalipsi podria pensar-se que aquestes expressions ciutadanes no estan ja fitades per la llei.

El dret de vaga té tantes restriccions que els treballadors dubtem de la seva utilitat: preavisos de 5/10 dies, serveis mínims de fins al 80 %, piquets merament informatius, prohibició de vagues de solidaritat... Quant a les manifestacions, la legislació també estipula una sèrie de requisits, terminis i responsabilitats per als organitza-

dors, sense deixar de marcar sancions econòmiques o fins i tot la prohibició quan l'autoritat vulgui entorpir aquests sagrats drets ciutadans, sobretot si els seus promotors són crítics amb els poders establerts.

La iniciativa del govern del Partit Popular per a posar noves traves al dret de vaga i fixar desorbitades multes per manifestar-se davant institucions públiques, fer escraches a polítics, increpar a la policia, etc. no té altre objectiu que intentar frenar, per mitjà de les gruixudes sancions econòmiques (fins a 600.000 euros) o fins i tot la petició de penes de presó, tota la indignació social que comença a organitzar-se i reclamar els seus drets.

També pot semblar casualitat la insistència del poder a llançar àmplies campanyes per a atemorir al personal amb perillosos grups anarquistes, disposats a acabar amb aquesta democràcia tan modèlica, pels mitjans més violents que l'atònita audiència televisiva es pugui imaginar si, i aquí ve el missatge toscament dissimulat la societat no es dota de les normes autoritàries i els mitjans repressius que l'Estat i qui el triplen ens ofereixen. El garbull que s'ha muntat amb la detenció de diversos joves, acusats de pertànyer a un comando

àcrata tan inexpert com desconegut, al que s'acusa de col·locar rudimentaris explosius en alguns temples, sembla més un muntatge de la desapareguda (?) Brigada Político-Social franquista que un cas clar i documentat de terrorisme mereixedor de tal nom. En moments de crisis i drames socials

com els que s'estan vivint, no és mala solució (ja que per a l'atur o la corrupció no es volen buscar) tirar mà de vells fantasmes, com el terrorisme o la inseguretat ciutadana, perquè el personal no parli dels problemes que ens afligeixen i es distregui pensant que algú pot robar-li la cartera buidada abans per

banquers i polítics. Hi haurà més inseguretat que no saber si podràs menjar o et quedaràs en el carrer a l'endemà? Per ventura no és violència que et prengin la casa, el treball i els serveis públics?

* Antonio Pérez Collado és militant de CGT-Pais Valencià

Amb la nova Llei de Seguretat Ciutadana, el PP pretén ofegar la protesta retallant drets fonamentals

David Bou / Setmanari Directa

L'anunci fet pel ministre de l'Interior espanyol, Jorge Fernández Díaz, de les sancions i les penes que s'inclouen a la Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana ha activat les alarmes de bona part de la societat. L'executiu del Partit Popular busca noves fórmules per aplicar les mesures d'austeritat i mantenir sotmesa una població ofegada per la crisi econòmica i social que colpeja especialment els pobles del sud d'Europa. El govern del Partit Popular a Madrid continua entestat a aprofundir la seva tendència autoritària amb la pretensió d'estendre la por entre la ciutadania, sufocar les protestes socials que estan marcant una legislatura que tot just ha arribat al seu equador i escombrar del carrer les pràctiques i els col·lectius socials que no encaixen amb la seva ideologia o que els resulten molestos per consolidar el seu paradigma ètic i moral.

En aquesta ocasió, el ministre de l'Interior espanyol, Jorge Fernández Díaz, va portar l'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana al consell de ministres 29 de novembre. Un cop analitzat al consell de ministres, el text s'ha de sotmetre al dictamen del Consell d'Estat i el Consell General del Poder Judicial –òrgan en procés de renovació–, abans de debatre's com a

projecte de llei orgànica i ser sotmès a votació a les Corts Generals espanyoles, on els conservadors compten amb majoria absoluta.

Canvi d'estratègia

L'avantprojecte de llei, batejat com a llei anti15-M o llei Mordassa a les xarxes socials, inclou 58 articles que es categoritzen com a infraccions lleus, greus o molt greus i que van associades a sancions econòmiques que oscil·len entre els cent i els sis-cents mil euros. Aquestes xifres suposen un augment substancial respecte al que estableix el cos legal que –fins avui– regula aquesta matèria, l'anomenada llei Corcuera (en referència al ministre del PSOE que la va impulsar i va aconseguir aprovar-la l'any 1992).

Durant els darrers anys, han aparegut i s'han consolidat noves formes de protesta alternatives a les clàssiques, més espontànies i ràpides, que en moltes ocasions han sobrepasat la capacitat de reacció de les responsables de la gestió de l'ordre públic i dels cossos policials. En aquesta línia, el Ministeri de l'Interior espanyol busca noves fórmules per dificultar el dret de manifestació, pretensió que pot topar –com ja han advertit moltes juristes– amb la protecció d'aquest i d'altres drets fonamentals –com el d'informació, reunió o expressió– establerta per la

Constitució espanyola.

L'arxivament de la causa oberta a l'Audiència Nacional espanyola contra les convocants de la protesta Rodea el Congreso o el sobreseïment de les causes per delictes penals de les 447 detingudes durant les mobilitzacions del 15-M madrileny, assistides per la comissió legal de l'acampada, han demostrat que moltes magistrades s'oposen a castigar penalment convocatòries o concentracions i consideren que aquestes penes són "sancions sense fonament jurídic, arbitràries i injustificades". Això ha fet que el govern presidit per Mariano Rajoy canviï d'estratègia i vulgui potenciar la via administrativa per poder imposar càstigs evitant l'acció de tribunals i jutges.

D'aquesta manera, podran imposar sancions econòmiques a les convocants o participants de mobilitzacions que han rebut l'aval de diferents tribunals i jutjats d'instrucció com a legítim exercici del dret a la llibertat d'expressió. Contràriament, Interior defensa que la llei pretén portar per la via administrativa conductes que, fins ara, es castigaven al Codi Penal. Justifiquen les noves sancions argumentant que compensen l'eliminació de la majoria de les infraccions penals tipificades com a faltes, incloent-les a la nova llei com a infraccions administratives, que estaran subjectes a la impugnació i la via jurisdiccional.

Autoritarisme a cop de multa

Si s'aprova la nova llei orgànica, les persones multades sota els seus supòsits hauran d'acudir al contenciós administratiu perquè una lletrada revisi la legalitat de la sanció que els ha estat imposada. Amb la implantació de les taxes judicials, les persones denunciades hauran de fer front a les noves tarifes, que limiten el dret d'una persona de recórrer a la justícia en funció dels seus recursos econòmics. Aquest model repressiu per la via de la mul-

ta pretén reproduir els mecanismes de l'endeutament entre les persones i els col·lectius dissidents. D'aquesta manera, consoliden un mecanisme d'atac que, en contraposició a les peticions de presó, que s'interpreten com a accions més repressives i desperten més mostres de suport i solidaritat, es percep com un mètode més lax. Així doncs, en temps de crisi, s'aprofundeix en la via recaptatòria per reprimir els moviments contestataris i els grups socials més vulnerables, generalment, gent precària a la qual es vol combatre amb aquest avantprojecte de Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana.

TREBALL - ECONOMIA

La nova reforma de l'Estatut dels Treballadors via RDL 16/2013 suposa una nova precarització de les condicions laborals i afavoreix els interessos dels empresaris

La segona Reforma Laboral de l'època Rajoy entra per la porta del darrera

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Aprofitant el rebombori creat per la subhasta del preu de la llum i l'aprovació de la llei de l'avortament, el Consell de Ministres del passat divendres 20 de desembre va colar-nos una reforma laboral encoberta. Es tracta del Reial Decret-Llei 16/2013 ("de medidas para favorecer la contratación estable y la empleabilidad de los trabajadores"). L'aprovació d'aquesta nova reforma de l'Estatut dels Treballadors és un nou atac cap el conjunt dels treballadors i treballadores, suposa una nova precarització de les nostres condicions laborals i, com les anteriors reformes, afavoreix els interessos dels empresaris. Algunes de les mesures més destacables del Reial Decret-Llei 16/2013 són:

1. Mitjançant la modificació de l'art. 12.4 i 12.5 de l'ET es flexibilitzen encara més els contractes a temps parcial. Si bé es recupera la prohibició vigent fins la reforma del 2012 de que els treballadors/es a temps parcial facin hores extres, ara es permet que facin hores complementàries també els que tenen contractes de durada limitada. S'introdueixen a més mesures per a que els empresaris tinguin més facilitats per a imposar aquestes hores complementàries, eliminant alguns requisits d'acord entre les parts. També

s'amplien el número d'hores extraordinàries que es poden fer, que poden arribar a ser fins el 60% de la jornada contractada.

2. Amb la modificació de l'art. 34.2 de l'ET es potencia la distribució irregular de la jornada laboral en els contractes a temps parcial en permetre compensar l'excés o la defecte d'hores treballades al llarg dels propers 12 mesos. És a dir, les bosses d'hores ja no es limiten a l'any natural. Els empresaris podran jugar molt més fàcilment amb la distribució irregular del temps de treball, variant la nostra jornada laboral en funció dels seus interessos.

3. S'obre la possibilitat de fer contractes "indefinitos de suport als emprenedors" (és a dir, l'anomenat contracte Rajoy de la reforma de l'any 2012) per a contractes a temps parcial. Abans havien de ser de jornada completa. Es mantenen els beneficis fiscals pels empresaris que els facin, adaptats a la jornada contractada. Aquest tipus de contractes mantenen la resta de característiques de la reforma del 2012: els poden fer empreses de menys de 50 treballadors/es (prop del 99% de les empreses), amb un sou equivalent al salari mínim interprofessional en absència de conveni (o, en el seu defecte, el mínim que imposi el conveni) i un període de prova d'un any, al llarg del qual la finalització del contracte és lliure i gratuïta. En síntesi, es continua facilitant l'acomodament i bonificant fiscalment als empresaris.

4. Facilita que les ETT efectuïn el préstec de treballadors/es amb contractes en pràctiques i que el període de pràctiques duri tot el temps de treball en l'empresa receptora.

El Reial Decret-Llei 16/2013 ha entrat en vigor el diumenge 22 de desembre de 2013. Realment és com un "premi de loteria" per als empresaris, que tindran més facilitats per a contractar amb sous baixos, facilitats d'acomodament i d'imposar encara més les jornades laborals. Per exemple, un treballador que accedeix a un contracte "indefinit de suport als emprenedors" però ara amb una dedicació a temps parcial, es pot trobar que l'empresari li plantege fer

jornades fins a un 60% superiors a la contractada i sense retribucions extres (les hores complementàries es paguen com a ordinàries). Quines opcions reals tindrà de negar-s'hi si el mateix contracte permet a l'empresari finalitzar lliurement el "període de prova" que dura tot un any? I, d'altra banda, la possibilitat de disposar de mà d'obra barata i amb una jornada totalment flexible afectarà també les plantilles actuals de les empreses, amb empresaris temptats de substituir-ne una part per a treballadors/es amb aquests tipus de contractes de temps parcial.

Davant d'aquest nou capítol de l'atac que estan fent contra els drets socials

i laborals, des de la CGT de Catalunya fem una crida a la mobilització constant en defensa dels interessos de la majoria de la població, dels treballadors i treballadores, tant dels que estem en actiu com dels que esperem estar-ho.

Anàlisi de la Reforma Laboral encoberta del PP via R.D. Llei 16/2013 Informe d'urgència del professor associat de la URV Tarragona i magistrat TSJC Carlos Hugo Preciado Domènec.

Us el podeu descarregar al web <http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article9882>

El Govern espren la reforma laboral retallant més drets als treballadors

Ana Requena / eldiario.es

La ministra d'Ocupació, Fátima Báñez, no s'ha cansat d'assegurar que la reforma laboral ja estava feta. No obstant això, el que el Govern

ha aprovat aquest divendres 20 de desembre s'assembla molt a una volta de rosca a la legislació laboral. L'Executiu flexibilitza per complet el contracte a temps parcial, permet que les ETT formalitzin contractes de pràctiques, prorroga la possibilitat

que els contractes formatius no estiguin lligats a cap formació reglada, i enforteix la posició de les empreses en la gestió de les baixes per incapacitat temporal.

Flexibilització del contracte a temps parcial per facilitar que l'empresari tingui gairebé total disponibilitat sobre l'horari del treballador

Amb la nova regulació del contracte a temps parcial, les empreses podran

disposar dels treballadors amb plena llibertat. No podran fer hores extraordinàries -almenys no sota aquesta excepció- excepte en els supòsits contemplats a l'article 35.3 de l'Estatut dels Treballadors, però aquestes se substitueixen per les anomenades hores complementàries, que podran fer els treballadors que estiguin contractats per a realitzar almenys deu hores setmanals de terme mitjà anual, de forma temporal o indefinida. Les hores complementàries sempre han existit en els contractes a temps parcial, però el Govern va flexibilitzar el seu ús, primer en la reforma laboral, i ara mitjançant nous canvis.

Hi haurà dos tipus d'hores complementàries. D'una banda, les pactades, és a dir, les consensuades entre empresa i empleats. En aquest cas, podran suposar un màxim del 30% de la jornada pactada amb el treballador, un percentatge que podrà ampliar-se fins al 60% si així ho contemplan

els convenis. Els empresaris haurien de donar un preavis als treballadors perquè realitzin aquestes hores, no obstant això, aquest termini previ es redueix de 7 a 3 dies. Ocupació assegura que és una forma de "agilitar" l'organització de les empreses.

Però hi haurà també hores complementàries "voluntàries", sense preavis mínim, el que vol dir que un empresari pot requerir a un treballador el mateix dia perquè es quedi en el seu lloc de treball durant més hores. El Ministeri assenyala que el treballador sempre podrà negar-se a fer-les i que l'empresa no podrà penalitzar-lo per això, amb el que no està clar l'efecte final d'aquesta mesura. Aquest tipus d'hores voluntàries solament podran realitzar-se si es tracta de contractes indefinits a temps parcial. No podran superar el 15% de la jornada laboral, ampliable fins al 30% en els convenis col·lectius.

Amb aquestes modificacions, un treballador a temps parcial podria fer una jornada de fins al 90% d'una jornada laboral ordinària a temps complet en algunes ocasions (malgrat estar contractat oficialment per a un nombre d'hores parcials). Fons del Ministeri assenyalen que es reforçarà la inspecció de treball per a evitar el frau, de manera que les empreses hagin de deixar constància diàriament i per escrit de la jornada que porta a terme cada treballador.

Una altra empena per a aquest tipus de contractació: el contracte d'empresaris que va introduir la reforma laboral (amb un any de prova i acomiadament lliure) i fortament bonificat podrà registrar-se ara també a temps parcial (fins a ara eren solament a temps complet).

En definitiva, un nou contracte a temps parcial de caràcter suposadament indefinit tindrà un acomiadament lliure d'un any i obre la porta a la disponibilitat total del treballador per a l'empresa.

Les mútues controlaran les altes de treballadors malalts

Es reforça el control de les empreses en la gestió de les baixes mèdiques. L'Executiu ha respost a més a una demanda clàssica de la patronal que és la de controlar l'anomenat absentisme, és a dir, de les baixes per incapacitat temporal. L'Executiu introdueix canvis que enforteixen el poder de les mútues, les organitzacions creades amb les contribucions dels empresaris i que de fet formen part de la patronal. Com fins ara, les mútues podran proposar l'alta del treballador al sistema públic de salut. Però, amb el model actual el metge tenia quinze dies per a respondre i, si no ho feia, s'entenia que la proposta d'alta es rebutjava. Això canvia: haurà de contestar en cinc dies i, en cas de silenci,

se li donarà l'alta al treballador. La brevetat d'aquest procés és més que òbvia. D'una banda, forcen a l'especialista que en el termini de cinc dies decideixi si la incapacitat que afligeix al pacient ja li capacita o no per a tornar el treball (una grip no cursa igual que una hepatitis o que un pronòstic de càncer). Per un altre, la probabilitat que el propi metge no pugui contestar, pel fet d'estar absent del treball, en un termini tan curt de temps és alta. Tant el metge com el treballador podran recórrer l'alta davant l'Institut Nacional de Seguretat Social (INSS), que tindrà altres cinc dies per a decidir. Si constata que l'alta era injustificada, el treballador serà donat de baixa altra vegada però no serà rescabalat pel temps que ha hagut de tornar al seu lloc de treball, al que haurà hagut d'acudir malalt.

També la mútua podrà recórrer la decisió del metge si no està d'acord, i el INSS tindrà l'última paraula en funció de les proves presentades pels uns i els altres.

Més poder per a les ETT, que podran formalitzar contractes de pràctiques

D'altra banda, les empreses de treball temporal estaran autoritzades a formalitzar contractes de pràctiques per a posar-los a la disposició d'altres empreses, una cosa que fins ara tenien prohibit. El Govern ja va aixecar un altre veto amb anterioritat: el que impedia a les ETT registrar contractes formatius. Les empreses podran ara formalitzar els uns i els altres. Ocupació justifica la mesura en la necessitat d'augmentar les possibilitats que els joves trobin la seva primera oportunitat laboral.

Precisament, els contractes formatius podran seguir realitzant-se en matèries en les quals no existeixi un títol reglat o en les quals no hi hagi centres disponibles per a impartir-la.

L'Executiu ja va introduir aquesta possibilitat, però ara la prorroga durant tot 2014. És a dir, el contracte de formació no està lligat a una formació reglada.

Es redueixen a quatre els tipus de contractes

A més, el Govern ha reduït els tràmits administratius dels contractes fins a quedar solament quatre opcions: indefinit, temporal, de pràctiques i de formació.

No es tracta que la resta de contractes desapareguin, sinó d'una simplificació a efectes administratius i de burocràcia per a intentar que formalitzar un contracte resulti més senzill. D'aquesta forma, qui vulgui contractar partirà de quatre models bàsics als quals s'aniran afegint la resta de possibilitats.

* Notícia publicada a *eldiario.es*

Les persones assalariades, la classe treballadora, perden pes en el repartiment de la renda, enfront dels beneficis empresarials

Desiderio Martín

La redistribució desigual de la riquesa, expressada en rendes salarials i beneficis empresarials, ha experimentat a l'Estat espanyol canvis importants i així, podem veure com en cicles recessius o de crisi econòmica capitalista, la participació de les rendes del treball es redueixen sensiblement, igual que ho fan quan la intervenció sindical en els processos de negociació col·lectiva ve delimitada bé per lleis (1), bé per pèrdua de força sindical.

A partir de mitjans de la dècada dels 70 (la crisi de la energia), la participació dels salaris en la renda va experimentar una caiguda important. El diferent d'aquesta caiguda (crisi econòmica) de les rendes del treball a favor dels beneficis empresarials es troba en que quan el cicle econòmic entra en recuperació, no recuperen el perdut, al contrari que en altres situacions històriques (2).

Per primera vegada en la història econòmica moderna on es donen taxes de creixement econòmic saludable en l'entorn del 3% o superiors (3), els salaris no deixen de caure en la seva participació de la renda.

El 1977, la remuneració de les persones assalariades representava el

67,3% del PIB. En el 2013, aquest percentatge s'ha reduït al 50% del PIB, és a dir hem retrocedit en 17 punts i aquesta riquesa ha estat apropiada pels empresaris.

El gran objectiu de la reforma laboral és la devaluació generalitzada de les rendes salarials, expressades aquestes en salaris, en costos per hora treballada, en pensions, en prestacions. Segons les dades, ho estan aconseguint. Els costos en Prestacions:

- 3,2 milions de persones aturades que no perceben cap tipus de prestació de l'atur, ni contributiva, ni assistencial i, alhora, més de 1,8 milions de llars que tenen a tots els seus membres actius desocupats o desocupades.

- La qual cosa, entre altres factors (economia submergida, sobretot), explica que els ingressos per persona membre de la llar caiguin gairebé a un terç del salari mig.

Les rendes salarials es trobaven en el 2011 solament 1,2 punts per sobre de les corresponents al 2001, i la bretxa salarial cada dia s'engrandeix més: els assalariats directius/executius ja perceben gairebé el 150% dels salaris de la resta de categories laborals i la distància "entre la renda corresponent al 20% més ric de la població i al 20% més pobre, va passar d'un valor de 5,3 vegades en el 2007 a un

altre de 6,9 vegades a la fi del 2010" (Informe Foessa), això és conseqüència de la redistribució al revés, és a dir, del segment més nombrós es trauen (roben legalment) rendes i es traspassen (s'apropien "legalment) als segments més rics i més poderosos.

En l'últim any, els rics (fortunes superiors al milió de dòlars) han crescut a Espanya un 13%, alhora que la pobresa severa s'ha duplicat: 3 milions de persones a Espanya "viuen" amb menys de 307 euros.

La resposta solament està en el carrer. El nou Secretari General de la CGT, José Manuel Muñoz Póliz en les seves paraules de tancament del XVII Congrés Confederat ho va expressar de manera senzilla: "Companys i companyes, el sindicalisme revolucionari només es construeix en el carrer".

Notes:

(1) Què diu la Llei 3/2012 referent als salaris o retribució salarial? En

primer lloc que l'empresari es pot despenjar de les condicions salarials, tant en la seva remuneració com en la quantia del salari i ho pot fer de dues maneres: una, el despenjament clàssic del conveni del sector i, dos, la baixada de salaris, a través de l'article 41 de l'ET. Sempre ha d'haver-hi causa. L'empresari al seu torn, pot de deixar de complementar les percepcions per IT establertes en els convenis col·lectius, alhora que pot deixar de fer les aportacions als plans de pensions. Sempre ha d'haver-hi causa. Al facilitar l'acomiadament i reduir substancialment les indemnitzacions, a més de la suprimir els salaris de tramitació, el decreixement en rendes salarials és notori. Les noves taxes imposades per a recórrer a la justícia en matèria laboral, en segona instància, farà inviable moltes reclamacions de quantitat, amb el consegüent decreixement de les rendes salarials.

(2) Muñoz de Bustillo, R. (2007): A "La distribución funcional de la renta en España: una visión de la perspecti-

va del largo plazo", escriu... "la legislació social i la intervenció sindical van contribuir a aconseguir el 1935 una participació de la renda que no es tornaria a veure en l'economia espanyola fins a quaranta anys més tard..." ...la brusca caiguda de la participació de salaris en el PIB produïda després de la guerra civil, la seva lenta recuperació en els anys de creixement, el màxim aconseguit en la política i econòmicament turbulenta segona meitat dels anys setanta... " mostra com la distribució de la renda és un fidel indicador de la relació de poder entre capital i treball existent en una economia.

(3) L'economia espanyola en "la dècada daurada del capitalisme espanyol" del 1997-2007 creixia entorn de 1,5 punts més que la mitjana de la UE.

* Article de Desiderio Martín, membre del Gabinet Confederat d'Estudis de CGT, publicat al núm. 273 del Rojo y Negro.

Pobresa energètica: Passar fred i mortalitat per ser pobre

Moisés Rial
Secretari Comunicació CGT
Catalunya
@llibertats

Arriba l'hivern i a Catalunya i arreu les temperatures baixen. I els factors de benestar a qualsevol llar és poder garantir una temperatura per les que hi viuen, especialment persones amb risc (menors, gent gran, amb malaltia cardiovascular o respiratòries...) és poder garantir que tinguin una temperatura en l'habitatge per tal que el seu benestar corporal estigui garantit (que es considera inferior als 18 i 21 graus), com a principi de supervivència davant de les condicions meteorològiques del fred rigorós de l'hivern, sigui la calefacció, la il·luminació, aigua calenta, encesa d'electrodomèstics. I això, malauradament, no està garantit per a la majoria de la població, que en molts casos per garantir el benestar energètic, es veuen forçats a triar entre benestar o productes de primera necessitat, com l'alimentació bàsica dels membres de la llar.

Al quedar-se portes endins dels domicilis, no es visibilitza suficientment a nivell de societat, però esdevé una veritable pandèmia perquè afecta a cada cop més persones arreu. I molts d'altres que estan en el llindar de la pobresa energètica, que per estalvi posen la calefacció per sota del benestar necessari.

Segons Estudi REPEX, a l'entorn un 10% de la població a l'Estat Espanyol, uns 4 milions de persones, i per col·lectius, les persones a l'atur, passen a engruixir aquesta xifra a nivells insuportables per tota societat que vetlli per l'estat del benestar.

I les conseqüències més greus, en els pics de fred a l'hivern que esdevé pandèmia, ja que l'Estat Espanyol té de les taxes de mortalitat addicional d'hivern més altes d'Europa: els càlculs donen que entre 2.300 a 9.300 persones de morts prematures estarien succeint a l'Estat Espanyol a conseqüència de la pobresa energètica, xifra esgarrifosa, que supera els morts per accident de tràfic a les carreteres espanyoles, que el 2011 foren 1.480 persones, i per tant la pobresa energètica és de llarg la primera causa de mortalitat.

Hi ha manca d'ajudes per la rehabilitació que prioritzin persones afectades per la pobresa energètica, que aïllin l'habitatge en condicions òptimes, un deure social pendent en les polítiques públiques de les diferents administracions, que haurien de prioritzar com a eix de benestar social, tenint en compte que a Catalunya el 60% d'edificis són anteriors al 1980, per tant, anteriors a la primera normativa d'aïllament tèrmic dels edificis.

I quin paper hi juguen les companyies subministradores d'energia, sigui gas, electricitat? Més enllà del bo social, que s'aplica a les persones vulnerables, estem veient increments des del 2007 del preu de l'electricitat augmenti un 60% adduint un dèficit de tarifa del cost que elles mateixes diuen que tenen del fet de produir electricitat, i que els dona barra lliure per ser els principals responsables de que cada cop més famílies i habitatges entrin en el patró de pobresa energètica, i que hi hagi 1,4 milions de persones que se'ls ha tallat l'aigua, la llum o el gas (588.210 talls d'Iberdrola i 524.814 talls d'Endesa el 2012), per impossibilitat de poder-ho pagar per la seva situació de pobresa i que passin a viure en condicions

indignants i que en les últimes conseqüències, provoquin morts prematures silencioses, sense que rebin cap tipus de penalització judicial ni admetin responsabilitat social corporativa.

En tot això, hi ha un bri d'esperança ja que s'ha verbalitzat la voluntat per part de la Generalitat de Catalunya d'impedir el tall de subministraments a les llars sense recursos, en èpoques d'hivern, que caldrà vetllar que sigui d'obligat compliment per les companyies i sigui extensiu a la resta de circumstàncies de pobresa energètica, com ja tenen el Regne Unit i França.

Per tot plegat, cal erradicar la pobresa energètica, una pandèmia silenciosa que afecta a cada cop més persones i habitatges, i que a zones prepirenques i de muntanya és un factor agreujant de la pobresa energètica, que les sumptuoses plusvàlues d'empreses

com Endesa (1551 MEUROS), Gas Natural (1120 MEUROS en 9 mesos), Iberdrola (2.841 MEUROS), entre altres empreses subministradores, que actuen presumptament com a cartel energètic oligopòlic, amb connivència legislativa del govern del PP, i privatitzades de la mà del PSOE, en un sector

estratègic pel benestar i l'economia, on el que menys compta sigui que persones anònimes passin un hivern fred, on el compte de resultats de les elèctriques, no entén de morts provocades per puntes de fred, per tan sols no poder pagar una temperatura digna a l'habitatge on vius.

Els contractes de formació creixen un 73% després de precaritzar més les seves condicions

Ana Requena

Des que el Govern va flexibilitzar encara més la seva aplicació, els contractes de formació no han deixat d'estendre's. Les dades mostren que també s'empren en majors de 29 anys. Tenir més de 30 anys, un contracte lligat a formació i cobrar 483 euros és possible. Al començament d'any, el Govern va flexibilitzar encara més les condicions dels contractes de formació i, segons les dades, els canvis han funcionat: mentre la contractació tot just creix, al novembre aquest tipus de contractes s'havien disparat un 73% respecte a l'any anterior.

Entre 2009 i 2012, es feien una mitjana de 60.000 contractes de formació a l'any. En tot 2012, per exemple, es van registrar 60.578. No obstant això, en el que duem d'any ja s'han fet 95.115 contractes de formació, un 63% més que en tot 2012. Si el 2007, aquest tipus de contractes representaven un 0,5%, en 2013, amb cinc milions menys de contractes nous registrats, ja

suposen un 0,7%.

Les dades sobre el nombre de contractes formatius que es converteixen en indefinits mostren que el seu ús s'està donant, sobretot, en joves d'entre 20 i 24 anys, però també en majors de 29 anys. Pot donar-se el cas de joves que són contractats als 30 anys i que, per tant, poden romandre fins als 33 amb aquest tipus de relació laboral (dos anys ordinaris més un altre de pròrroga). Al novembre, 207 contractes de pràctiques es van convertir en indefinits: 8 entre menors de 20 anys, 127 entre joves de 20 a 24 anys, 62 en la franja d'entre 25 a 29 anys, i 10 entre treballadors d'entre 30 i 44 anys.

Va ser al febrer quan el Govern va anunciar canvis en els contractes de formació: va ampliar el límit d'edat fins als 30 anys (mentre l'atur no descendeixi del 15%, una cosa que no succeirà en anys) i va permetre que una mateixa empresa pugui fer diversos d'aquests contractes consecutius a un mateix treballador, sempre que la formació a la qual estiguin lligats sigui diferent. No obstant això, no fa falta que aquesta

formació estigui vinculada al lloc de treball que s'ocupa, n'hi ha prou, per exemple, amb un curs d'informàtica o idiomes en centres autoritzats per a impartir-los o en la pròpia empresa.

Baixos salaris

Sota aquestes premisses, els treballadors fan una jornada laboral d'entre el 75% i el 85% de la marcada en con-

veni, i cobren un salari que oscil·la entre el 60% i el 80% de l'estipulat, i que no pot ser inferior al salari mínim interprofessional (SMI) en proporció al temps treballat. Encara que molts convenis col·lectius marquen salaris més elevats que el SMI, en el cas que aquest s'apliqui, un treballador amb un contracte de formació podria estar cobrant 483 euros per una jornada de 30 hores setmanals.

Els sindicats confirmen que les mesu-

res que va introduir el Govern per a flexibilitzar aquest tipus de contractació han tingut molt a veure que el seu ús es dispari. Recorden també que aquest contracte està fortament bonificat: durant tota la seva vigència, les empreses tenen dret a una reducció d'entre el 75% i 100% de les seves quotes a la Seguretat Social en funció de la seva grandària.

* Notícia publicada a eldiario.es

Enriquir-se amb el fred dels qui no tenen res

Antonio Maestre

El Partit Popular va evitar fa uns dies que s'aprovés una norma sobre la pobresa energètica que evités que a les famílies en situació d'extrema necessitat se'ls tallés la llum i el gas a l'hivern quan no poguessin pagar-la. Darrere de la tremenda inhumanitat evident que desprèn aquesta votació s'amaga una motivació ideològica amb molt de fons: el capitalisme ha inculcat en la societat que pots tenir el que pots pagar-te, també l'aliment, l'habitatge o l'energia necessàries per a subsistir. Les normes del mercat són incontestables, els sense res passaran fred; si volen calor que ho paguin.

Aquest és el missatge prioritari que sustenta l'ideari del Partit Popular amb la seva negativa a pal·liar la pobresa energètica, l'individualisme capitalista que procura substanciosos beneficis a les grans empreses elèctriques i que és celebrat per molts ciutadans que assenteixen mentre sofreixen la lògica del mercat. Perquè el capitalisme ens ha ensenyat a pagar per la nostra necessitat, com explicava Manuel Vicent:

"Els ciutadans, amb el complex de naturalesa caiguda, agraeixen cada dia el fet de seguir vivint encara que sigui pagant. Ja se'ls ha inoculat la convicció que tot és qüestió de diners. Per a això el capitalisme té una saviesa diabòlica: ha actuat com en els sermons dels frares medievals. Primer et descriuen les penes de l'infern amb gran luxe de serps i calderes d'oli bullint, amb els dimonis punxant-te el cul amb un trident roent i quan la parròquia sota el púlpit plora les culpes desconsolada perquè no troba sortida, llavors el predicador es treu de la màniga la promesa del cel ple de massapà, de violins i de la vida a la fresca, tot si s'abandona el pecat. Per al capitalisme el gran pecat mortal consisteix en no pagar. Si la

gent paga el capitalisme t'omple el dipòsit de gasolina fins a ofegar el delco, t'omple d'objectes, t'omple de plusvàlues, et construeix pisos amb saló-estar-menjador, t'omple la taula de lluç i llagostins i fins i tot d'anyell de llet. I et regala energia sobrant per a tot el mes. Però cal pagar rudement sense fer fàstics. És un detall".

Per això si no pagues perquè no pots, perquè el capitalisme no brinda a la classe obrera la possibilitat de tenir un treball -únic patrimoni veritable de l'obrer-, passes fred i necessitat, perquè en la ideologia dominant qui passa fred és perquè no s'ha esforçat prou, és la seva culpa. Si no pot pagar el preu del benestar i la calor de la seva existència es deu únicament a la seva responsabilitat.

"El que de debò faria que em sentís identificat, és un moviment en pro de l'esforç i del treball personal; un moviment que cregui que amb sacrifici, amb esforç i amb voluntat totes les coses són possibles. Un moviment que no reivindiqui únicament drets... Crec sincerament que cadascun tenim la nostra responsabilitat en aquesta crisi; els polítics, els empresaris, els treballadors i els seus representants, els que ens hem endeutat, els que han prestat sense mesurar els riscos... Però ja va passar el temps de buscar culpables".

Aquesta sentència forma part d'un article que Borja Prado, president d'Endesa, va escriure l'any 2011 al diari El País amb motiu de les eleccions que atorgarien al Partit Popular la majoria absoluta. Borja Prado és el màxim responsable d'una de les empreses que en plena situació d'emergència de moltes famílies van pujar la llum un 11% en l'última subhasta, anul·lada per la comissió de competència. Prado presideix una empresa privatitzada per Jose Maria Aznar que es lucra amb el fred dels sense res. L'any 2012 les elèctriques van tallar la llum de 1.400.000 llars a Espanya mentre aconseguien uns be-

neficis del 6,78%. Potser per això van aconseguir els beneficis, que van ser el doble que els de les seves homòlogues europees.

Totes aquestes mesures no serien possibles sense la connivència i la col·laboració d'aquests consellers que han format part dels successius governs i s'han plegat a les exigències del lobby del que ara formen part. Polítics i empresaris que durant anys han afavorit la lògica del mercat que permet deixar sense llum ni calor a tots aquells que no poden pagar perquè ells cada vegada obtinguin uns beneficis més grans. Lògica de mercat.

El lobby elèctric: política, mitjans de comunicació i empresa

Són coneguts els polítics dels grans partits que després de legislar durant anys a favor de les grans empreses elèctriques o fins i tot privatitzar-

les han acabat en els seus consells d'administració: Felipe González, Jose Maria Aznar, Elena Salgado, Ángel Acebes, Pedro Solbes i un sens fi de funcionaris públics que han permès la preeminència del compte de resultats de les empreses enfront de l'interès general. Alguns casos i relacions a part dels ja coneguts són especialment indicatius del funcionament del lobby elèctric com un dels principals baluards del pensament hegemònic i la relació de poder entre política i economia amb un fort component ideològic. El fet que Felipe Gonzalez, expresident del govern del PSOE i Juan Rossell, president de la CEOE, comparteixin taula en el consell de Gas Natural permet fer-se una idea del pensament dominant que transcendeix les urnes.

Un dels casos d'aquest fil conductor ideològic és el de Miquel Roca i Junyent, Conseller d'ENDESA i advocat de la Infanta Cristina en el cas Noos. Va ser diputat per Convergència Democràtica de Catalunya, un dels anomenats pares de la Constitució. Va ser portaveu en el Congrés del Convergència des de l'any 1977 fins a l'any 1995 d'on va passar a ser regidor de l'Ajuntament de Barcelona fins a l'any 1999. L'any 1984 va crear un partit, el Partit Reformista Democràtic (amb el seu propi himne) en el qual va ser triat secretari general Florentino Pérez, president del Reial Madrid i de la constructora ACS, de la qual Miquel Roca també és conseller en l'actualitat. La creació d'aquest nou partit de Miquel Roca i Florentino Pérez estava provocada per la por que els grans empresaris i el capital tenien a aquells socialistes dels anys 80, por completament infundada com es va demostrar després.

Jose Ignacio Sánchez Galán, president d'Iberdrola, va ser gravat rient de la pujada de la llum al ser preguntat per una periodista sobre la preocupació de la societat sobre aquest punt, l'àudio publicat en la Cadena Ser va desaparèixer en les hores següents sense que existís cap tipus d'explicació referent a això per part de la cadena, simplement va desaparèixer. Els riures de Sánchez Galán per la preocupació de les famílies espanyoles que pugui un 11% una factura de 80 euros de mitjana és com-

prensible si ens atenim al sou que el senyor Galán va aconseguir el 2012, quan entre primes, accions i sou directe es va embutxacar 9,5 milions d'euros, sent el cinquè empresari millor pagat d'Espanya.

Els consellers de les elèctriques no solament tenen el poder de la publicitat en els mitjans, en ocasions són els mitjans. Borja Prado, president d'Endesa és a més conseller de Mediaset, la corporació mediàtica propietària de Telecinco i Cuatro, entre altres. Alejandro Echevarría Busquet, conseller d'Endesa, és també editor del periòdic El Correo pertanyent al Grup Vocento, anteriorment va ser president de Mediaset i de UTECA, associació que engloba a totes les televisions comercials.

Integrar en un mateix nucli de persones al poder polític, l'econòmic i el mediàtic permet crear un relat dominant que xopa la societat amb l'axioma capitalista de tenir tan sols allò que pagues. La resta de paràmetres de la ideologia dominant són accessoris o almenys secundaris. El prioritari és inculcar que no és possible establir l'energia elèctrica com un bé de primera necessitat que permeti subsistir als treballadors que, per circumstàncies alienes a ells, no poden permetre-se'l conjunturalment. Tindràs llum si la pagues perquè algú ha de pagar-la. Enfrontar-se a aquest relat és una necessitat de l'oposició política. Existeixen béns de primera necessitat que han d'estar fora d'aquest axioma capitalista que uns pocs traslladen amb el seu poder a una majoria.

No tindràs únicament el que puguis pagar, tindràs el que precisis per a subsistir, puguis pagar-lo o no. Aquest és el relat a conquistar.

"Tota la riquesa del país en les seves diferents formes i sigui quina sigui la seva titularitat està subordinada a l'interès general... Es reconeix la iniciativa pública en l'activitat econòmica. Mitjançant llei es podrà reservar al sector públic recursos o serveis essencials, especialment en cas de monopoli, i així mateix acordar la intervenció d'empreses quan així ho exigis l'interès general". Article 128 de la Constitució Espanyola.

* Article publicat a La Marea.

La trepitjada

Pep Juárez
Secretari general de CGT-Balears

En una compareixença en comissió parlamentària del passat mes de novembre, la consellera Joana Maria Camps, titular d'Educació del govern regional de Balears presidit per José Ramón Bauzá, ha al·ludit per dues vegades a l'informe "trepitja", volent referir-se a l'Informe PISA (Programme for International Student Assessment), de l'OCDE. L'ús del traductor automàtic, que en aquesta ocasió li ha jugat una mala passada, revela el nivell de català de la consellera, però no dir que la seva deficient comprensió lectora seria digna d'esment en els propis informes PISA.

Però, més enllà del ridícul espantós de la màxima autoritat administrativa en matèria d'Educació dels Illes Balears, i de la vergonya aliena, ja que no de la pròpia, que tot això genera, aquest nou episodi ve a evidenciar una vegada més l'estat actual de l'educació en els Illes Balears, denunciant insistentment per tota la comunitat educativa, i d'unes polítiques que demostren de manera descarnada el menyspreu dels nostres governants cap a l'educació i la cultura.

Bauzá va nomenar a Camps consellera d'Educació, Cultura i Universitats, el passat mes de maig, i amb això va apostar, molt a consciència, per una persona amb manca d'experiència per

dirigir el departament, que ella mateixa va reconèixer. Però, a diferència de l'anterior conseller, Rafael Bosch, amb aquest nomenament Bauzá es va assegurar la fidelitat absoluta i incondicional de la designada, per imposar els seus projectes ideològics en matèria educativa.

Un d'aquests projectes era acabar amb el paper del català, com a llengua vehicular en l'ensenyament. Aquest objectiu del pacte neofranquista Bauzá-Delgado (aquell dels testicles de cérvol al cap) es va cercar, tot d'una va començar la consellera Camps la seva nova responsabilitat, amb un primer intent d'enquestar als pares sobre l'elecció de la llengua vehicular en l'educació pública que volien per als seus fills i filles. Però, per a disgust dels seus impulsors, més d'un 70% va triar el català.

Després d'aquest fracàs per a les seves intencions, es van treure de la màniga el TIL (Tractament Integral de Llengües), un projecte aberrant i anti-pedagògic que intenta repartir la funció vehicular entre el castellà, català i anglès sense que, per descomptat, ni professors ni alumnes estiguin preparats per impartir o rebre classes de matèries curriculars en aquesta última llengua. I tot en funció de la seva obsessió malaltissa contra el català.

La gestió de la consellera Camps, i de tot el govern de Bauzá en matèria educativa, està sent contestada amb una mobilització social sense precedents en la història de les Illes Balears. El TIL,

la LOMCE i les retallades suposen la major agressió a l'educació pública que es recorda des de la dictadura. El curs actual va començar amb una vaga indefinida de docents, encara en vigor, que va paralitzar els centres educatius les tres primeres setmanes lectives.

La solidaritat amb la lluita dels docents, dels pares i mares d'alumnes, i de tota la societat en general, han dut al govern d'aquest farmacèutic de Marra-txí (que compatibilitza la presidència

de Balears amb un negoci molt rendible) al major descrèdit social. El passat dia 29 de setembre, més de 100.000 persones van sortir al carrer contra la política educativa de Bauzá i Camps, en la manifestació més nombrosa que es recorda a les Illes.

El nou informe PISA, amb el valor i la credibilitat que pugui tenir, segueix situant a les Balears per baix de la mitjana estatal i de l'OCDE. Mentrestant, la implantació del TIL està suposant, com

ja es preveia, un caos en els centres educatius de les Balears. L'Assemblea de Docents la qualifica d'un autèntic despropòsit pedagògic, amb el rebuig del 63% dels Consells escolars.

El risc d'un augment del fracàs escolar a causa de les retallades, el TIL i la LOMQE és més que evident. La mobilització que els docents i la comunitat educativa estan desenvolupant és de cabdal importància, i hem de recolzar-la amb totes les nostres forces.

Informe sobre les empreses catalanes lligades a la indústria d'armes

L'últim Informe del Centre Delàs per la Pau sobre les empreses catalanes que estan lligades a la indústria d'armes titulat "La indústria militar, un desig insatisfet", mostra com les empreses que tenen línies de producció militar han rebut 19 milions d'euros en ajudes els últims 10 anys. L'informe fa un repàs exhaustiu de les empreses catalanes que estan lligades a la indústria d'armes. La producció militar exclusivament catalana està en mans de 3 empreses, ocupa a 478 persones i factura 124 milions d'euros, aproximadament.

Entrevistem a Pere Ortega, coordinador del Centre Delàs d'Estudis per la Pau i Investigador en temes de Pau i Desarmament i autor de l'informe.

- En els últims anys s'ha incrementat el sector empresarial lligat a la indústria catalana d'armes?

Ha disminuït. En realitat, tal com indica el títol de l'informe, ha disminuït malgrat l'aposta que s'ha fet des del Govern de la Generalitat per la instal·lació d'un pol aeronaútic. Una aposta que s'ha fet sense tenir en compte que aquest sector té un doble ús, perquè està lligat al sector militar. A Catalunya es va fer aquest impuls, que pràcticament ha fracassat perquè les empreses que configuraven aquest pol aeronaútic, com un centre que pretén impulsar aquesta expansió, no ha acabat de reeixir. Això també està lligat a la crisi. El Ministeri de Defensa adquireix menys armes i, per tant, les indústries repartides per tota la pe-

nínsula que fabriquen armes també ha disminuït. La principal indústria s'ha vist afectada. La producció aeronàutica ha disminuït del 5 al 2%.

- La indústria d'armes rep subvencions públiques del Govern?

Els darrers anys les ajudes públiques a tot el sector industrial militar han anat augmentant, però concretament ha disminuït el 2010 i el 2011. Amb la crisi la Generalitat ha donat menys ajudes a les empreses. Totes les indústries que hi ha a Catalunya tenen una producció militar molt minsa. La principal activitat és civil, però les que tenen línies de producció militar reben ajudes. En els darrers 10 anys han rebut 19 milions d'euros en ajudes. Una xifra que s'ha duplicat respecte els 10 anys anteriors.

- Hi ha algun sector polític que tingui interès en potenciar la fabricació d'armes a Catalunya?

No puc parlar de lobby industrial militar a Catalunya. Les indústries està clar que tenen interès i no tenen escrúpols a fabricar el que sigui i per qui sigui. La Generalitat no ha tingut un sentit ètic per preocupar-se del fet que l'aeronàutica fabriqui avions militars. No hi ha un sector polític interessat en aquest sentit. A l'època de Pasqual Maragall va haver-hi un interès a potenciar el sector aeronaútic. Catalunya va optar a fabricar l'helicòpter Tigre i al final el ministre de Defensa, José Bono, va aconseguir que aquesta fàbrica es desplaçés a Albacete. Després

va haver-hi una proposta per aconseguir que es fabriquin els helicòpters Drons a Catalunya, però de moment no ha arribat, i és més que probable que es faci a la fàbrica de l'empresa Eads, a Sevilla. I l'empresa catalana Gtd es vol presentar per fabricar un vehicle blindat, afiliant-se amb la companyia francesa Nexter.

- Algun fabricant d'armes potent ha intentat fer-se un lloc a Catalunya?

Gtd és la més important que ha intentat fer-se un lloc a Catalunya. La més important que tenim a Catalunya és Indra, que té un edifici al 22@ del Poblenou i no sabem exactament que fan. Fabriquen tots els components de tot l'armament espanyol: míssils, tecnologies de sistemes de vigilància, simuladors de vols, etc. Un 20% de la producció d'enguany d'Indra s'ha dedicat a la indústria militar, i factura més de 500 milions d'euros a l'any només en aquest tipus de producció.

- A l'informe també expliques quines empreses catalanes estan relacionades amb la indústria de les armes. Crida l'atenció el cas d'Applus?

El cas d'Applus és el més cridaner perquè detecta un 60% de les verificacions de vehicles de Catalunya, i va ser licitada en l'època armamentista. Applus és una empresa del grup Carlyle, que és un dels grups de capital risc d'inversions més coneguts del món. Té diversificat les línies de negoci en molts àmbits i és el màxim ac-

cionista d'Applus. Applus també verifica armes i fragates de l'armada espanyola i presta serveis tecnològics a la indústria militar.

Entre els accionistes d'Applus hi ha la família George Bush, la família Bin Laden, gent com l'especulador financer George Soros i l'exprimer ministre britànic, John Major. El president de Carlyle és Olivier Sarkozy, el germà de l'expresident de França. És un grup molt potent. Ha arribat a Catalunya i s'ha quedat. Que els catalans sàpiguen que quan porten el seu vehicle a Applus estan donant guanys a famílies que van impulsar la guerra preventiva a l'Iraq.

- D'altra banda, també hi ha empreses catalanes que fabriquen material per desactivar mines antipersona...

Això és lloable, però la contradicció és que s'hagin de muntar aquestes empreses quan no faria falta. No és

criticable, però entra dins de l'àmbit militar perquè si no s'haguessin fabricat les mines llavors no faria falta desactivar-les. Moltes de les empreses que fabriquen les mines són les mateixes que fabriquen un servei de postvenda per desactivar-les, però en el cas d'aquests catalans no és així. Se'ls hi ha de donar suport.

* Article/entrevista publicat al setmanari El Triangle

Les deu empreses de la indústria militar més subvencionades per la Generalitat de Catalunya

Celia Castellano

Fa poc descobrim que la Generalitat catalana ha donat 18'9 milions d'euros públics en nou anys a 35 empreses de Catalunya amb línia de producció militar. La informació va ser recollida en un informe del Centre Delàs per la pau el juny d'enguany i publicada a l'edició 335 del Setmanari Directa. Aquestes són les principals companyies amb producció militar que s'han beneficiat dels recursos dels contribuents catalans entre el 2002 i el 2011.

GTD. 1.732.989 en subvencions (2003-2009)

Fundada en 1991 per l'enginyer Angel Ramírez, actual president de la companyia, i amb seu a Barcelona, proporciona serveis als sectors aeroespacial, aeronàutic, marítim i defensa. Destaca en la producció de components per avions de combat. Actualment, l'empresa pretén fabricar 300 unitats del vehicle blindat 8x8 VBR, associant-se amb la francesa Nexter Systems en la creació de l'empresa Ibersystems de Defensa, i treballa en el projecte d'Obús transportat 155mm per a General-Dynamics Santa Bárbara. Entre els principals clients de GTD, es compten el holding EADS-CASA, Eurocopter i el Ministeri de Defensa, al qual va dedicar el 20% de la seva producció de 2011.

Gutmar. Mecànica de precisió: 2.027.467 d'euros en subvencions (2003-2011)

Constituída el 1951 a Hospitalet de Llobregat i presidida per l'enginyer Joan Martorell, és una empresa de la metal·lúrgia que dedica des de 1976 el 70% de la producció al sector d'aeronàutica i el 7% a Defensa, tot i que en 2011 va facturar un 18% en aquest àmbit. Principalment, produeix mecanització, càpsules per a projectils i míssils per a l'avió Eurofighter, així com trens d'aterratge d'aeronaus. Eurocopter, ESA i EADS-CASA són els clients principals de Gutmar.

INDRA: 1.451.876 euros en subvencions (2002-2011)

Amb delegació a la Diagonal de Barcelona, és una multinacional dedicada a la consultoria d'electrònica, defensa, transport i telecomunicacions. Va ser creada el 1992 amb la fusió de l'empresa pública INISEL i la privada CELSEA; el 1999 es va terminar de privatitzar amb l'arribada del govern del PP. El 2011 va dedicar el 19% de la seva producció per a defensa. El fundador i actual president d'INDRA és Javier Monzón, antic director de banca corporativa de Caja Madrid i antic Director Financer de Telefónica.

El 29 de novembre es publicava el contracte més recent entre l'empresa i la Prefectura d'Administració Econòmica de l'Estat Major de la Defensa (Ministeri de Defensa espanyol) que estipula el manteniment correctiu i revisió de sistemes d'Intel·ligència electrònica per un import de 296.304,35 euros. Altres projectes dels que participa INDRA són la Fragata F-105, a la que implantarà sistemes de defensa amb un cost de 40 milions d'euros, i sistemes de simulació en l'Helicòpter Tigre de les Fuerzas Aeromóviles del Ejército de Tierra (FAMET), per 111 milions d'euros. Les principals empreses que s'abasteixen d'INDRA són EADS-CASA, Eurocopter, Navantia i la Sociedad Española de Misiles, de la qual posseeix el 80% de les accions, fabricant míssils con el Meteor pels avions de combat EF-200, Raffale i Grippen. Fins 2011, la Sociedad Española de Misiles va estar dirigida per l'actual Ministre de Defensa espanyol Pedro Morenés.

SENER. Ingeniería y construcción: 1.777.745 euros

en subvencions (2002-2011)

Creada el 1956 com indústria naval al País Basc per l'enginyer Enrique de Sendagorta, proporciona actualment serveis al sector aeronàutic i militar, per al que produeix sistemes de tir per armes i direcció de míssils per a vehicles com l'Helicòpter de combat Tigre o l'avió de transport militar A400M. Des de fa 25 anys, el president de SENER és Jorge Sandagorta, fill del fundador de l'empresa.

Serra Soldadura: 1.511.235 euros en subvencions (2002-2011)

Formada el 1934 per la família Serra i constituïda com a grup empresarial el 1974, es dedica al sector de mecànica i automoció. Al 2000, crea la seva línia d'aeronàutica per al sector aeroespacial, produint el 2011 fins un 5% per a Defensa. L'empresa fabrica làsers, fibra de carbó i estructures com ales i fuselatge per l'avió A400M d'EADS-Casa. També són clients de Serra les empreses amb línia de producció militar Boeing i Bombardier.

Mier Comunicaciones: 1.465.102 euros en subvencions (2003-2010)

Fundada a La Garriga el 1987, produeix sistemes de comunicació via satèl·lit, ràdio, televisió i difusió. En-

tre els seus clients es troben EADS-CASA, Hispasat i l'Agència Europea aeroespacial, a la que proporciona l'amplificador de potencia dels satèl·lits EMS-ITALSAT. Un 10% de la producció de 2011 va ser destinada a defensa. L'empresa està presidida pel seu fundador, l'enginyer Pedro Alberto Mier. Actualment, Mier és el vicepresident de dos projectes de la Generalitat per impulsar l'aeronàutica al territori: del Centre de Tecnologia Aeroespacial (CTAE) i de l'associació "Barcelona Aeronàutica i de l'Espai" (BAiE). Aquesta última associació està presidida per Fernando de Caralt, expresident de l'Asociación Española de Fabricantes de Armamento y Material de Defensa y Seguridad, la patronal espanyola del sector de la Defensa.

Cimsa Ingeniería de Sistemas: 677.775 euros en subvencions (2003-2006)

Nascuda el 1934 i amb seu a Les Franqueses del Vallès, és una empresa d'enginyeria aeronàutica que produeix paracaigudes especials de frenada per avions de combat, automàtics de tropa i sistemes d'estabilització per a torpedes de l'armada. Actualment, participa en els projectes de míssils pels avions Eurofighter i Eurotorp. Són clients de Cimsa els ministeris de Defensa espanyol dels EUA, Jordània i Pakistan, entre d'altres. La facturació de l'empresa de 2011 en Defensa va ser en un 60%. El ja anomenat Fernando de Caralt és l'actual gerent de Cimsa.

Gas Gas Motos: 915.875 en subvencions (2003-2011)

Creada el 1985 pels expilots d'enduro català Narcís Casas i Josep Pibernat, i amb seu a Salt (Girona), és una empresa d'automoció que produeix motocicletes tot terreny off-road per a forces armades i cossos policials, entre d'altres. Dins la seva línia militar, els seus clients són el Ministeri de defensa d'Espanya, per al qual va facturar un 3% de la seva producció en 2011, i altres exèrcits. El president de l'empresa és Yariv Gilat, exdirector general de les empreses de desenvolupament d'algoritmes de negocis i tecnologia d'Israel, Finacial Algorithms i Opplus Technologies Ltd.

Industrias PuigJaner. DENN: 619.270 euros en subvencions (2003-2011)

Creada el 1885 per Joan Puigjaner i situada a Polinyà, és una empresa amb línia de producció militar dedicada a la fabricació de mecànica de precisió, laminat de projectils, ogives de míssils i dipòsits per a combustible de l'avió Eurofighter. El seu principal client és el holding EADS-CASA. Actualment, DENN està presidida i dirigida per Eduard Puigjaner Colom, antic vocal del Consell Directiu de l'Associación Española de Fabricantes de Máquinas y herramientas, organisme que també treballa en l'àmbit militar i de defensa.

Centre Tecnològic per a la Indústria Aeronàutica i de l'Espai (CTAE): 4.911.728 d'euros en subvencions (2005-2011)

Situat a Cerdanyola del Vallès des de 2005, és un parc aeronàutic, d'espai i comunicació, dedicat a la recerca i impuls d'aquest sector a Catalunya, també en l'àmbit militar. Va ser impulsat per la Generalitat i, entre els principals membres del complex, s'hi troben les empreses GTD, Gutmar, Mier Comunicaciones, Indra, Sener, Serra Soldaduras, organismes com el CIDEM, l'associació BAIE, AENA, la Universitat Politècnica de Catalunya, així com les entitats financeres La Caixa i Banc de Sabadell.

Informe sobre la reforma de la Llei de Bases del Règim Local

Gabinet Jurídic Confederal

El Gabinet Jurídic Confederal de la CGT hem elaborat un informe sobre el projecte de reforma de la Llei de Bases del Règim Local, a partir de l'esborrany aprovat el 26 de juliol de 2013, sota la denominació de "Ley de Racionalización y Sostenibilidad de la Administración Local".

Consideracions generals

El 26 de Juliol de 2013 el Consell de Ministres va aprovar el Projecte de Llei de Racionalització i Sostenibilitat de l'Administració local, que reforma diversos articles de la Llei de Bases del Règim Local (1) i de la Llei d'Hisendes Locals (2). Aquesta reforma que ara inicia el seu tràmit parlamentari ha sofert nombrosos canvis des del primer text del que es va tenir coneixement. En l'últim text aprovat, s'han inclòs modificacions en diverses qüestions expressament esmentades en el Dictamen realitzat pel Consell d'Estat.

El nou art. 135 de la Constitució (3), que estableix el "sostre de despesa" i que afecta en gran mesura a les despeses socials, va ser desenvolupat per la Llei Orgànica d'Estabilitat Pressupostària i Sostenibilitat Financera (4), la qual exigeix al seu torn que es reformi la legislació sobre Administració local per a la millor aplicació dels principis de sostenibilitat financera i d'equilibri pressupostari, que haurien de regir l'activitat de les entitats locals. Aquest seria el primer motiu que dona el Govern per a justificar la reforma legal. El projecte, redactat des d'una perspectiva neoliberal, no esmenta en cap moment altres principis rectoris que haurien de regir l'actuació de les Administracions públiques, com l'atenció adequada als ciutadans o la qualitat dels serveis prestats, les quals es veuran seriosament afectades amb l'aplicació estricta del principi d'estabilitat pressupostària, repetit ad nauseam en el text de la reforma i que converteix als serveis públics en un mer negoci que haurà de competir amb altres ofertes existents en el mercat.

Des de la reforma de l'art.135 de la Constitució i la inclusió del principi de sostenibilitat financera, que fa prevaldre el pagament del deute públic per sobre de qualsevol despesa social, les decisions sobre aquesta matèria ja

no són negociables, sinó imposades, i si amb el límit de despesa fixada per la UE, una vegada pagat el deute els diners no arriben a per a determinats serveis o prestacions, aquests s'hauran de suprimir.

I. Justificació de la reforma. L'exposició de motius

D'acord a la redacció de l'exposició de motius, els objectius que perseguix el Govern amb aquesta reforma són:

1. Aclarir les competències municipals i evitar duplicitats amb altres administracions.
2. Aplicar els principis d'eficiència, estabilitat i sostenibilitat financera a l'estructura organitzativa de l'Administració local.
3. Realitzar un control financer i presupostari més rigorós.
4. Afavorir la iniciativa econòmica privada evitant intervencions administratives desproporcionades.

II.- Noves mesures que adopta el text

El projecte de Llei recull les següents mesures:

- Delegació de competències estatals o autonòmiques als Municipis només si va acompanyada de pressupost suficient.
- Enfortiment de les Diputacions provincials, que assumiran part de les competències actuals dels Municipis.
- Reforma del sistema de retribucions del personal.
- Opcions per als serveis municipals deficitaris: privatització, intervenció o tancament.
- Reforç del paper dels interventors.
- Habilitació al Govern per a establir normes sobre els procediments de control de les entitats locals.
- Supressió de monopolis municipals que afecten a sectors econòmics puixants en l'actualitat.

III.- Principals conseqüències de la reforma

A continuació passem a detallar les conseqüències que des del nostre punt de vista són més greus i mereix ja

pena destacar:

3.1 Privatització de serveis públics

El nou art. 86 de la LBBRL dona prioritat a l'activitat econòmica privada i estableix obertament que quan els municipis vagin a realitzar activitats econòmiques, haurien de realitzar prèviament un "anàlisi de mercat, relatiu a l'oferta i a la demanda existent, a la rendibilitat i als possibles efectes de l'activitat local sobre la concurrència empresarial".

La pròpia exposició de motius estableix literalment la "supressió de monopolis municipals que afecten a sectors econòmics puixants en l'actualitat" Això vol dir que, des de la Llei, es demana a les Entitats locals que no competeixin amb les empreses privades, obviant els beneficis socials que podrien obtenir els ciutadans si fos l'Administració qui prestés el servei amb criteris no estrictament econòmics sinó de rendibilitat social. En la pràctica amb aquesta mesura s'obre la porta a l'especulació i al capital privat de les grans corporacions.

En aquesta matèria (activitat econòmica dels municipis), l'aprovació definitiva dels expedients es realitzarà per la Comunitat Autònoma, tenint a més l'Administració de l'Estat la potestat d'impugnar els acords si s'incompleix el principi d'estabilitat pressupostària. S'estableix, per tant, una jerarquia en la qual l'última baula de la cadena és el municipi, que pot veure com li són aravassades competències o com li és negat exercir una activitat pública de caràcter econòmic.

3.2. Debilitament dels serveis socials

El sistema públic de Serveis Socials a Espanya, un dels majors assoliments de la política municipal, s'ha caracteritzat per la seva proximitat als ciutadans. Aquesta proximitat ha permès detectar necessitats i engegar mecanismes de prevenció de l'exclusió i la desigualtat que a poc a poc han aconseguit deixar enrere el model de beneficència estès durant la dictadura i construir projectes comuns i inclusius. El traspass de les principals competències en aquesta matèria a les Comunitats Autònomes (disposició transitòria segona) i a les Diputacions Provincials portarà com a conseqüència la desconexió, l'allunyament entre els ciutadans i qui treballen per a construir una societat més cohesionada. La distància, a més, dificultarà l'elaboració de polítiques preventives, afavorint el retorn de l'assistencialisme més ranci, el qual intervé només quan l'exclusió ja s'ha produït i sembla inamovible. Resulta molt qüestionable el suposat estalvi que es produirà després d'aquesta "reorganització" de les competències i l'actuació de les entitats locals, i podem afirmar que una part important de l'estalvi es traduirà en la desatenció de determinats col·lectius. El Govern del PP substitueix la rendibilitat social per la rendibilitat econòmica, equipara "atenció adequada" amb "malversament" i allunya els serveis socials dels ciutadans perquè els utilitzin menys, pre-

cisament en un moment de crisi en el qual els poders públics haurien de fer el contrari: augmentar la despesa per a evitar la fractura social i, sobretot, el sofriment dels que s'han quedat "al marge" des que l'economia va començar a enfonsar-se en 2008.

L'allunyament dels serveis socials de l'entorn més pròxim als ciutadans tindrà com a conseqüència la ineficàcia i el progressiu debilitament dels mateixos (pensem en l'ajuda a domicili, el suport psicosocial, l'educació social, el desenvolupament comunitari...). Sembla obvi que aquesta distància serà insalvable per a les persones amb necessitats especials (ancians, deponents, persones amb discapacitat, persones sense recursos econòmics ...) que visquin en nuclis rurals allunyats de la capital. L'eliminació de determinats serveis socials en el mitjà rural desincentivarà al seu torn la permanència dels veïns, tant joves com gent gran, que deixaran de tenir accés directe a serveis que els resulten imprescindibles (guarderies, residències de gent gran, etc.) (5).

Després de la reforma, les competències municipals en intervenció social quedaran reduïdes a la "avaluació i informació de situacions de necessitat social i l'atenció immediata a persones en situació o risc d'exclusió social" (veure el nou art. 25.2.i) i la disposició transitòria segona de la LBBRL, el que pot traduir-se en un trasllat de la competència exclusiva a les Comunitats Autònomes (6), quedant els Municipis encarregats de valorar els casos per a després derivar-los a l'organisme competent i, com a molt, tramitar algunes ajudes d'urgència.

És de preveure que la retirada de competències de molts municipis petits dugui aparellat un important nombre d'acomiadaments.

3.3.- Reducció de l'autonomia municipal

Aquesta nova Llei ataca de ple l'autonomia local, que consisteix bàsicament en el dret de les Entitats locals de gestionar determinats assumptes públics sota la seva responsabilitat i sempre en benefici dels ciutadans.

El Govern pretén establir un ordre jeràrquic entre les Entitats locals, el Govern central i els Governos autonòmics, el que contradia els principis constitucionals sobre l'autonomia dels

municipis en la gestió dels seus interessos.

Segons la nova redacció de l'art. 26.2 de la futura LBBRL, se substitueix la tècnica del "cost estàndard" (recollida en l'esborrany anterior) per una decisió "consensuada" entre la Diputació i els Municipis sobre la forma en que es portarà a terme la prestació. Els Municipis podran mantenir la prestació i coordinació dels serveis si, a petició dels mateixos, la Diputació acredita en un informe que poden prestar-los a un cost inferior que el derivat de la forma de prestació decidida per la Diputació. El Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques decidirà sobre la proposta formulada.

Resulta així mateix inexplicable el reforçament de les Diputacions si el que es pretenia era evitar duplicitats. Les Diputacions, a més, es caracteritzen per ser òrgans d'elecció indirecta (7) i tenir un important dèficit democràtic (8). I sorgeix un dubte: com prestaran les Diputacions els serveis la titularitat dels quals assumeixin?. Probablement mitjançant el recurs a la subcontractació d'empreses privades.

La reforma elimina també la clàusula competencial residual continguda en la LBBRL (se suprimeix l'art. 28, de la LBBRL), per la qual s'atribuïen als Municipis totes les competències d'execució en matèria d'educació, cultura, promoció de la dona, habitatge, sanitat, i protecció del medi ambient que la legislació sectorial no atribuïa a altres administracions, i en les Disposicions addicionals quinzena i la disposició transitòria primera es limiten les competències locals relatives a educació i salut respectivament.

3.4 Sobre el personal

El nou art.75 bis de la Llei de reforma estableix el nou règim retributiu dels membres de les Corporacions locals i del personal al servei de les Entitats locals.

La reforma fixa per als membres de les Corporacions locals un límit màxim, en els municipis de més de 500.000 habitants, equivalent a la retribució d'un Secretari d'Estat i un mínim equivalent a la quantitat anterior menys el 80% de la mateixa quan es tracti de municipis d'entre 1.001 i 2.000 habitants.

En el supòsit de municipis de menys de 1.000 habitants es preveu que els

seus membres no tinguin vinculació exclusiva.

En el mateix art. 75 bis apartat quart en connexió amb el 103.bis preveu que les Lleis Anuals de Pressupostos Generals de l'Estat podran establir un límit màxim i mínim total que per tots els conceptes retributius pugui percebre el personal al servei de les entitats locals i entitats d'elles de pendents i funció del grup professional. És a dir, de dona un marge molt ampli al govern de torn per a fixar els límits dels conceptes retributius.

En l'art. 75 ter s'estableixen una taula on es limita el nombre de càrrecs públics de les entitats locals amb dedica-

ció exclusiva.

Els Presidents de les Diputacions tindran al seu torn un límit màxim equivalent a la retribució de l'Alcalde del municipi més poblat de la seva província. Quant al personal eventual (personal de confiança, triat a "dit"), el nou art. 104 bis de la Llei de reforma estableix una escala que nega la inclusió de personal eventual en municipis de menys de 5.000 habitants i arriba fins al límit del 0.7% del nombre total de llocs de treball de la plantilla de les entitats locals en els Municipis amb més de 500.000 habitants.

S'inclou també en la Llei de Bases un nou en l'article 92 bis el concep-

te de funcionaris local amb habilitació de caràcter nacional que són els funcionaris que tinguin atribuïdes les competències de la Secretaria i l'assessorament legal preceptiu i el control i la fiscalització interna de la gestió econòmica-financera i pressupostària, la gestió tributària i la comptabilitat, tresoreria i recaptació. L'aprovació de l'oferta d'ocupació pública d'aquests funcionaris correspondrà a l'Estat a través del Ministeri d'Hisenda i Administracions públiques.

Notes:

(1) Llei 7/85, Reguladora de les Bases

del Règim Local, de 2 d'abril.

(2) Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, aprovat per Reial decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març.

(3) L'art.135 de la Constitució va ser reformat el 2011 per a establir el principi d'estabilitat pressupostària com principi rector de l'actuació de totes les Administracions públiques. Prioritza el pagament del deute públic de les Administracions per sobre de la despesa social i un dels seus principals creditors/beneficiaris serà la banca alemanya.

(4) Llei Orgànica 2/2012 d'Estabilitat Pressupostària i Sostenibilitat Finan-

cera, de 27 d'abril.

(5) Veure l'Informe "El valor de la proximitat", realitzat per l'Associació Estatal de Directors i Gerents en Serveis Socials.

(6) Veure el nou art. 27.3.c) de la reforma de la LBBRL, que estableix la prestació dels serveis socials com una de les competències que les CCAA si podrien delegar en municipis.

(7) Excepte en el cas dels Diputats Forals en les províncies i Territoris Històrics del País Basc, l'elecció del qual és directa pels ciutadans.

(8) Mariano Rajoy va ser President de la Diputació de Pontevedra entre 1983 i 1986.

Nova Llei d'Administració Local: Brutal atac del PP al municipalisme amb l'única finalitat del lucre

Sindicat de Treballadors de l'Administració Pública de Madrid de la CGT

La nova llei d'Administració Local que vol tirar endavant el govern del PP arremet directament contra les institucions més properes als veïns: els petits ajuntaments, les entitats locals inferiors al municipi, tals com parròquies, llogarets i pedanies, i els consells oberts, és a dir, aquelles entitats que tenen una població amb dret a

vot inferior a cent habitants, els alcaldes dels quals es trien a mà alçada i les funcions del Ple són assumides per la reunió en assemblea dels veïns.

Ens volen vendre la idea que es tracta de millorar l'eficàcia deixant la gestió i administració d'aquestes entitats en mans de Diputacions i Comunitats Autònomes, però la veritat és que no es tracta de res més que de continuar allunyant els centres de Poder del control ciutadà i d'espoliar les seves propietats col·lectives per a posar-les en mans privades. Aquestes entitats

han gaudit de boscos, prats, lleres fluvials, forns i pous de forma comunal, una riquesa autogestionada que de cap manera es pot escapar a la rapinya dels voltors del Capital.

També és cert que, fins ara, la gestió, explotació i protecció d'aquestes propietats comunals han proporcionat als veïns múltiples formes d'ocupació i autoocupació relacionades amb la cura del públic, treballs que aquesta nova llei portarà a l'extinció. Moltes d'aquestes petites entitats locals han sufragat també les despeses ne-

cessàries per a mantenir una sèrie de prestacions bàsiques (mestres, serveis mèdics, autobusos, etc.) que també desapareixeran.

Des de la CGT volem ressaltar que, més enllà de la pèrdua d'ocupació pública que això suposa, aquesta llei ataca directament a la base dels nostres principis ideològics. Un dels més importants, quant a organització territorial es refereix, és l'anomenat Municipalisme Llibertari, basat en institucions veïnals d'indole assembleària que, practicant la democràcia directa,

es federarien en una confederació de municipis o comunes lliures, sent una alternativa a l'Estat centralitzat. El més recent formulador d'aquesta tesi va ser l'historiador, filòsof i professor universitari nord-americà mort el 2006, Murray Bookchin, que va evolucionar des del marxisme tradicional al comunisme llibertari de Piotr Kropotkin. Per tot això, des de CGT exigim la retirada d'aquesta llei perquè no es porti a terme la definitiva desaparició de l'últim vestigi de municipalisme a l'Estat espanyol.

La venda d'AENA. Un frau a esquenes de la societat

Secció Sindical CGT AENA
<http://www.cgt-aena.org/>

Hem pogut saber, a través de diversos contactes, a més de per l'informe del Consell Consultiu de Privatitzacions, que el govern del PP avala la col·locació en borsa de fins a un 60% del capital i mai inferior al 51% d'AENA Aeroports SA, a través de la creació d'un nucli estable d'accionistes de referència (integrat entre tres i cinc inversors) que controlarien conjuntament entre un 20 i un 30% del capital, i que posseïrien cadascun paquets d'entre un 5 i un 10%. Al mateix temps, l'empresa encarregada de l'assessorament del procés de privatització, LAZARD, ha valorat la venda d'AENA Aeroports el 2014 en una forqueta d'entre 12 i 16.000 milions d'euros. Quantitat ridícula, que ve a ser la meitat de la valoració, que ja consideràvem petita, de 30.000 milions d'euros realitzada per l'anterior executiu. Hi ha una altra diferència bàsica. No es tracta ja de cedir la gestió en concessió, sinó d'una operació merament financera que vendria, amb totes les conseqüències, la majoria del capital d'AENA Aeroports, convertint-la en un monopoli privat. Això donaria motiu, per exemple, que els amos de la nova societat decidissin vendre, per a fer caixa, alguns aeroports de manera independent a qualsevol postor.

Tot això ens recorda a les privatitzacions dels noranta, impulsades pel PP i que van servir per a fer rics a molt poques persones, els gestors que van dirigir la privatització i els seus amics, mentre es destruïa ocupació directa i es robava literalment a la ciutadania d'aquest país.

Trobem tots els ingredients per a l'expoli d'una empresa pública rendible i amb unes xifres de negoci enve-

jables, a pesar del deute que interessadament han provocat amb una gestió nefasta: AENA és el gestor aeroportuari que més passatgers gestiona en tot el món, amb un tràfic de 205 milions el 2012; AENA tancarà l'any amb un resultat brut d'explotació (ebitda) superior als 1.500 milions d'euros i amb un saldo de caixa positiu de 600 milions segons ha informat la pròpia ministra en el Congrés.

Un preu de saldo, comparat amb la compra de Luton.

El President d'AENA va realitzar una operació llampec comprant el 51% de l'aeroport de Luton, per més de 500 milions d'euros. Recentment, un ar-

ticle de eldiario.es avisava que si per Luton es van pagar exactament 504 milions d'euros, amb 9,6 milions de passatgers any, no sortien els comptes per a vendre tots els aeroports d'Espanya amb un tràfic de 205 milions de passatgers.

"Mentre van acceptar aquest estiu pagar 33,6 euros per cada viatger/any a Luton, ara que es tracta de privatitzar AENA, estan disposats a lliurar-la a preu de saldo amb un preu per cada passatger/any que oscil·la entre un mínim de zero euros (si el preu final del 100% és inferior a 13.000 milions) i un màxim de 14,6 euros (amb una valoració de 16.000 milions)".

I tot això, a més de com a ciutadans, ens afecta com treballadors d'AENA. Des de CGT entenem que aquest expoli d'Aena s'emmarca en l'estratègia del PP de regalar a mans privades la

gestió dels serveis públics, desregular les relacions laborals i atacar a la ciutadania i la classe treballadora en tots els fronts possibles. Va de la mà de la Reforma laboral, de l'augment de l'atur, la pèrdua de llocs de treball fixos i la sagnia d'Expedients de Regulació d'Ocupacions. A més, es vol lliurar a mans privades una empresa clau en la generació de riquesa nacional.

Concretament, a AENA el procés de sofriment col·lectiu que ens volen imposar ve de la mà de l'Expedient de Regulació d'Ocupació acordat el 31 d'octubre de 2012 en la nostra empresa, l'onada d'acomiadaments injustificats i unilaterals del personal amb contracte temporal, congelacions salarials, eliminació de pagues, trasllats forçosos, etc. Processos tots ells als quals s'ha oposat sindical i jurídicament la CGT, denunciant a través de

l'acció sindical l'ERO, donant suport i assessorant als treballadors temporals acomiadats o denunciant davant l'Audiència Nacional l'eliminació de la paga extra i l'acord de trasllats forçosos.

No cal ser una llumbrera per a intuir que la privatització de l'empresa accentuarà les desigualtats socials, imposant tot el pes de l'ajustament sobre els treballadors, intensificant els processos de desregulació laboral, pèrdua de drets i garantia en l'ocupació.

Així mateix, incidirà negativament en la qualitat del servei públic, quedant afectada el manteniment i la seguretat aeroportuària, doncs com se sap són coses que costen diners i a ulls d'un inversor interessat no suposa cap benefici.

I, ara, què: una PLATAFORMA CONTRA LA PRIVATITZACIÓ.

Pensem que és moment per a lluitar contra aquest robatori planificat, que tots som útils. Fem una crida perquè col·lectius, organitzacions i tot aquell que vulgui participar, construïm una Plataforma contra la privatització d'AENA.

La comunitat educativa i el personal sanitari són un exemple d'organització transversal i inclusiva de tots els col·lectius contra la privatització de la sanitat i l'educació pública. En molts casos estan entorpidint, retardant i impossibilitant l'adopció de mesures. CGT vol estar en aquesta Plataforma, sense ànim de protagonisme i com un més. CGT entén que el moment actual és més crític que fa dos anys. És hora d'aixecar-se, d'organitzar-nos unitàriament els treballadors/es en els centres de treball, de baix cap a dalt, com sempre hem defensat, i dir NO a la privatització d'AENA i parar aquest expoli.

Ja hem començat a treballar. Aporta el teu gra de sorra.

Notícies sindicals

Continuen les mobilitzacions a Hewlett-Packard contra l'onada d'acomiadaments

CGT acusa a la multinacional HP de reduir plantilla per a poder presentar resultats positius al terme de l'any fiscal nord-americà. Molts dels acomiadats són convocats per sorpresa a una reunió on se'ls lliura la carta de cessament. Aquesta onada d'acomiadaments ha afectat fins al moment uns 40 treballadors dels centres de producció de Barcelona, Saragossa i Madrid. Contra el que passava abans de la reforma laboral aprovada per PP i CIU, no és necessari presentar ara un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) si la reducció de personal no afecta a més del 10% de la plantilla. I en el cas de HP, la conjunció d'empreses dintre del grup fa difícil dilucidar els límits d'aquest percentatge, pel que els empleats desconeixen quant temps durarà el degoteig de baixes.

Els treballadors de HP van decidir, igual que van fer mesos enrere (en que van fer una vaga indefinida que va posar a l'empresa contra les cordes), afrontar la situació amb mobilitzacions. Les primeres van ser penjar grans pancartes contra els acomiadaments i realitzar accions imaginatives com la plantada de 157 creus davant de la seu de Hewlett-Packard a Sant Cugat del Vallès el 14 de novembre, quantitat que es correspon amb el nombre d'acomiadaments realitzats per la multinacional informàtica en 2 anys.

Per altra banda, els treballadors de HP tenen pendent una sentència de l'Audiència Nacional al recurs presentat el passat estiu contra l'ERO que pretenia modificar radicalment les condicions de treball en els centres, amb l'aplicació de l'article 41 de la reforma laboral. Amb la nova norma, la Direcció de l'empresa, si hi ha raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, podrà acordar modificacions substancials de les condicions de treball. Aquestes condicions són, entre altres, les que afecten a jornada laboral, horari i distribució del temps de treball, règim de treball a torns, sistema de remuneració, treball i rendiments, i funcions, quan excedeixin dels límits per a la mobilitat funcional.

El pla de reestructuració que HP va presentar el passat estiu emparant-se en aquesta normativa suposava, per

exemple, que la Direcció s'atorgava la potestat de canviar la distribució de la jornada laboral anual i fixar el còmput d'hores de treball en 1.780 i una reducció del 10% del salari per als 2.100 treballadors afectats per la mesura. Finalment la protesta laboral va aconseguir que l'empresa es tirés enrere en l'apartat salarial.

El 10 de desembre CGT va convocar una concentració davant la reunió mundial de la multinacional HP que es realitzava a la Fira 2 de Granvia L'Hospitalet, aprofitant la presència dels màxims directius de la companyia vinguts de diversos continents per a protestar contra una multinacional que està realitzant una dura política d'acomiadaments. El centenar de persones concentrades van denunciar els acomiadaments davant directius i clients de la multinacional en la Fira de Barcelona.

A HP portem 3 anys de lluita contra uns acomiadaments motivats únicament per una insaciable fam de beneficis i un cec autoritarisme. En aquest temps hem convocat vagues, manifestacions, concentracions, escraches en fires i així fins a 58 accions diferents.

Una lluita guanyada... per a totes i tots a Caprabo

La lluita portada a terme en els últims mesos des del Sindicat d'Hostaleria i Comerç de CGT Barcelona i per la delegada de CGT Caprabo Vanessa Mañas ha donat els seus fruits. Ha estat una batalla legal, sindical i social: posant-se en la porta de la botiga de Caprabo en la qual treballa i és delegada del Comitè per CGT, treballant socialment amb Dones Llibertàries i altres organitzacions socials i denunciant davant el Jutjat del Social de Barcelona.

El dret aconseguit per auto del Jutjat i per acord judicial amb l'empresa davant el mateix Jutjat, és un precedent utilitzable per totes les mares o pares en situacions de monoparentalitat. És a dir, encara que no és un dret general, si que permet defensar el dret a cura d'un/a menor fins a una edat d'autonomia i independència vital. La jutgessa va establir la raonable edat dels 14 anys com límit per a aquest dret d'un horari compatible amb l'atenció al/la menor.

La resposta de l'empresa va ser traslladar a Vanessa a un altre centre de treball a pesar que és delegada del Co-

mitè d'empresa i del Comitè de Seguretat i Salut.

Esperem que el treball jurídic dels advocats i la lluita sindical i social de Vanessa serveixin perquè altres centenars o milers de treballadores i treballadors puguin tenir una solució com aquesta.

Evidentment Vanessa ha denunciat l'agressió portada a terme per Caprabo amb el trasllat. I esperem guanyar-la també perquè és una clara discriminació i un atemptat sindical en la línia dels que porta fent Caprabo contra la CGT en els últims anys.

AENA fomenta els acomiadaments i la precarització de les condicions laborals a l'aeroport de Palma

CGT Balears denuncia que AENA fomenta l'acomiadament de treballadors i la precarització de les condicions laborals en els serveis aeroportuaris privatitzats. Tot i les notícies sobre el bona que ha estat la temporada turística per a Balears i per a l'aeroport de Palma amb records de passatgers i aeronaus, altres coses ens fan dubtar de la relació existent entre l'augment de l'activitat econòmica i els beneficis per als treballadors amb la consegüent disminució de l'atur.

Des de tots els mitjans del poder escoltem dir que amb una major activitat es millora la situació dels treballadors i disminueix l'atur. I així hauria de ser, si no fos perquè aquí intervé el Govern i les empreses que s'han beneficiat de la privatització d'un bé públic. Després d'aquesta temporada tan bona el Govern, a través del Ministeri de Foment i aquest a través d'AENA, ho celebren reduint, entre altres, la partida assignada al manteniment de les cintes transportadores d'equipatges de l'Aeroport de Palma.

Això entra en el que es denomina "baixa temerària" ja que comporta que per a mantenir el servei amb menys diners calgui acomiadar treballadors i reduir el sou als que queden augmentant així l'explotació laboral, els

beneficis del concessionari i d'AENA.

Aquest cas és especialment greu, ja que el concessionari d'aquest servei, Tot Seriman a través de Siemens acaba el seu contracte i el nou, UTE EFS Manteniments Serveis Tècnics/EMTE Sistemes SA entra ja amb altres condicions i amb menys pressupost, i en lloc de subrogar als treballadors, d'acord al conveni aeroportuari, contracta a menys plantilla, deixant als altres simplement en el carrer, ni tan sols amb l'acomiadament.

Un altre exemple clar doncs de que hi ha un clar propòsit de Govern i patronal d'augmentar els seus beneficis encara que sigui enviant a l'atur als treballadors de les empreses que fan un servei públic, complint ja amb escassos mitjans.

Des de la CGT intentarem que aquest nou cop als treballadors i a l'ocupació no es produïxi, exigim la subrogació íntegra de tota la plantilla, respectant els seus drets, tal com estableix el conveni col·lectiu del sector.

La CGT denuncia el desmembrament progressiu de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona

Segons comunicació rebuda de la Direcció de Recursos Humans de l'Hospital, textualment: "com a conseqüència de la situació econòmica s'estan adoptant mesures amb l'objectiu de reduir l'estructura d'acord amb el compromís d'austeritat, aprimament i agilitat en l'administració". S'inicia, així, el tràmit per realitzar l'amortització d'un lloc de treball de facultatiu especialista en Neurocirurgia.

Això forma part d'una amortització de llocs de treball de totes les categories, que s'han anat produint des de que van començar les retallades. Aquesta última és prou important, perquè desmantella part d'un servei que ha estat emblemàtic per l'hospital, com és la Neurocirurgia i que va costar molt implantar en aquest centre.

Aquests fets no fan res més que augmentar la llista de serveis que han estat mutilats, com la cirurgia toràcica i la cirurgia maxil·lofacial. En reduir els

serveis esmentats, molts dels pacients que podrien ser atesos aquí s'han de desplaçar a Barcelona.

A la CGT li sorpren que mentre s'està "filant tan prim" en alguns àmbits, surtin notícies en les que el Departament de Salut anuncia que vol blindar els seus dels directius sanitaris, per a que no perdin poder adquisitiu a causa a les retallades, i augmenta els càrrecs de confiança amb el nomenament publicat al DOG número 6493 de data 4.11.2013, entre altres, de la senyora Mireia Alabart i Abós, personal eventual del Departament de Salut com a cap de l'Oficina de la Secretaria del Conseller de Salut, amb un sou de funcionari del Grup A, amb nivell de complement de destinació 24 i complement específic de 25.813,80 euros anual.

Com a conseqüència d'aquestes polítiques "irresponsables", els professionals d'aquest Hospital estan suportant un augment de la pressió assistencial, l'augment considerable de les càrregues de treball, l'augment de la precarització laboral per la inseguretat de mantenir el seu lloc de treball, l'augment del desconfort i l'estrès per la dificultat per poder d'atendre als pacients en les seves condicions adequades.

CGT contra l'assetjament i persecució sindical a Mecaplast

La CGT de l'Anoia ha estat portant a terme des del passat mes de novembre una campanya denunciant persecució sindical i assetjament laboral contra els membres del comitè d'empresa de Mecaplast, després que aquesta empresa de la Pobla de Claramunt, dedicada a la producció de peces per a la indústria automobilística, hagués acomiadat a dues treballadores afiliades al sindicat, Teresa Dávila i Sandra Lorente, que eren la presidenta i la secretària del comitè, amb l'objectiu de treure's del mig a les companyes de la secció sindical de CGT perquè deixessin de posar en coneixement a l'autoritat laboral totes les agressions sobre ERO sense causa, baixes salarials havent-hi beneficis, acomiadaments gratuïts, sancions i altres atroci-

tats cap a la plantilla. Contra aquests acomiadaments s'han portat a terme concentracions, ocupacions de la sala de reunions de Mecaplast, enviaments de correus i faxes, etc.

La tàctica de l'empresa ha estat dividir al comitè, aprofitant les presumptes irregularitats en la gestió econòmica del comitè per part de la seva tresorera, membre d'UGT. Totes tres van ser acomiadades el passat 10 d'octubre, mentre l'antic president del comitè - membre de CCOO- va ser acomiadat el passat mes de maig.

CGT va denunciar que Mecaplast -amb 330 treballadors en plantilla- fa cada dia "un centenar de contractes a través d'empreses de treball temporal". Precisament per aquesta circumstància no donem crèdit a que l'empresa hagi plantejat diferents ERO. En concret un de 8 dies l'any 2012 i un altre que plantejava una reducció d'entre 4 i 5 dies per mes durant el 2013. A més, també el 2013 es va aprovar una rebaixa salarial.

Degut al seu treball de denúncia les dues delegades de CGT van rebre diferents amonestacions i van veure modificades per part de l'empresa les seves condicions de treball, en una clara mostra de persecució sindical. A més, el passat mes de juliol Mecaplast va obrir un expedient disciplinari a tots els membres del comitè d'empresa per l'existència d'entre 9000 i 10.000 euros de despeses sense justificar.

Les sospites sobre irregularitats en la gestió econòmica del comitè s'obrien el juny de 2012 quan l'empresa demanava justificació sobre les despeses que s'havien carregat al Fons Social que gestiona el comitè. El requeriment d'informació de l'empresa va posar a la resta del comitè en alerta sobre les presumptes irregularitats que hauria comès la tresorera, delegada de la UGT, que era l'única persona autoritzada per accedir als comptes bancaris i que feia més d'un any que no anava a les reunions del comitè. Quan l'empresa va requerir la justificació de la despesa, els altres membres del comitè van analitzar la documentació amb l'ajuda pericial d'un economista i van trobar entre 9.000 i 10.000 euros pendents de justificar.

Tot i que les acomiadades tenien dret a seguir exercint els seus càrrecs al comitè d'empresa, Mecaplast els negava l'entrada a les instal·lacions, en protesta per això es va ocupar en dues ocasions la sala de reunions de l'empresa per reclamar que, fins que no hi hagi una sentència ferma sobre el recurs que han presentat a l'acomiadament, puguin continuar exercint els seus càrrecs al comitè d'empresa, una cosa a que l'empresa es negava tot i que la inspecció del treball ens havia donat la raó.

El 10 de desembre la CGT va convocar una jornada de solidaritat amb les dues delegades acomiadades a Mecaplast, amb diverses concentracions i activisme per les xarxes socials, a més de la concentració principal que es va portar a terme a les portes de l'empresa.

La política de la Direcció està sent doble, d'una banda utilitzar totes els ardis per a desacreditar als representants de la CGT i d'altra banda inculcant la por en la plantilla. Des de la CGT seguirem lluitant contra la persecució sindical i fent entendre a la plantilla que la por és garantia de divisió dels treballadors/es i el millor aliat de l'empresa. Que ningú es cregui que cedint a la por i als plans de l'empresa es garanteix el futur i la producció, al contrari, com més feble vegin l'oposició dels treballadors més fàcil serà que siguem moneda de can-

vi en els propòsits de la multinacional.

CGT va convocar vaga indefinida a Unipost a partir del 20 de desembre

La CGT va acordar convocar vaga indefinida a Unipost a partir del 13 de desembre, per protestar pels incompliments de conveni per part de l'empresa (rebaixa salarial i no haver cobrat la mitja paga pendent) i per demanar la retirada dels acomiadaments previstos. Però davant la convocatòria per part dels altres sindicats d'un referèndum el 17 de desembre per tal que es pronunciés la plantilla sobre la proposta de l'empresa, CGT va decidir ajornar-la en espera de conèixer el resultat, a la vegada que demanava votar No a la proposta de l'empresa, una proposta que incloïa: 425 extincions des del 1 de gener de 2014 al 30 de juny de 2014, EROTO de fins a 90 dies laborables o 124 dies naturals si s'aplica per mesos complets del 1 de gener al 31 de desembre de 2014, i reducció d'un 9,3% en els conceptes del conveni.

El resultat del referèndum va ser 1030 vots contra la proposta de l'empresa i 795 a favor. Davant d'aquest resultat CGT va decidir convocar vaga indefinida a Unipost en solitari, davant la passivitat de la resta de sindicats, a partir del 20 de desembre, amb aturades de 24 hores els dies 20, 23, 26, 27, 30 i 31 de desembre, i 2 i 3 de gener, convocant-se successivament més dies mentre el conflicte no se solucionés, una solució que passava per cobrar el que se'ls devia i que no hagi acomiadaments forçosos ni rebaixes salarials d'escàndol com la que pretén l'empresa.

Les primeres jornades vaga van tenir seguiments importants a Barcelona (d'un 80%) i San Fernando de Henares, i progresivament la vaga es va anar estenent a centres d'altres ciutats com Múrcia, València, Saragossa, Sevilla,...

Des del conjunt de la CGT s'ha estat fent una campanya de suport a la vaga, amb concentracions a diferents centres de treball, aportacions a la caixa de resistència, accions de suport, difusió per les xarxes socials. Les principals concentracions a Catalunya s'han portat a terme davant la seu d'Unipost de l'Hospitalet de Llobregat.

L'últim pla de viabilitat presentat per Unipost contempla mesures molt dures, que vol imposar sota l'amenaça de presentar concurs de creditors en cas de no ser acceptades. L'empresa insisteix, com porta dient des de fa tres anys, en el re-dimensionament de la companyia i que li sobra un 22% de plantilla, a més pretén prorrogar l'EROTO de suspensions que actualment afecta als 2600 treballadors/es de Unipost (120 jornades), i ampliar la reducció salarial del 10% que acaba el 30/4/14 fins al 31/12/14, una reducció salarial que li va concedir la Comissió Consultiva Nacional de Convenis Col·lectius el 31 de juliol de 2013 i que va començar a aplicar-se a l'agost, i a més per si això fora poc, pretén aplicar una reducció salarial addicional d'un 10% del 1/14 al 31/12/14, si això s'apliqués els treballadors/es de Unipost sofriríem una reducció salarial d'un 20% en total el 2014.

El període de consultes de la rebaixa salarial va acabar sense després de celebrar-se la mediació al SIMA, amb el que ara és la CCNCC la que haurà

de determinar si la concedeix o no a l'empresa i en quines condicions. El 5 de desembre de 2013 acabava el període de consultes del ERO i davant la immobilitat negociadora que ha manifestat l'empresa CGT va considerar que l'única via possible per a plantar cara al despropòsit que planteja l'empresa era la de la mobilització perquè els treballadors/es d'Unipost no podem admetre que hagi acomiadaments forçosos ni més rebaixes salarials.

Aturades a Televisió de Catalunya contra la unificació de les corresponsalies i la privatització de la publicitat

El comitè d'Empresa de TV3 i Catalunya Ràdio va convocar aturades parcials a Televisió de Catalunya els dies 24 i 31 de desembre. En la primera l'aturada es va fer entre les 20,50 i les 21,20 hores, cosa que suposava coincidir amb el moment en què es retransmetia el discurs del rei d'Espanya.

Els motius de les aturades eren denunciar l'externalització dels espots publicitaris. Això, per als treballadors és un element negatiu perquè afecta a una font clau del finançament de TV3. A aquest punt concret s'afegeix el refús a la proposta inclosa en el Contracte Programa de l'ens que preveu un ampli ventall de possibles externalitzacions de programes. Un tercer punt és la protesta contra el finançament insuficient fruit de la aportació pública prevista per al 2014 i, finalment, la mobilització té a veure amb les propostes de rebaixa salarial incloses en la proposta empresarial per al conveni. La mala maror no es limita a aspectes relacionats amb l'apartat econòmic de Televisió de Catalunya, sinó que també critiquen la proposta de la direcció d'unificació de les corresponsalies internacionals de les dues entitats, en considerar que si una sola persona ha de donar servei a la televisió i a la ràdio, baixarà la qualitat del producte. A més de l'increment del volum de feina que suposarà, afirmen que el periodista haurà de prioritzar un o altre mitjà. Per aquests motius els treballadors de Catalunya Ràdio i de TV3 reclamen a la direcció de l'ens mantenir el model actual, tot i que es puguin compartir locals, despeses i totes les sinergies possibles, però estimen que és imprescindible que cada periodista es dediqui al seu mitjà en exclusiva.

La CGT va convocar el 21 de desembre concentracions davant supermercats de Mercadona contra l'acomiadament d'un delegat a Màlaga

La CGT va convocar una jornada reivindicativa a nivell estatal el dissabte 21 de desembre, amb concentracions

davant els centres més emblemàtics de Mercadona a més de vint ciutats de tot l'estat espanyol per a exigir la readmissió de Francisco Enríquez Martínez, Fran, delegat sindical de la CGT a Mercadona-Màlaga. A Catalunya es van fer concentracions a Calafell, Reus i Parets del Vallès.

Part de la plantilla de Mercadona a Màlaga va acudir el passat octubre a la CGT per a organitzar-se amb la finalitat de defensar els seus drets. La reacció de l'empresa no es va fer esperar i Fran, que havia estat triat secretari de la secció sindical pels seus companys, va ser expedientat i posteriorment acomiadat.

CGT denuncia que Mercadona no dubta en recórrer a pràctiques gairebé mafioses, com oferir una gran quantitat de diners a Fran perquè accepti l'acomiadament i s'oblidi del tema o amenaçar als seus familiars que encara treballen a l'empresa.

S'ha intentat presentar a Mercadona i al seu president Juan Roig com un model a seguir; recordem les seves declaracions convidant a les persones a treballar com xinesos. El que potser no tanta gent sàpiga és que el 2011 un de cada tres contractes signats acabaven en acomiadament, baixa voluntària o no es renovaven, que s'exerceix una sistemàtica política d'abusos contra la plantilla, incloent a embarassades o persones de baixa, i que la repressió sindical és pràctica habitual en aquests supermercats.

Amb aquesta política Mercadona i les seues directius intenten que qui treballen allí es mantinguin submissos i en silenci i així, de passada, poder assolir el seu veritable objectiu: que les persones treballin com esclaves perquè ells puguin seguir vivint com reis.

CGT Grup SEAT no signa l'acord de l'ERO de 201 acomiadaments

Davant la finalització del període de consultes de l'ERO n.º 2344/2013 amb el resultat d'acord per part de l'empresa i de la majoria sindical de CCOO-UGT en l'acceptació de 201 acomiadaments, des de les seccions sindicals de la CGT es va prendre la decisió, seguint els acords de les assemblees d'afiliats i afiliades, de no signar l'acord amb la Patronal d'acceptació del nou ERO a SEAT que comportarà l'acomiadament de 201 treballadors de diverses àrees no vinculades a la línia de producció.

No podem acceptar les causes econòmiques presentades per l'empresa en coherència amb la nostra anàlisi repetit l'entramat financer que el Grup Multinacional VW té a SEAT. El Grup internacional tindrà, aquest any 2013, un nou rècord històric de produccions

i beneficis, possiblement superant els 12.000 milions d'€. Acceptar les causes econòmiques pot convertir-se en la avantatge de nous conflictes i decisions empresarials contra la plantilla, i més amb la incertesa que VW segueix generant davant la plantilla amb la no clarificació definitiva de la fabricació de nous models a la planta de Martorell.

Els treballadors de SCA de Mediona accepten el seu trasllat a les fàbriques de Valls i Navarra per evitar l'acomiadament

Els treballadors de l'empresa papera SCA de Mediona (Alt Penedès) van aprovar el preacord, negociat amb l'empresa pels sindicats del comitè (UGT, CCOO i CGT), que suposa el trasllat de 134 treballadors d'aquesta planta a les fàbriques de Valls i Allo (Navarra). Un 86% de la plantilla va participar a la votació, 180 de 213 treballadors. 176 vots van ser a favor del preacord, tres en contra i un en blanc. Els trasllats, als que es podran acollir els empleats voluntàriament, es començaran a fer a partir del mes de gener i fins al mes de juliol de 2013. També s'han aconseguit les màximes condicions per aquells que no vulguin canviar de planta i presentin la baixa voluntària. Seran acomiadats amb una indemnització de 45 dies per 42 mensualitats pel temps treballat fins al febrer de 2012 i de 33 dies per 24 mensualitats pel període treballat a partir del febrer de 2012.

Manifestació el 14 de desembre a Reus: La sanitat no ha de ser un negoci!

Un miler de persones es van manifestar el 14 de desembre a Reus en defensa de la sanitat pública, convocades per un seguit de sindicats (entre ells la CGT), plataformes en defensa de la sanitat pública, partits i col·lectius socials, en defensa dels CAPs i l'Hospital Sant Joan de Reus, contra la corrupció, la privatització, l'externalització, les dobles llistes d'espera... i en defensa d'un sistema de sanitat pública, universal i de qualitat. També es va mostrar el suport a l'acusació popular de la CUP en els processos judicials relacionats en la gestió de l'àmbit sanitari, especialment en el cas d'Innova.

Parlem

Antonio Martín, artífic de Defens

“El nostre objectiu era eliminar a Fran

Txema Bofill

Hem de recordar als que varen lluitar a l'època més dura del franquisme. Antonio Martín Bellido és un dels pocs resistents que va sobreviure en la clandestinitat a l'Espanya franquista. Activista del grup de resistència anti-franquista llibertari Defensa Interior (DI), entre 1962 i 1963 intervingué en accions a l'interior d'Espanya i a Itàlia. El 29 de juliol de 1963, amb Sergio Hernández, fou l'autor dels atemptats realitzats al Valle de los Caídos, contra la seu de la Direcció General de Seguretat i contra els locals de la Delegació Nacional de Sindicats a Madrid, atemptats pels quals els militants llibertaris Francisco Granado Gata i Joaquín Delgado Martínez, de les Joventuts Llibertàries, van ser condemnats a mort i garrotats el 17 d'agost de 1963.

Encara avui viu consternat pels companys Delgado i Granado, assassinats, i pel sofriment dels empresonats i torturats per accions en les que va participar. Antonio va participar als atemptats a Madrid, durant els anys 1962-1963. Es camuflava amb els turistes que començaven a arribar a l'estiu. Posava bombes i tornava. Eren resistents i activistes de les Joventuts Llibertàries. Era l'època de màxima i crua repressió. Franco es trobava fort pel recolzament internacional i el turisme en quant a l'economia. Antonio ens explica les seves tàctiques de supervivència. Era astut i pràctic. Sap nadar i guardar la roba.

En 1968 va ser nomenat secretari de les Joventuts Llibertàries parisenses, però detingut, fou confinat a Saint-Brieuc (Bretanya) sota l'acusació d'«associació de malfactors». A partir de 1995 fou un dels animadors de la Confederació Nacional del Treball (CNT) de França. El 1998 es jubilà de la seva feina d'enginyer informàtic.

Per les seves qualitats i per l'atzar no va trepitjar les presons. Mig segle després segueix preocupat pel que va fer malament. Vol discernir els errors que varen provocar la detenció i assassinat de Granados i Delgado. Diu “No assumir responsabilitats és la prova de covardia intel·lectual i defugir responsabilitats és trepitjar els cadàvers dels nostres companys morts”

Aquests darrers anys ha organitzat trobades per a reunir els protagonistes i esbrinar el que va succeir, les incògnites, els errors. Amb Octavio Alberola Suriñach ha treballat en els últims anys per obtenir de les autoritats judicials espanyoles la revisió del procés de Delgado i Granado.

El context era el de “Spanish is different”. La repressió sanguinària fou una de les maneres de paralytizar les accions armades. Com els nazis, a cada atemptat, el règim empresona-

va indiscriminadament a una colla de companys.

Realitzem l'entrevista en un restaurant colombià de Les Lilas, a la perifèria de París, on resideix.

- Antonio, quin és el teu origen?

Vaig néixer a Canillejas, Madrid, el 1938. Vaig estar a Madrid fins els 12 anys. El meu pare era refugiat. Va fer la guerra. Primer va fer el Riff. Després va anar a la guerra d'Espanya al 1936. Va estar a la primera brigada mixta formada per veterans i per la quinta del biberó i sempre va estar en guerra fins a la batalla de l'Ebre. Va passar la frontera a França i va estar als camps de concentració. Després el van enviar a construir la línia Maginot. Allà fou fet presoner pels alemanys. Més tard el varen deixar anar i l'enviaren a treballar en les carreteres i altres treballs.

- Quan vas conèixer al teu pare?

Als 12 anys. Quan vaig anar a França amb la meua mare.

- Com vas viure l'època de post-guerra a l'Espanya franquista?

Jo vaig viure a Espanya, vaig ser un privilegiat perquè la meua família, els meus avis, tenien una pastisseria industrial. Hi treballaven 20 obrers. Tenien una gran producció. O sigui, en quant al nivell de vida estava bé. No em puc queixar. A la meua família no es parlava de res de la guerra. Fou llavors que em vaig assabentar de tot el que va ocórrer.

- Quan vas assabentar-te que el teu pare era refugiat?

Això ho vaig descobrir de petit. He viscut sense pare fins els 12 anys, però no el vaig trobar en falta. A Espanya vaig viure rodejat d'homes: tiets, cosins, avis. Però no es parlava de la guerra. Els meus pares van viure i treballar a Estrasburg fins la mort de Franco. Llavors varen tornar a Espanya. El meu pare era de la UGT.

- Com i quan vas prendre consciència política?

Jo, tots els diumenges anava a la CNT a Estrasburg. Era el sindicat més important. Es reunien en un cafè que es deia “L'Etoile Rouge”. La majoria eren refugiats espanyols fins els anys setanta i escaig. Alguns venien d'Alemanya i es quedaven a Estrasburg. Es parlava de la guerra mundial, de la guerra civil, de la situació a Espanya. Jo hi anava a escoltar. També amb el meu pare vaig anar dotzenes de vegades als museus i vaig aprendre-hi molta història. A Alsàcia era l'únic nen espanyol.

- No vas sentir racisme, discriminació per ser espanyol?

No, no. Els meus amics eren alsacians.

Anàvem al teatre, al cinema, als concerts. Vaig descobrir a Joan Sebastian Bach. Allà a les esglésies protestants donaven concerts d'òrgan i vaig poder escoltar el meu artista preferit, a Bach. Em sento cosmopolita. Soc alsacià, madrileny, parisenc. Mai vaig tenir complexos de tipus nacionalista.

- Quan comences a militar?

Als 19 anys, a l'acabar els meus estudis de tècnic electricista vaig venir a treballar a París. I em vaig posar en contacte amb la FIJL, les Joventuts Llibertàries. Treballava i alhora militava i seguia els estudis al Conservatori d'Arts i Oficis, on em vaig diplomar com enginyer electricista. Això era el 1959-1960. Vaig arribar a secretari de la federació Local de la FIJL de París. O sigui, que estava a l'aguait de tot el que succeïa. Poc a poc vaig entrar a la militància activa contra el franquisme. Va haver-hi una manifestació davant l'ambaixada d'Espanya en solidaritat amb els miners d'Astúries en vaga i em van detenir amb Paul Desnais. Vam estar tancats tota la nit a comisaria. Vaig estar a Tolosa quan es van preparar les accions clandestines de Defensa Interior, DI. Es tractava de fustigar el franquisme. No mitjançant acció directa armada per a matar gent, sinó que es posaven petards per fer soroll i per a què el món sabés que a Espanya imperava una dictadura sanguinària.

- Estaven separats els anarcosindicalistes en aquest temps?

No. Estàvem junts. Hi havia la FAI, la CNT i les FIJL. La seu nacional i social de la CNT estava a Tolosa.

- Entenies d'artefactes explosius?

És clar. Era pèrit electricista.

- Quins petards vas posar?

Jo, per exemple, vaig posar un petard a Itàlia, el 1961, al consolat espanyol de Roma, amb un company. Després un altre, de més gran, al Valle de los Caídos amb Paul Desnais el 1962. Paul era metge i estava en una organització anarcosindicalista francesa. D'aquí la seva solidaritat amb Espanya. Encara es viu. Jo vaig agafar el tren a Perpinyà i vaig viatjar a Barcelona. Paul m'esperava amb la seva companya a Barcelona. Ens vam anar en cotxe fins a Calatayud. Allà vaig armar l'artefacte. Vaig comprar un despertador, piles i cables. I el vaig armar sencer. Tan sols faltava activar-lo. El vaig posar a les tres de la tarda per a que explotés a les set. Vam anar a Madrid i llavors al Valle de los Caídos. El company amb el cotxe va tornar sol. I jo vaig marxar de Madrid en tren dos dies després cap a Barcelona. En la motxilla portava per banyar-me i acampar. Era un turista més. Jo dormia en les tendes de campanya o a casa de companys d'Estrasburg.

Mai vaig estar en hotels. A mi de jove m'agradava molt llegir les novel·les negres americanes. I sabia que quan s'entra en un país per fer quelcom cal tornar per la mateixa frontera. Uns han caigut en l'errada d'entrar per Barcelona i sortir per Irún. Greu.

- Per què?

La policia sabia que els autors venien de França. Llavors controlaven les fronteres. Amb Delgado i Granado van dir que havien de demanar papers a tots els joves que anaven i venien de França a Espanya. I és difícil d'explicar el fet d'entrar per una frontera i sortir per una altra.

- El material explosiu, d'on venia?

Alberola o algú del DI donava els explosius. Jo vaig armar el detonador del Valle de los Caídos i junt amb Sergio Hernández els detonadors químics de la DGS i dels sindicats verticals al 1963.

- Cóm valores l'atemptat del Valle de los Caídos, d'alt risc per vosaltres?

Havien dit per la premsa que havia posat el petard a l'altar major. Mentida. El vaig posar en un racó prop de la tomba de José Antonio Primo de Ribera amb la fi de fer soroll i denunciar de passada al màxim símbol franquista. Vaig aprendre estant a França que havien detingut a uns 15 companys arrel del petard al Valle de los Caídos.

En particular a Ruano. Sánchez Ruano era un amic de Jacinto Guerrero Lucas. En principi amics. Després Guerrero ha escrit un llibre on critica a Ruano de mala manera. Mal fet. Ruano va ser condemnat a 30 anys de presó i no se'l pot tractar com si fos un qualsevol.

- Concretament, amb quins arguments se l'acusa?

A veure. Ruano era un jove que portava els estudiants a veure museus de Madrid. I el dia de l'explosió, com tenien molt temps, van anar al Valle de los Caídos. I res més entrar a la basílica, es va escoltar una explosió. Ruano estava dins. Van demanar papers a tothom. El van deixar anar però, 15 dies després la policia va venir a casa seva, i el van tancar 30 anys a la presó. Havien de trobar culpables de seguida. Així funcionava la justícia militar. Era el 1962. I al mateix temps van detenir a uns 14 companys, simpatitzants que també els varen acusar i els varen condemnar a uns 5-6 anys de presó. Particularment hi ha un cas significatiu que no entenc: Van atrapar a 3 ex-paracaigudistes, que van fer el servei militar. Els varen acusar de voler segrestar un avió. A Tolosa en Guerrero havia comentat que tenia companys paracaigudistes que volien segrestar un avió. Però els tres paracaigudistes van aclarir fa uns anys: “Nosaltres no coneixíem els avions civils, coneixíem els avions militars, i

amb...

sa Interior durant els anys 1960-1963

co, denunciar la dictadura franquista”

mai vam pensar en segrestar un avió”. Guerrero per fer-se veure, per figurar, va explicar que tenia amics.

- Aquest Guerrero, un “liante”

Un mitòman perillós. I ja l’havien avisat a Guerrero: “Tu a França no et fiquis en res que hi ha molts “xivatos” i ens posaràs en perill”. I això és el que va succeir.

- Tu sabies que es preparava atemptar a Franco?

No ho sabia. L’atemptat que jo vaig fer era per a distracció. Fer la cabra. Mentre els altres preparaven l’atemptat d’Ajete al País Basc contra Franco. Es parlava d’eliminar a Franco, però no sabia que estava implicat en l’assumpte. El mateix va succeir quan vam posar el petard a la DGS i als sindicats verticals. Eren també de distracció. I aquí està el problema quan es repeteix la mateixa manera d’actuar. La policia deuria pensar “si han realitzat un atemptat simbòlic, segurament estant tramant assassinar a Franco”. És el que m’imagino. El que hauria pensat si fos policia. És el problema de repetir les coses.

- La policia no pensa, ni és intel·ligent. Són força maldestres. Més que per deducció treuen informació mitjançant la tortura a militants.

Els tenen la seva manera de treballar. Després de la bomba a la DGS (Direcció General Seguretat) els alts comandaments van donar l’ordre que calia demanar els papers a tots els joves que anaven i venien a Espanya. I a Delgado i Granado a l’anar a demanar a l’estació del Nord els horaris de Madrid-París, els van detenir. A Espanya calia anar amb compte amb els taxis, hotels, benzineres i llocs d’informació a viatgers. Eren treballadors addictes al règim, privilegiats. A la sortida de l’estació digueren que un policia els van detenir perquè els va escoltar dir afalacs en francès de forma maldestre a unes noies. No sé. Al documental una policia declara que Inocencio Martinez ja era confident en aquesta època.

- Parla’ns de tu. Eres conscient del risc de les accions a Espanya i de la seva dificultat per la repressió?

Jo vaig baixar per quedar-me a Espanya amb un company asturià. Erem íntims. Vam decidir quedar-nos a Barcelona, per la por d’ensopegar a Madrid amb amics i familiars. Allà vam trobar treball. Jo a Olivetti. I vaig anar a Madrid a fer-me el DNI, que era millor per caminar per Espanya. Si no vas a hotels, i si no t’agafen en l’acció, no t’agafen mai. Jo pensava que era més perillós estar a França que a Espanya.

- Per què?

Nosaltres anàvem i veníem. A França ens veiem amb molta gent. I els que

no perillen tenen tendència a parlar. En canvi a Espanya era més perillós, però molts menys contactes, només amb companys implicats en el tema.

- Per què espereu tants anys per a denunciar i anunciar que sou els autors?

Hi ha gent que no volia ni que haguessim parlat. Cipriano Mera era d’aquesta opinió.

- Però vosaltres éreu la prova que Delgado i Granado eren innocents.

Llavors calia dir que érem nosaltres i, com ho provem? Al Tribunal Suprem ara no creuen en les nostres afirmacions. En aquell temps menys. S’ha fet la demanda de revisió del procés i no s’ha pogut revisar. Els jutges han dictaminat en contra.

- Què penses d’aquests jutges?

Són jutges que no volen fer jurisprudència. Si es revisen els nostres processos, s’hauria fet jurisprudència i d’altres haurien pogut revisar els seus processos. És el que no volen. De cinc jutges, dos van estar d’acord amb nosaltres. Es va demanar també la revisió del judici de Ruano. Vaig estar amb Paul Desnais al consolat d’Espanya a París. El cònsol fet de notari, i declarem que no fou Ruano sinó que fórem nosaltres els que vam col·locar l’artefacte al Valle de los Caídos. Doncs tenen molta cara dura, perquè aquests jutges ara diuen que el van condemnar per estar el Moviment Llibertari, 30 anys per estar al Moviment Llibertari. I Ruano no era llibertari.

- Això es mereix una revisió. Què penses d’aquest Tribunal?

Són del sistema. Quan va morir Franco els mateixos jutges van continuar. I com en això de la Justícia, igual que els militars, va de pares a fills. Es reproduïen i són els mateixos. Ara el president del Tribunal és un del PP. I aquí no passa res.

- Després de l’assassinat dels innocents Granado i Delgado, què fas?

Me’n vaig anar a França al constatar tantes detencions i filtracions. Em vaig retirar de la militància armada, i em vaig dedicar al sindicalisme. Fins l’abril de 1968.

- Quin era el vostre objectiu?

Resistir. Nosaltres ens considerem resistents. El nostre objectiu era eliminar a Franco, denunciar la dictadura franquista. Pensàvem que la mort del dictador era clau per a un canvi a l’Estat Espanyol. Franco reunia al voltant seu a totes les dretes. Sense ell, la situació hagués explotat, pensàvem. Calia matar-lo, però no era fàcil. No teníem ni els mitjans econòmics suficients, ni la informació necessària, ni potser la competència per dur-ho a terme.

- Explica’ns la falta de competència.

Els militars quan fan una operació, després de l’operació analitzen com es va desenvolupar i aquí no va haver-hi anàlisi. Això de fer atemptats de distracció a cada intent d’eliminar a Franco, no està bé. Cal variar la manera de procedir. Per un altra cantó, nosaltres anàvem amb els nostres diners. És més difícil, menys segur.

- Les coses positives de la vostra lluita i la dels maquis en general.

La lluita contra el tirà sempre es justifica. El tiranicidi es pot justificar. Matar a un guàrdia civil, no. Però a un tirà, sí que està bé. Es va fer el que es va poder, amb petites competències de cadascú.

- I no hi ha alguna associació o col·lectiu que us puguin ajudar en les vostres demandes per a la revisió?

El problema està que el moviment llibertari està dividit. I les coses no es fan degut a això. Va haver sarau després del 1963. Va haver-hi una escissió i es critiquen els uns als altres.

- Com veus les divisions del moviment llibertari?

Hi ha molts personalismes. I també el problema que no volen afrontar la veritat. No hi ha valentia per dir els errors. I llavors s’acusa a la dreta i l’esquerra. El no assumir els errors es presta a parlar massa i a criticar i es busquen justificacions. I això crea divisions.

- Penses escriure les teves memòries?

No ho sé. I, que he de dir? Vull evitar criticar a la gent. Busco ser racional i no pensar en les teories de complots.

- I l’autocrítica?

Els responsables d’errors haurien d’autocriticar-se.

- I a la teva vida, de què et penedeixes? Una autocrítica

Jo era un petit militant, tot i que el que he fet ha causat drames. Sóc del piló. I al ser del piló, no sóc responsable. I feia el que em deien. I clar he buscat salvar-me jo també. Per això al veure que hi havia molt “xivato” i al veure tantes detencions incomprensibles, em vaig retirar. Em vaig posar a estudiar. Sabia que per guanyar-me bé la vida per a mi i la meua família havia d’estudiar. I ho vaig fer.

- I el que més t’alegres de la teua vida?

Crec que he estat coherent. No m’he canviat de jaqueta. Estic content d’haver dut alhora les tres coses: l’acció militant, els estudis i el treball. La meua joventut no ha estat de balls, perquè estava ocupadíssim.

- Llibres que hagin estat referents

>> LES FRASES...

“Pensàvem que la mort del dictador era clau per a que es produís un canvi a l’Estat Espanyol”

“L’anarquisme és una tendència del pensament i de l’acció dels homes per identificar les estructures d’autoritat i dominació”

“Hi ha molts personalismes dins el moviment llibertari, i també el problema de no voler afrontar la veritat ni acceptar els errors”

teus.

Els llibres de Chomsky, Kropotkin, Albert Camus.

Què penses de l’anarquisme?

El mateix que Chomsky: L’anarquisme és una tendència del pensament i de l’acció dels homes per identificar les estructures d’autoritat i dominació. Cal exigir a les autoritats i poders que justifiquin la seva dominació. I si són incapaços, cal treballar per a sobrepassar-los.

- En quines activitats estàs ara?

Ara estic a una associació que s’ha creat per parlar de la 9, la Novena Companyia de la Segona Divisió del general Leclerc, la que va alliberar París. Aquest any 2014 anirem a fer quelcom important per explicar el rol dels espanyols que van participar a l’alliberament de París. Els han ignorat. L’atzar va voler que aquesta divisió estigués formada en la seva majoria per llibertaris.

- Qui en formeu part?

Som uns 10. Entre ells, Evelyn Mesquida, que ha escrit un llibre sobre la Novena Companyia de la 2DB de Leclerc.

- Un lema de vida

No fer mal a la gent. És un principi moral: no fer mal als demés.

- Un personatge

Louise Michel

- Per què a Delgado i Granado els van aplicar el garrot vil, i no l’afusellament com correspon als presos polítics?

Per què els van tractar com a lladres. No només els hi van prendre la vida, sinó que els van voler humiliar.

Mil gràcies Antonio per desenterrar part de la memòria silenciada. També aprofitem per enviar una gran salutació a Sergio Hernández, qui es va atrevir a entrar dintre la DGS i posar-lis la bomba. També una gran salutació per a Paul Desnais. No us oblidem. Que el 2014 us sigui propici!

SENSE FRONTERES

Des que es va donar a conèixer la lluita zapatista la nostra flama de rebel·lia s'ha avivat apassionadament, alimentada per les esperances que els zapatistes ens transmeten

CGT a tres dècades del part del EZLN a Chiapas

Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT

Després de 30 anys dia després de dia teixint organització, ningú dubta avui que el zapatisme com a tal ha generat, en el quotidià, una revolució desbordant per a les i els que a baix habitem, estimem i lluitem.

Un dia com avui fa 30 anys, un petit grup d'inconformes es van endinsar en les muntanyes de la Selva Lacandona. Allí, amb el pas del temps com aliats, en contacte amb la terra i inspirats pels pobles indígenes, es van decidir a emprendre un llarg camí, que no tenia altre objectiu que... obrir camí.

La llegenda explica que els déus van crear a l'inici dels temps a unes dones i homes de blat de moro. Aquestes persones, les persones veritables, estaven en tot el món, sota diverses pells i es preocupaven de crear camins perquè la dignitat pogués caminar per ells. Des de llavors, cada vegada que s'ajunten aquestes persones de blat de moro, els oprimits s'esperancen i els opressors estremen les dents.

Avui fa 30 anys que va néixer l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional. Vam haver d'esperar (perquè el bo es fa esperar) fins a la matinada del 1 de gener de 1994, quan les companyes i companys zapatistes van decidir que era moment de parlar al món. Van pensar que era mo-

ment de convidar al món, no a recórrer el seu mateix camí, si no a començar a construir, cadascun als seus temps i a les seves maneres, un camí propi perquè la dignitat i la rebel·lia poguessin caminar-lo. I que al final de recorregut, trobem tots Democràcia Llibertat i Justícia.

L'EZLN va parlar amb veu pròpia, però moltes i molts ens vam adonar que les seves paraules eren també les nostres. Que les seves demandes i exigències eren també nostres. Que eren els nostres rostres el que s'ocultaven sota els seus passamuntanyes.

Des d'aquell gener, la petita flama de rebel·lia del zapatisme ha crescut i s'ha trobat amb altres flames en tot Mèxic amb el CNI i en el món sencer. Algunes que ja duien temps enceses, esperant que algú les respongués, unes altres que van créixer inspirades per la rebel·lia indígena. Trenta anys després d'internar-se en la Lacandona, els i les zapatistes segueixen inspirant a rebels i somniadores. Qui formem la Confederació General del Treball volem saludar al EZLN i celebrar els seus trenta anys construint camins. Des que es va donar a conèixer la lluita zapatista la nostra flama de rebel·lia s'ha avivat apassionadament, alimentada per les esperances que els zapatistes ens transmeten. Ni més ni menys que 3 dècades evolucionant la democràcia com de per si mateix només pot donar-se aquesta per a ser transformadora, transgressiva, participativa,

directa, radical. Com assenyalava Raúl Zibechi sobre Francisco Sañitz i Alberto Patistán, ambdós han estat promotors d'un món nou. Després de 30 anys dia darrere dia teixint organització, ningú dubta avui que el zapatisme com a tal és capaç de generar, en el quotidià, una revolució desbordant per a les i els que a baix habitem, estimem i lluitem.

Companyes i companys zapatistes, la vostra lluita és la nostra lluita, els nostres camins es creuen i creuaran fins que arribem a aquest món somiat per ambdues organitzacions, pels seus components, des del més petit fins a la més anciana. Un món on càpiguen molts... cors, i en cap d'ells falti la Llibertat, la Democràcia i la Justícia.

Racisme i hipocresia al voltant de Mandela

Pep Juárez
Secretari General CGT Balears

Rajoy i el Borbó anaren i tornaren de l'homenatge a Mandela a Sud-àfrica. Tant en l'anada com a la tornada van sobrevolar les tanques de Ceuta i Melilla, coronades amb les ganivetes que ells mateixos han col·locat.

Ganivetes racistes, però no més assassines que altres tallants en forma de lleis, mutiladores de drets humans, com la Llei 16/2012 d'exclusió d'assistència sanitària, o la pròpia Llei d'Estrangeria, i coherent amb la repressió xenòfoba de les deportacions i els CIEs. Veure per a creure: racistes homenatjant a antiracistes.

La cita sud-africana ha suposat, per a molts dirigents corruptes, una oportunitat per fer-se la foto i rentar la seva imatge, amb el sabó d'uns suposats valors que, per descomptat, ni practiquen ni ho pretenen. En aquest sentit, l'estadi Soccer City va ser, per unes hores, un enorme safareig.

Rajoy i el Borbó tenien com a tasca la seva particular higiene: un, per rentar la cara a les agressions antisocials sense precedents que el seu govern està perpetrant, i l'altre per seguir promocionant la seva candidatura a una institució corrupta i antidemocràtica,

com la monarquia borbònica.

Aprofitant l'estirada popular, molts dels qui van recolzar el règim segregacionista, i que fins a abans-d'ahir consideraven com a terrorista al CNA i al propi Mandela, els ha faltat temps per apuntar-se a l'esdeveniment. Voltors acudint al festí necròfag.

Alguns d'ells, com el propi Obama, segueixen avui subvencionant a règims d'apartheid, murs de la vergonya inclosos, com passa a Palestina i al Sàhara Occidental, o que fins i tot als seus propis territoris blinden l'accés dels pobres i dels immigrants a les mínimes condicions d'igualtat en drets i dignitat. Com també succeeix amb els dirigents europeus, amb les seves Directives de la Vergonya.

Les raons que han mogut a construir aquest monument a la hipocresia al voltant de Mandela, amb una insòlita unanimitat dels mitjans de comunicació de l'establishment, semblen apuntar a un intent d'usurpació de la seva figura, una altra espècie d'apropiació indeguda, com ja s'ha intentat amb altres figures històriques, com el Che o Gandhi. No seria estrany que veiéssim a la venda en els grans magatzems, samarretes amb la figura de Mandela.

Però sobretot es tracta de banalitzar, combatre i anul·lar els valors que representa la figura del líder mort. Per

desgràcia, el llegat de Mandela es tradueix en l'actualitat en la misèria generalitzada de la població negra sud-africana, una de les majors desigualtats socials a nivell mundial (la renda per càpita dels blancs multiplica per sis a de els negres), i una corrupció generalitzada que s'ha instal·lat

en el partit governant ANC.

Com va succeir en el cas de l'anomenada transició espanyola, els avanços polítics a Sud-àfrica, amb el final de l'apartheid, no van comportar els necessaris canvis socials. I quan això succeeix, tot es queda reduït a la màxima gatopardista: "si volem que

tot segueixi com està, necessitem que tot canvi".

L'apartheid és il·legal a Sud-àfrica, però no l'extrema pobresa dels negres. Més enllà de la sinceritat d'aquests en el comiat al seu líder, aquest és el fons del cínic homenatge de molts dirigents, a la memòria de Mandela.

Mandela i el fracàs

Xavier Díez, historiador

Com succeeix en el cas de Luther King, de Gandhi o de tants altres, la mort de Mandela serveix més per confondre l'opinió pública que per informar sobre el seu veritable sentit. Si bé és cert que hem perdut a un polític excepcional, des del món oficial se'ns vol fer creure que Mandela fou el gran triomfador que féu caure el sistema d'Apartheid, fonamentat en una injusta, i allora matussera, discriminació legal que permetia el supremacisme blanc a Sud-Àfrica. Tanmateix, contràriament al que s'ha dit avui i el que explicaran els llibres de text, Mandela fracassà. I ho féu estrepitosament.

El Madiba sabia que una societat dividida no tenia futur. I enfront de dos models hipotètics; la del manteniment del poder blanc a partir d'un sistema legal-repressiu; o la desordenada descolonització que al llarg dels seixanta acabà enfonsant les antigues colònies africanes, hi havia una possible sortida intel·ligent, la més aristotèlica de trobar la virtut en el punt mig. La del manteniment d'unes estructures estatals prou sòlides per evitar la dissolució interna en un estat amb tants

grups culturals i ètnics enfrontats entre sí, amb un sistema democràtic real, fonamentat en la igualtat real de tota la ciutadania. Perquè, com es pot comprovar, allò que dona solidesa a una nació no és l'homogeneïtat ètnica, sinó la igualtat entre tots i cadascun dels membres de la nació.

El seu somni era una Sud-àfrica igualitària, en què les lleis no es dediquesin a recollir una igualtat genèrica de caràcter constitucional, sinó una igualtat real d'oportunitats. I això només era possible propiciant una política econòmica fonamentada a fer servir el verb matemàtic més intel·ligent en economia, incoactiu, regular i de la tercera conjugació: repartir. Fer una reforma agrària, bastir una política econòmica compensatòria per tantes generacions de discriminació, eradicar el suburbialisme i fonamentar la barreja ètnica i social a les noves ciutats, crear milions de llocs de treball en l'economia formal amb una remuneració justa, fer créixer la funció pública per integrar dins l'estat, a totes les diferents tribus a fi de dissoldre diferències i barrejar població. Establir un sistema impositiu que permetés equilibrar el nivell de riquesa, no entre blancs i negres, sinó entre pobres i rics.

Malgrat guanyar les eleccions. Mal-

grat que el Congrés Nacional Africà duia al seu programa electoral aquests punts, i que comptaven amb un gran suport nacional i internacional per tirar-ho endavant, arribaren el Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional, i les diverses màfies econòmiques, i en un moment de capitalisme

trionfant post guerra freda, i el somni de Mandela s'esmicolà.

Avui trobem la paradoxa que ens trobem amb una Sud-àfrica més desigual. I per tant, més violenta (molt més que en l'era de l'Apartheid), més dividida tribalment, més inhòspita, en què el 90 % dels sud-africans viuen pitjor,

més insegurs, més fatigats (inclosos els blancs). Mandela, malauradament, ha fracassat. I no a causa dels barroers racistes blancs, sinó per la manera en què el capitalisme internacional avortà qualsevol intent d'organitzar el país africà més ric d'una manera més justa i democràtica.

Mandela: dues veritats incòmodes

Joan Canela

La mort de Nelson Mandela (Umtata, 18 de juliol de 1918 – Pretòria, 5 de desembre de 2013) només pot reforçar la santificació que ja s'ha fet en vida, a pesar de les protestes del propi interessat. Un cop el mateix Mandela ja no pugui ni queixar-se, la seva pujada als altars de la correcció política és inevitable i s'esperen dosis de sucre inaguantables ni tan sols pels que admirem la seva determinació i el seu compromís.

No és la intenció d'aquest article criticar una icona de l'alliberament dels pobles i de qui es poden omplir pàgines de lloances, però això ja ho faran tota la resta de mitjans, inclosos aquells que no fa ni tres mesos van elevar també a nivell de mite una de les seves majors enemigues: Margaret Thatcher. Més, fins i tot, que els di-

rigents del règim de l'Apartheid, els seus captors. Per això vull centrar-me en els dos episodis de la biografia de Mandela que resulten més incòmodes. El primer és la seva activitat en la lluita armada com a fundador i organitzador del Umkhonto we Sizwe ("Llança de la nació" en zulú i més conegut com MK), el braç armat del Congrés Nacional Africà (ANC, en les sigles angleses). Mandela va fundar el MK el 1961 després de la massacre de Sharpeville –durant una acció de desobediència civil– i la prohibició de totes les organitzacions polítiques i socials de la població negra. Al parer de la nova generació de dirigents de l'ANC i dels seus aliats comunistes la porta de la desobediència civil pacífica, seguida llavors, quedava definitivament tancada i calia prendre les armes. La vella guàrdia representada per Albert Lutuli, en canvi, hi estava en contra.

Mandela va recórrer clandestinament

el país reclutant voluntaris per a la guerrilla i després diferents països d'Àfrica per tal d'aconseguir diners, armes, formació i suport diplomàtic per a la mateixa. Personalment, va rebre entrenament militar a Etiòpia i Algèria. Va tornar a Sudàfrica il·legalment fins que va ser detingut el 5 d'agost de 1962 i empresonat durant 28 anys.

Encara que l'MK va ser un dels grups armats anticolonials més respectuosos amb els objectius civils i que el gruix de la seva campanya va centrar-se en els sabotatges econòmics, tampoc no va evitar completament les accions més lesives. Molt famosa va ser, per exemple, la bomba col·locada en una paperera en un centre comercial a Amanzimtoti –est del país– el Nadal de 1985 i que va matar cinc persones, tres d'elles nenes.

Nelson Mandela mai va condemnar les accions de l'MK i aquest no va renunciar a l'ús de les armes fins l'agost de

1990, quan feia mesos que Mandela havia estat alliberat i permeses les organitzacions il·legals. Fins pocs mesos abans del seu alliberament, Margaret Thatcher va justificar-ne el seu empresonament per ser un terrorista i el Govern dels EUA va mantenir-lo en la seva llista de terroristes fins el 2008. Mandela va optar per la lluita armada contra un dels règims més despòtics que ha vist el segle XX i és fàcil de justificar aquesta decisió. Però, per això, no deixa de ser sorprenent que hi hagi tant interès en minimitzar o directament

amagar aquesta faceta de la seva vida, molt més èpica i novel·lesca que els seus anys de presoner a Robben Island o el seu paper durant el famós Mundial de Rugbi de 1995, que han centrat les pel·lícules sobre el personatge.

Una altra transició era possible?

L'altra veritat, encara més incòmoda, de la biografia de Mandela, és el seu paper durant les negociacions que van comportar la fi del règim de l'Apartheid.

D'aquell procés, en va néixer l'actual Sudàfrica, un dels països més desiguals del món convivint en una democràcia molt més avançada –m'atreveixo a dir– que, per exemple, l'espanyola. Explicar com va arribar-se a aquesta paradoxa es pot resumir en el lema dels negociadors blancs d'aquells anys: "Deixem el Parlament als negres i quedem-nos els bancs". La versió estesa va ser magníficament descrita per Naomi Klein en un capítol de la Doctrina del shock.

És impossible saber fins a quin punt, a l'ensarronada que va suposar aquell procés negociador, hi va intervenir només la inexperiència del moviment d'alliberament o hi havia elements venuts de dins mateix. També cal emmarcar-lo en una època d'extrema tensió –hi va haver més morts a la transició que durant tot l'Apartheid–, on fins i tot el dret que avui es pot considerar com més bàsic va haver de ser conquerit amb molt d'esforç i no es pot minimitzar ni ridiculitzar tot allò aconseguit.

Però la realitat també és que el nou Govern democràtic va acceptar fins i tot pagar el deute extern tret per règim il·legal –estava suspès a l'ONU–

de l'Apartheid per tal de comprar les armes amb les quals els reprimien. Naturalment, tampoc hi va haver reforma agrària ni nacionalització de mines i bancs, i això va condemnar la majoria negra a la vida de misèria en què encara es troba sotmesa.

No cal amagar que la situació de la població ha millorat molt respecte l'Apartheid, fins i tot en els camps socio-econòmics, per recordar que la majoria de les promeses del moviment d'alliberament no s'han complert –excepte per una bona part dels seus quadres i altres aprofitats– a pesar de viure en un país amb capacitats suficients per fer-ho. El mateix Mandela ha fet sovint comentaris autocrítics amb el resultat dels pactes als quals va arribar, però sempre ha advocat per respectar-los i no ha fet –fins on se sap cap acció realment rellevant per tal de revertir aquesta situació. La realitat és que, avui en dia, l'estàtua a Mandela més gran de Johannesburg es troba a Sandton, el barri del poder blanc per excel·lència.

Una vida honesta

La llegenda diu que, quan els seus fills preguntaven on era el seu pare, Winnie Mandela els explicava que estava cuidant tots els nens del país. Cal reconèixer el compromís, perseverança i patiment de Mandela en la seva lluita per uns ideals nobles i justos, a més del seu paper en la reconciliació –encara que d'aquest tema se'n podrien desfer alguns mites– i la seva renúncia voluntària al poder, tota una excepció, especialment a l'Àfrica.

* Joan Canela és periodista i va ser corresponçal a Sudàfrica entre 2008 i 2010. Article publicat al setmanari Directa.

SOCIAL

Sense respecte als drets de la dona, es genera una violència institucional que desplaça a la dona a una situació d'inferioritat, submissió i desigualtat perpetuant el patriarcat i la violència masclista

Contra la reforma de la Llei de l'avortament

En defensa del dret a decidir de la dona sobre el seu cos i la seva maternitat

Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de la CGT

La reforma de la llei de l'avortament del ministre de justícia Gallardón elimina el dret assolit per les dones a avortar a la sanitat pública a les primeres 14 setmanes i farà, a nivells pràctics, impossible avortar a l'Estat espanyol.

En la situació de crisi econòmica actual, especialment entre les dones, la nova llei provocarà avortaments clandestins, per tant, s'incrementarà el risc de morts de dones.

El divendres 20 de desembre de 2013, el Consell de Ministres ha aprovat l'avantprojecte de la reforma de la llei de l'avortament proposada pel ministre de Justícia, Alberto Ruiz -Gallardón, obeint els dictàmens de la Conferència Episcopal de l'Església catòlica i abolint el dret de les dones a decidir sobre la interrupció del seu embaràs.

Després del procés d'informes i debat Parlamentari, la Llei entrarà en vigor en el termini d'un any. Des de la CGT, continuarem lluitant colze a colze amb plataformes feministes, moviments, col·lectius, assemblees de dones... perquè aquest atemptat reaccionari que suposa aquesta reforma no arribi a perpetrar-se, seguirem lluitant contra aquest abus de poder, contra aquesta dictadura parlamentària, contra aquesta submissió de la societat civil a una passada de moda església i un govern retrògrad.

El nom d'aquesta nova llei no és gratuït. La Llei Orgànica de Protecció de

la Vida del Concebut i dels Drets de la Dona Embarassada, com el seu nom indica anteposa els drets del fetus als de la dona i representa el major atemptat contra la dignitat de les dones, contra la seva lluita per la igualtat, dels últims trenta anys, al negar-los la seva capacitat de decidir.

Quines novetats presenta aquesta reforma de la llei de l'avortament?

La primera és ideològica. La interrupció de l'embaràs deixa de ser un dret de la dona en les primeres 14 setmanes, com succeïa amb la llei anterior de 2010, i torna a ser un delictes, un

delictes que es despenalitzava en només dos supòsits i amb més restriccions per acollir-se a ells.

Els dos únics supòsits són: violació (al·legable en les primeres 12 setmanes) i " greu perill per a la vida o la salut física o psíquica" de la dona (al·legable en les primeres 22 setmanes). Aquest perill serà dictaminat per especialistes en medicina però amb restriccions més grans que les previstes en la Llei de Supòsits de 1985 i amb un burocratitzat procés.

Per contra, la presència de malformacions fetals gravíssimes o malalties del fetus no seran motiu legal d'avortament, encara que sí ho serà l'efecte psicològic que això tingui en l'embarassada. Qui dictaminarà aquest efecte psicològic? Aquest supòsit d'efecte psicològic es podrà al·legar però amb un procediment

més exigent, més complicat i més llarg que l'actual.

Per acreditar el greu efecte psicològic sobre la dona, caldrà un informe de dos metges (abans era un) i aliens a la clínica en què tindria lloc l'avortament, no podent ser els que el vagin a practicar (com en la llei actual) ni treballin al mateix centre hospitalari (aquesta és la novetat).

S'amplia el termini de reflexió de tres a set dies perquè la dona sigui informada sobre l'avortament i les seves conseqüències i decideixi avortar.

Es torna a que les menors d'edat amb 16-17 anys necessiten el permís de la seva família per poder avortar. En cas de discrepància, serà un jutjat, en un termini de 15 dies, qui determinarà a qui dóna la raó.

Si abans el dret a l'objecció de consciència era només per al met-

ge o metgessa que anava a practicar l'avortament, amb aquesta reforma l'objecció de consciència es generalitza i amplia a totes i tots els possibles professionals sanitaris que participin, col·laborin o el seu treball sigui necessari per realitzar un avortament, com el personal administratiu, zelador, auxiliar, personal de quiròfan.

L'avortament fora dels supòsits legals, és un delictes però a qui es castiga serà al professional mèdic i no a la dona (fins a tres anys de presó i fins a sis d'inhabilitació, com ara) ja que el nostre heroic cavaller, paternalista i masclista ministre Gallardón, com a garant protector de la feble dona, considera la dona com a menor d'edat, considera la dona com a víctima de l'avortament.

Finalment, aquesta concepció de la llei de l'avortament, fa innecessàries i acaba amb totes les mesures i polítiques socials com l'educació sexual i afectiva, el foment de l'accés als mètodes anticonceptius, els programes de planificació familiar, de formació per a la joventut.

Des de la CGT considerem que sense respecte als drets de la dona, es genera una violència institucional que es generalitza entre tota la societat i desplaça a la dona a una situació d'inferioritat, submissió i desigualtat que perpetuaran el patriarcat i la violència masclista.

Per la despenalització de l'avortament, perquè avortar és un dret, no una obligació.

Nosaltres parim, nosaltres decidim, Per això defensem el dret a l'avortament lliure i gratuït.

Terrassa: absolució parcial de la Mònica, condemna insuficient del GIE

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT)
<http://sat-terrassa.cat/>

La Secció Segona de l'Audiència Provincial de Barcelona ha absolt a la Mònica, membre dels moviments socials de Terrassa, dels delictes d'atemptat a l'autoritat i lesions pels quals havia estat jutjada. Però l'ha condemnat a pagar 700€ per una "falta de respecte i consideració", per una "falta de maltracte d'obra" i per una "falta de lesions lleus" als agents de l'autoritat i a pagar el 60% de les despeses judicials. Alhora l'agent nº153 de la policia municipal de Terrassa, adscrit al GIE (Grup d'Intervenció Especial), ha estat condemnat a pagar 450€ per la falta de lesions per la qual se'l jutjava i a un 10% de les despeses judicials, però absolt del

delictes de tortures i del delictes contra la integritat moral. L'agent nº 272, que va ser acusat i jutjat pels mateixos fets, ha estat absolt de la falta de lesions, del delictes de tortures i del delictes contra la integritat moral.

El cas es remunta a la nit del 12 de maig del 2007 en que la Mònica va ser aturada per dos vehicles dels Grups d'Intervenció Especial (GIE) de la Policia Municipal de Terrassa quan sortia del Kasalet. Llavors va ser identificada violentament i posteriorment agredida i detinguda per dos agents per, suposadament, resistir-s'hi. Però l'abus de poder no va acabar aquí, la Mònica va demanar assistència mèdica degut a la agressió i va ser conduïda a Urgències on va ser víctima d'una nova agressió dels mateixos policies dins del propi hospital. Finalment va ser traslladada a comissaria, d'on va sortir el matí se-

güent en llibertat amb càrrecs, acusada d'haver agredit ella als policies que la van detenir i apallissar.

La valoració que hem de fer de la sentència, en general, és més negativa que positiva. Es tracta d'un text ple de prejudicis, en el que es criminalitza a la Mònica pel fet de ser membre dels moviments socials i es banalitza i menysprea la possibilitat de què fos víctima d'un delictes de tortures.

Pel què fa a la part que afecta a la Mònica, el poc de positiu que té és l'absolució dels delictes que l'acusaven i jutjaven, fet que evita el perill que comportava la possibilitat real d'un ingrés a presó, però sobretot, el més important és que dóna una part de raó tant a la Mònica com a la campanya de suport i denúncia. Però tenint en compte que el que la campanya exigia era una absolució total i que no ha estat així

perquè finalment ha estat condemnada per tres faltes lleus, fa que no puguem estar gens satisfetes.

En relació al que afecta als agents de policia, cal remarcar com a positiu que és la primera vegada que és condemna a un agent del GIE de la Policia Municipal de Terrassa i això significa un pas endavant en la lluita per la fi de la impunitat i la violència policial, alhora que dóna la raó a la campanya de denúncia pública realitzada i és un fet rellevant de cara a que l'Ajuntament prengui mesures que fins ara no prenia perquè no hi havia condemna.

Però no podem estar contents de cap manera amb la condemna als policies del GIE perquè només s'ha condemnat a un dels dos policies agressors, perquè la condemna per lesionar a Mònica és tan baixa que és un insult al sentit comú i una vergonya per la nostra societat que

fer mal a les persones surti tan fàcil i amb penalitzacions tan lleus, ja que l'agent 153 ha estat condemnat a pagar 100€ per colpejar a la Mònica fent-la caure enrere, la mateixa acció que va causar la mort de Jonathan Carrillo dos anys després, i perquè la condemna només ha estat per les lesions.

Per tot això, volem fer públic que estem completament en desacord amb el resultat de la sentència i que per aquest motiu ja ens hem posat en contacte amb els advocats per tal d'iniciar el procediment legal per recórrer a aquesta resolució.

Seguint amb la nostra actitud inconformista i desobedient davant les injustícies i els abusos de poder informem que la campanya GIE Dissolució continuarà activa fins assolir el seu objectiu.

Per finalitzar volem agrair a totes les persones i col·lectius el suport i solidaritat rebuts.

Declaració de la Trobada de Barcelona Contra l'Apartheid Jurídic i Social

Assemblea Solidària Contra els Desallotjaments
<http://assembleasolidaria.org/>

Les organitzacions, col·lectius i persones reunides els dies 13 i 14 a Barcelona a la Trobada Contra l'Apartheid Jurídic i Social denunciem la situació d'exclusió i racisme institucional que pateixen les persones que han migrat únicament amb l'objectiu de buscar una forma de guanyar-se la vida. Els Governos condemnen la pobresa i després intenten invisibilitzar les perverses conseqüències de legislacions com la Llei d'Estrangeria, que hauríem de derogar. Davant d'aquesta realitat, ens plantejem el repte de començar a posar en comú una plataforma de lluita a partir dels debats realitzats sobre Regularització i Papers, Sanitat, Treball i Formació i Drets Humans. La qüestió de l'habitatge, també fonamental, s'ha deixat per debats propers. Les principals conclusions i reivindicacions plantejades als tallers i recollides pel plenari de la Trobada han estat les següents:

Regularització i Papers

La legislació d'estrangeria no està adequada de cap manera a la situació actual de crisi econòmica, per lo qual plantejem:

- Eliminar o evitar el requisit del contracte de treball per a la regularització, renovació de papers o reagrupament familiar. Que sigui suficient amb una oferta de treball, formació ocupacional o altres.
- Que el reconeixement de les circumstàncies excepcionals i humanitàries eximeixin automàticament del requisit del contracte per a l'obtenció del per-

mís de treball.

- Flexibilitzar tots els requisits en general, especialment per aquells immigrants que ja porten temps vivint en aquest país. Un cas és el de l'obtenció del certificat de penals del país d'origen, molt cars, de difícil gestió i que caduca als 6 mesos.
- Que l'immigrant no pagui per l'incompliment de l'empresari, en aquells casos en que l'empresari no està en regla i qui surt perjudicat és únicament l'immigrant.
- Generalitzar la pràctica del padró sense domicili a Barcelona, únic municipi a tot l'Estat on es preveu, i estendre aquesta possibilitat a la resta de poblacions.
- Acabar amb el col·lapse i retards en la gestió de la nacionalitat, flexibilitzant també els requisits en la línia esmentada als punts anteriors. Reducció del temps de permanència necessari per alguns col·lectius que arriben als 10 anys, establir un mecanisme de cita automàtica al assolir el temps requerit i simplificar l'entrevista per a l'obtenció de la nacionalitat.

Sanitat

Es constata la diferència de drets pel que fa a l'accés de la salut entre les persones que tenen papers i les que no tenen. Davant d'aquesta realitat es planteja:

- Recuperar la universalitat de l'atenció sanitària pública i gratuïta, problemàtica comuna a persones immigrants i no immigrants.
- Crida a l'objecció del Reial Decret-Llei 16/2012 que estableix l'exclusió sanitària, exigint al Govern de Catalunya que no apliqui aquesta norma.
- Mentre no s'aconsegueixi la citada universalitat, eliminar el requisit de tres mesos de padró com a mínim i l'accés gradual.
- Facilitar l'accés a medicaments en

igualtat de condicions.

- Que el Govern reconegui que a Catalunya existeix Apartheid sanitari, que existeix discriminació en l'atenció sanitària, com a primer pas per actuar en conseqüència.
- Reconeixement als metges que no apliquen la norma i a les xarxes solidàries que realitzen tasques d'acompanyament, vinculant la solidaritat a la visibilització d'aquestes realitats i la mobilització social.
- Crida a la unificació de lluites en defensa de la sanitat pública i per l'accés universal a la salut, i sensibilitzar a les persones autòctones i immigrades per defensar el seu Dret a la Salut i denunciar els possibles casos d'exclusió que es coneixen.

Formació i Treball

La manca de perspectives laborals és un dels principals neguits de les persones immigrants (i no immigrants) i representa l'element clau per facilitar la regularització. Respecte a aquesta problemàtica es planteja:

- La necessitat de formació en aquells sectors on s'ocupen les persones migrades, com és el cas de la ferralla, i la possibilitat d'especialització dins del sector. També posar en comú el seu perfil amb les necessitats de les empreses que s'hi dediquen.
- La identificació de les capacitats i formacions que ja tenen les persones migrades, per poder realitzar una millor orientació laboral a partir del seu perfil i trobar noves alternatives laborals.
- Explorar la possibilitat de negoci de les persones emprenedores i exigir l'agilització en la concessió de llicències.
- Negociar cessions de naus i terrenys públics o privats a través d'alguna organització amb entitat jurídica per agilitzar el procés.
- Comptar amb les possibilitats de mi-

crocrèdits o crèdits a zero interès per part del teixit d'economia solidària existent.

- Replicar i adaptar l'experiència 'Régis Quartier' (projectes comunitaris d'inserció laboral i cohesió social a 200 barris francesos) com a experiència pilot en el marc territorial del Poblenou.

Taller de Drets Humans

Es plantegen les següents reivindicacions:

- No hi pot haver un compliment efectiu dels Drets Humans mentre no es derogui la Llei d'Estrangeria. Tanmateix, l'existència de la citada legislació no pot servir d'excusa per a no fer actuacions favorables en els nivells local i autonòmic.
- Fem una crida a l'empoderament de la ciutadania, facilitant el coneixement i l'exercici dels seus drets i deures. Reivindiquem el dret al vot, a escollir i ser escollit per a llocs de representació pública, i a la plena participació política i social.

- Exigim que els cossos policials no apliquin criteris ètnics i de procedència en l'exercici de les seves funcions. En la mateixa línia, proposem la incorporació de la formació en Drets Humans i diversitat cultural en el marc de la Funció Pública.

- Demanem que través dels mitjans de comunicació i els discursos polítics no es promogui la xenofòbia, la discriminació i els prejudicis.
- Reclamem rotundament el tancament dels CIES com a centres discriminatòris i antihumanitaris i, mentre aquests existeixin, que es respectin els drets dels interns i el seu tracte digne.
- Reclamem també la despenalització d'activitats econòmiques informals de supervivència, com la recollida de ferralla o el 'top manta'.
- Reivindiquem el Dret a la Migració i a la lliure circulació de les persones. Finalment, les persones, col·lectius i organitzacions assistents a la Trobada vam fer una crida a la participació de la manifestació del 14 de desembre a Barcelona amb l'objectiu de visibilitzar la situació d'apartheid jurídic i social que pateixen les persones migrants en aquest país.

Justícia per a Yassir. No a la impunitat!

Grup de Suport Justícia x Yassir, El Vendrell

El passat 31 de juliol un jove de 29 anys veí del Vendrell va morir en circumstàncies encara no aclarides a la comissaria dels Mossos d'Esquadra. Des d'aleshores, la seva família malda davant la justícia per a que aquest cas no resti impune. I ho ha fet, durant la major part d'aquest temps, enmig del silenci i la indiferència de l'Ajuntament, de la societat civil i dels mitjans de comunicació locals. Una indiferència que ens hauria de colpejar a tots les consciències, si és que en tenim, perquè palesa ben clarament fins a quin punt el teixit social i institucional vendrellenc és incapaç de respondre davant les situacions d'injustícia que pateix un sector impor-

tant de la seva població. No només és incapaç de respondre-hi, sinó que fins i tot les considera "normals" i en culpabilitza aquells qui les pateixen.

I és que el noi mort a comissaria no es deia Pere, ni Joan, ni Josep. Es deia Yassir El Yanoussi, era d'origen marroquí i veí dels Pisos Planes. Aquest sol fet converteix en Yassir en una víctima invisible, la mort del qual la gran majoria es pot permetre ignorar o justificar de forma mesquina, com han fet diversos mitjans locals i fins i tot la pròpia TV3, que s'han dedicat a desinformar i difamar tot descrivint en Yassir com un delinqüent i un drogaddicte, sense entrar en l'autèntica causa de la seva mort. Nosaltres considerem, en canvi, que el cas del Yassir no pot continuar essent invisible als ulls de la població vendrellenca, com no poden restar impunes els

responsables, directes i indirectes, de la seva mort. Hi ha una família a la qual s'ha arrabassat un fill de forma violenta i injustificada; un pare, una mare i uns germans que reclamen justícia, i que mereixen que es faci justícia.

Cal que tothom se n'adoni que el del Yassir és un cas extrem, però en cap cas és un cas aïllat.

És conseqüència d'una dinàmica tolerada de repressió quotidiana que s'acarnissa especialment amb els joves d'origen marroquí, i que es manifesta diàriament en identificacions, agressions, detencions arbitràries, etc. Hom pot pensar (i sabem que molta gent al Vendrell -malauradament- pensa així), que mentre aquesta violència s'orienti als magribins ja està bé. Però si no l'atorem, aquesta violència policial pot afectar-nos potencialment a tots els ven-

drellencs i vendrellenques, sigui quin sigui el color de la nostra pell, el nostre lloc de naixement, les nostres creences. Avui és l'Ahssen qui ha perdut un fill, però demà pots ser tu, jo o qualsevol. L'única forma d'evitar-ho és acabar amb la sensació d'impunitat amb la qual s'actua des del cos dels Mossos

d'Esquadra, i amb el racisme social i institucional que empara la seva brutalitat. I això és quelcom que ens ha d'ocupar a totes les veïnes i veïns del Vendrell, independentment del nostre origen.

Prou racisme institucional i violència policial.

Casal Tramuntana: l'estratègia del camaleó

L'espai neofeixista de Barcelona experimenta un fort creixement i continua obert, al barri del Clot, tot i no tenir llicència d'activitat

Manu Simarro

Inspirat en la feixista Casa Pound italiana, el gener de 2012 obria al carrer Independència de Barcelona el Casal Tramuntana. Des d'aleshores ha quedat més que demostrada la simpatia neonazi d'alguns dels seus membres destacats. La seva estratègia, però, passa per camuflar-se i amb un llenguatge amable i contundent alhora contactar amb la resta de l'espanyolisme.

Ultras i neonazis van tornar a celebrar el dia de la Hispanitat, el passat 12 d'octubre, a la plaça de Catalunya de Barcelona. A diferència de l'acte de l'any 2012, on les àguiles de Sant Joan, les creus cèltiques i l'estètica neonazi es van fer ostensibles des del minut zero, el 2013, espais com el Casal Tramuntana (ubicat al barri del Clot), Plataforma per Catalunya o, fins i tot, la llibreria neonazi Europa (ubicada al barri de Gràcia), han optat per una estratègia més subtil: camuflar-se. La plataforma organitzadora, Som Catalunya, somos España, havia anunciat que no permetria que s'hi llússin símbols feixistes, però no va barra el pas a grups neofeixistes, que, en un escenari on l'espanyolisme era present de forma transversal, van veure una oportunitat única per atraure simpatitzants de classe mitjana conservadora o de barris obrers de la perifèria. Així doncs, un manifestant del 12-O podia entrar a la plaça i comprar qualsevol llibre de Blas Piñar o pamflets revisionistes de la Guerra Civil Espanyola o l'Alemanya nazi a la parada de la llibreria Europa i, més endavant, rebre un full volant d'un militant del Casal Tramuntana que el convidava a unir-se a la "resistència" i a estar en "primera línia de combat contra el separatisme". A posteriori, es podia fer una fotografia amb el seu líder polític preferit: Alicia Sánchez Camacho (PP), Albert Rivera (Ciudadanos) i... Josep Anglada. El líder de la xenòfoba PxC es va fer un fart d'anar amunt i avall de la plaça davant l'expectació de les

assistents, que primer preguntaven qui era i, després, s'hi fotografiaven amb pressa. Els ultres, doncs, hi eren, però els símbols preconstitucionals i neonazis van ser testimonials, si bé la majoria d'elles duïen impreses a les samarretes o els complements.

El focus mediàtic posterior al 12 d'octubre es va centrar en el debat sobre l'encaix de Catalunya dins l'Estat espanyol i va deixar de banda la presència de la ultradreta en actes d'aquesta mena; i, si els ha donat importància, ha posat el focus en una ultradreta anquilosada en una simbologia i una estètica més agressiva, que enguany va tenir com a referent la plataforma de partits d'ultradreta que va organitzar i perpetrar l'atac contra la seu de la Generalitat a Madrid l'11 de setembre: España en Marcha.

Lluny del focus, però, van quedar realitats com el Casal Tramuntana, que ha demostrat un creixement important respecte a l'any anterior. A la plaça de Catalunya, a banda d'un desplegament de mitjans considerable, el bloc del Tramuntana va aconseguir atreure prop de dues-centes persones mentre que l'any anterior amb prou feines van reunir una trentena de simpatitzants. Ells mateixos se'n complauen i, en un comunicat de valoració del 12 d'octubre, asseguren que són "l'associació que ha treballat més per aconseguir l'èxit" de la mobilització, amb una campanya de difusió que va començar el 30 de setembre als afores del camp de l'Espanyol i va continuar cada dia amb la penjada de cartells arreu de l'àrea metropolitana de Barcelona (de Pedralbes a Sant Adrià de Besòs) i el repartiment de fulls volants a estacions de tren i universitats. "És del tot admirable el treball de propaganda i difusió que hem fet durant les setmanes prèvies a l'esdeveniment", conclouen els membres del casal, que va enlairar un zepelí gegant a la plaça de Catalunya amb el lema "Catalunya resisteix al separatisme", fet que va acaparar l'atenció dels mitjans de comunicació, que frisaven per obtenir la millor imatge aèria.

Mural del Casal Tramuntana amb una simbologia neutra de camuflatge, sense els típics anagrames feixistes i neonazis

Preocupació d'UCFR

El 12 d'octubre, la manifestació que van fer el centenar de membres del Tramuntana des de la seva seu, al número 333 del carrer Independència, fins a l'estació de metro de Sant Pau-Dos de Maig, va ser acollida amb incomoditat pel veïnat. Des dels balcons es van deixar sentir força xiulets i insults contra el grup de manifestants i, al seu pas, la cercavila generava cares de por i de preocupació entre les vianants.

El nucli d'Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR) al Clot ha dut a terme campanyes informatives entre el veïnat de la zona i ha convocat diverses mobilitzacions contra la presència de l'espai feixista al barri, però sempre topa amb dos murs que, fins ara, s'havien mostrat infranquejables. El primer és l'estratègia de reclutament del Casal Tramuntana, que se centra en el boca a boca i les xarxes socials més que en un treball amb el veïnat. El segon -i principal escull- ha estat la passivitat aparent de l'Ajuntament davant la manca de llicència d'activitat del Casal per fer-hi activitats.

Des d'UCFR del Clot s'assegura que no paren d'assistir a consells de barri i plens de districte per exigir el tancament del centre i assenyalen el regidor del districte Eduard Freixedes i el conseller tècnic Joan Cambronera (els dos de CiU) com a responsables de que encara segueixi obert. Per contra, fonts municipals han declarat a la Directa que la Guàrdia Urbana hi està a sobre. Les fonts asseguren que sobre el Casal pesa una ordre de cessament d'activitat. Fins ara no s'havia detectat cap activitat publicitària fins que, el 10 d'octubre, el Casal va convocar un esmorzar popular pel matí del 12

d'octubre a través de la seva pàgina de facebook. Arran d'això, una dotació de Guàrdia Urbana va fer una inspecció i va aixecar acta d'uns fets que ara estan en mans dels serveis jurídics del consistori barcelonès, i que podrien acabar en darrer terme amb el precinte del local.

Des d'UCFR reconeixen una certa impotència per no saber com atacar d'arrel la presència del casal al barri: "No acabem de trobar les estratègies per aturar això", asseguren, al mateix temps que insisteixen que les entitats del barri i els partits polítics de l'oposició hi estan en contra. El proper acte de rebuig serà una cercavila que partirà del carrer Sèneca (on hi ha la llibreria Europa) i acabarà prop del Casal Tramuntana el 9 de novembre, amb motiu del Dia Internacional contra el feixisme. "Continuarem fent accions i pedagogia per desemmascarar-los: aquesta gent són nazis i la gent ho ha de saber", conclouen.

Joventut solidària?

Inaugurat a principis de 2012, el Casal Tramuntana va ser impulsat pel regidor de PxC a L'Hospitalet de Llobregat Alberto Sánchez. Paral·lelament, a Castelló de la Plana, impulsat per Democràcia Nacional entre d'altres, apareixia el Proyecto Impulso, un espai amb objectius similars als del Tramuntana: amagar les seves vinculacions amb el feixisme a través d'activitats de caràcter activista, solidari, cultural o esportiu. Això sí, sempre dirigides únicament a la població autòctona. Als seus estatuts, Impulso declara que l'objectiu de l'associació és "millorar les condicions socials dels més desfavorits, fomentar la solidaritat i el respecte entre distints estrats socials i despertar consciència cívica entre els ciutadans".

La mateixa màscara que el Casal Tramuntana, que es defineix com "l'entitat de la joventut patriòtica, combativa, alegre, compromesa, solidària i creativa" i camufla el discurs de l'odi sota una aparença de moviment crític. Així, les campanyes de recollida de taps d'ampolla, aliments o joguines per ajudar els sectors socials més desfavorits, els concursos gastronòmics i les sortides a la muntanya s'ajunten en un mateix paquet amb el "compromís amb Espanya i Catalunya" i les "campanyes de preservació de la nostra identitat".

La dissimulació, però, es va esquarterar des del primer moment. A l'acte d'inauguració, el Tramuntana hi va convidar els seus referents: Gianluca Ianone, Gabriele Adolfini i el que, segons algunes fonts, és el veritable impulsor del Casal, el responsable de relacions internacionals de PxC Enrique Ravello.

Ianone és l'impulsor de la Casa Pound italiana, mirall dels fundadors del Tramuntana. Inspirada en el feixisme del tercer mil·lenni, aquell que no fa referència explícita a líders feixistes com Hitler o Mussolini, però s'oposa a la "veritat dels guanyadors" de la Segona Guerra Mundial. Una mescla de racisme, presència als carrers i discurs social que ha servit perquè la Casa Pound hagi aconseguit reclutar 5000 membres i obrir 50 seus arreu d'Itàlia. Entre les seves activitats trobem l'ocupació i rehabilitació de cases per a famílies necessitades, s'empren, però, passades pel sedàs racista. Rere centres com aquest, però, ja s'han descobert vincles amb la violència. És el cas de Gianluca Casseri, escriptor vinculat a la Casa Pound, que va matar dues persones d'origen senegalès a Florència el desembre de 2011.

L'altre referent no és menys violent. Adolfini va ser el fundador del grup

Cartell del Casal Tramuntana convocant a la concentració unionista del passat 12 d'octubre a la Plaça Catalunya de Barcelona

de Guàrdia d'Honor de Mussolini i va participar, com a militant de Nuclei Armats Revolucionari, a l'atemptat contra l'estació de tren de Bolonya que va acabar amb la vida de 85 persones l'any 1985.

De moment, el Casal Tramuntana compta amb una única seu i prop d'un centenar de membres. En fase de creixement i estructuració, l'espai encara no s'ha vist implicat directament en cap cas de violència racista, però els seus referents, les arrels ideològiques i els antecedents de les persones que l'integren deixen clar que no ens trobem davant d'un espai inofensiu.

Manifestacions a Barcelona contra el feixisme i pel tancament del Casal Tramuntana.

El Moviment Patriòtic Català

Alguns dels membres principals del Casal Tramuntana es reconeixen hereus del Moviment Patriòtic Català (MPC), un espai que va recollir el testimoni, als anys 90, del grup terrorista Milícia Catalana. L'MPC exaltava la simbologia i la història catalana, concebuda en tot moment com a part de la identitat i l'ideari nacionalista espanyol. Que se'n senten hereus ho van demostrar el febrer d'enguany, quan un seguici del casal va visitar -com feia anualment la militància de l'MPC- el panteó dels soldats catalans morts en combat a la Guerra de Cuba del ce-

mentiri de Les Corts. L'MPC, però, tenia un costat més fosc. Membres de l'Associació Timbaler del Bruc, creada en el si del Moviment, van quedar ferits quan els va explotar una bomba que col·locaven a les Cotxeres de Sants, on Fermín Muguruza feia un concert en suport als presos i les preses polítiques basques. El currículum violent de Milícia Catalana encara és més extens i inclou la col·locació d'artefactes a clíniques on es practicaven avortaments, locals d'ambient LGTB o locals de l'Esquerra Independentista.

La bona salut del Tramuntana, organització estrella del nou feixisme català, esdevé més evident encara

quan contrasta amb el magre poder de convocatòria que va poder exhibir a Barcelona la España en Marcha. Després de setmanes d'acaparar l'interès mediàtic - i generar alarma- arran de l'atac que alguns ultres enquadrats en aquesta plataforma van protagonitzar durant la Diada a la seu de la Generalitat a Madrid, l'acte netament nostàlgic i carregat de parafernàlia indissimuladament ultra i neonazi a Montjuïc no va atreure gaire més gent que altres anys.

La manifestació prèvia des de la plaça d'Espanya (el trajecte des de la plaça dels Països Catalans fins allà va ser prohibit per Interior) va ser més nodrida, però només gràcies a l'arribada

d'elements ultres d'altres indrets de l'Estat i, es especial, de tres busos noliejats a Madrid. Mentre aquests busos no arribaven, les 150 persones concentrades que els esperaven sota una de les torres venecianes amb banderes de Democràcia Nacional evidenciaven que, dels cinc grupuscles que integren España en Marcha només aquest té un mínim arrelament al país.

Les assistents van abonar un discurs netament catalanòfob, xenòfob i homòfob carregat d'amenaçes i incitacions concretes a exercir la violència. "No hi haurà secessió a Catalunya si no és a base de molta sang", va advertir Pedro Pablo Peña, d'Alianza

Nacional.

La fiscalia encara no ha obert cap diligència per declaracions com aquestes perquè espera que els Mossos li facin arribar l'atestat policial. Però, en tot cas, aquest discurs ultra no va quallar: el gruix d'ultres de Barcelona van abandonar la muntanya de Montjuïc, aïllada de la ciutat, fa anys, i enguany van tornar a optar per acudir, sota paraigües com el del Tramuntana, al cord e la ciutat, allà on podien trobar qui escoltés el seu missatge camuflat entre la multitud: a la plaça de Catalunya.

* Article publicat al núm. 334 del setmanari Directa.

Situació de la querella contra la Conselleria de Salut balear per la mort d'Alpha Pam

Associació Drets Humans de Mallorca, Associació de Senegalesos de Mallorca, CGT Balears

Les entitats socials que el passat mes de juny vàrem presentar una querella contra quatre directius de la Conselleria de Salut del Govern de les Illes Balears, per la seva presumpta participació en fets suposadament delictius al voltant de l'aplicació del RD 16/2012, que va entrar en vigor el passat dia 1 de setembre de 2012, i que van implicar, a més de greus riscos contra la salut pública, greus vulneracions dels drets humans a un ampli col·lectiu de la societat, especialment persones immigrants sense regularitzar, fets tots ells que van envoltar la mort per tuberculosi del ciutadà senegalès Alpha Pam, Davant els fets i circumstàncies que últimament s'han produït, al voltant de la instrucció del cas en el Jutjat d'Instrucció número 2 de Palma, volem manifestar públicament el següent:

1.- Sobre l'actuació del Jutge instructor, Pedro Barceló, volem manifestar que, a instàncies del Jutge Degà, en el seu despatx i en presència d'aquest, es va celebrar una reunió entre les entitats querellants i el propi Jutge instructor, en la qual se'ns va informar que no era certa la inacció del Jutge Barceló, tal com havia sortit en els mitjans, ni la "pèssima dedicació i mal tracte" que denunciàvem en el nostre anterior comunicat del passat 27 de setembre.

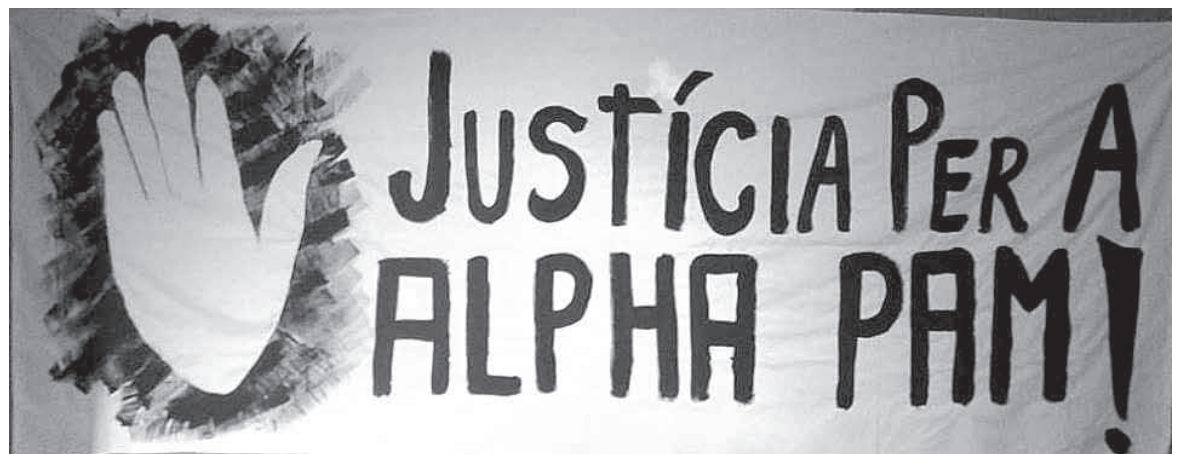
En la reunió se'ns va informar amb detall de les diligències dutes a terme pel Jutjat i, encara que hàgim de reconèixer que el Jutge Barceló no ha estat inactiu en el cas, volem reiterar la nostra disconformitat amb part de les

seves resolucions judicials, com han estat les últimes d'imposar-nos una fiança de 12.000 euros (recoreguda a l'Audiència Provincial) i disposar retornar els últims escrits presentats i no admetre els que es poguessin presentar-se fins que es decideixi sobre la condició que ostentam com a querellants, per la qual cosa conseqüentment ens aparta del procediment i ens lesiona el dret de poder demostrar i justificar la condició d'aquesta part (pel que procedirem a recórrer davant l'Audiència Provincial).

2.- Sobre l'escrit presentat en el Jutjat per part de la representació legal de la família d'Alpha Pam, volem manifestar la nostra sorpresa pel seu contingut perquè, més enllà de defensar els interessos de la família, aquesta representació exculpa als querellants i càrrega contra les nostres entitats, rebatent els nostres arguments i mostrant-se conforme amb la fiança que el Jutge ens ha imposat. A més, falta greument a la veritat quan afirma: "...volem deixar constància que els querellants no s'han posat en contacte amb la família del mort per contrastar els fets que han pogut sortir en la premsa, ni han indagat en la voluntat d'aquesta...". En tal sentit manifestam:

La querella que hem presentat no és, ni pretén ser, en nom de la família del jove mort, sinó en exercici del dret a l'acció popular, per fets i conductes que van més enllà de la desgraciada mort d'Alpha Pam, i que tenen a veure amb la greu vulneració dels drets humans d'un ampli col·lectiu social, i la posada en risc de la salut pública derivat d'aquestes actuacions. Dels cinc supòsits delictius inclosos en la querella, solament un correspon a la mort d'Alpha.

A pesar que l'exercici de l'acció popular no té per què dependre directament de la voluntat de la família,

els fets relatats en la querella que ara pretén rebatre la representació que diu actuar en el seu nom, es van redactar basant-se en el testimoni directe dels familiars a Mallorca i testimonis més directes de l'atenció sanitària que va rebre Alpha. A més, i per si queda algun dubte sobre la nostra actitud pel que fa a la família, hem de dir que el nostre company Madiop Diagne, president d'una de les entitats que hem interposat la querella (Associació Senegalesa-Mallorquina, ASEMA), en representació de tots nosaltres i aprofitant un viatge a Senegal, es va entrevistar amb la família sanguínia d'Alpha Pam, amb els seus pares i germans, concretament el dissabte dia 6 de juliol de 2013, per presentar-los els nostres respectes i informar-los de les nostres activitats. Disposem de documentació fotogràfica d'aquesta trobada.

3.- Sobre el document de la fiscalia, que ha sortit en els mitjans de comunicació, volem manifestar la nostra sorpresa sobre els termes emprats, i el nostre rebuig a la qualificació que fa el ministeri fiscal de la nostra iniciativa en afirmar, segons el diari que ha recollit la notícia, que hem actuat

amb "finalitats polítiques". Tampoc hem faltat al respecte al Jutge Instructor, com s'informa que diu el fiscal, ni a la seva secretària (sic), en haver manifestat la nostra discrepància pel que fa a algunes de les seves actuacions. En estar temporalment expulsats de la causa, encara no hem pogut tenir accés al referit document de la fiscalia, contra el qual actuarem segons les vies processals. Però, segons la notícia apareguda, si a més la fiscalia "nega que Pam fos víctima d'una des-assistència mèdica", la cosa queda bastant clara: la fiscalia, mentre acusa a unes entitats socials com les nostres, d'objectius "polítics", intenta dissimular la seva maniobra (aquesta vegada, sí) política, de protegir als càrrecs del Govern, exculpant als responsables polítics de la Conselleria de Salut i tractant d'impedir, en sol·licitar l'arxiu de la causa, que s'investiguin els fets.

En definitiva, volem manifestar que, malgrat la sorprenent actuació de la representació legal de la família, i de la fiscalia, i de les altres dificultats que estem trobant en la instrucció de la querella, la nostra voluntat de seguir endavant està cada dia més ferma.

L'inusitat interès dels uns i els altres, de protegir als presumptes responsables d'una vulneració greu dels drets humans que, lluny de corregir-se amb la mort d'Alpha Pam, es continuen produint, ens fa pensar que els interessos en joc en aquest cas són molt sensibles. Per això no permetrem que es tiri terra a sobre de tot aquest assumpte. Ni que el sofriment de les persones que cada dia pateixen la vulneració dels seus drets, ni la memòria d'Alpha Pam, siguin utilitzats per ningú com a moneda de canvi. L'única raó que ens mou, des del màxim respecte a la família d'Alpha Pam, al Jutge Instructor i a la resta de les parts, a més de que s'investiguin els fets i es depurin les responsabilitats per les actuacions de les persones querellades, és el respecte dels drets humans, que dia a dia se segueixen vulnerant, per l'aplicació de les lleis racistes, i per les retallades despietades dels drets bàsics, com l'assistència sanitària, executats per polítics sense principis ètics i sense ànima.

La nostra finalitat última és que tots els éssers humans siguem iguals en plenitud de drets, deures i dignitat.

DINAMITA DE CERVELL

Diccionari militant

Bueno, Justo (1907-1944)

Agustín Guillamón

Torner. Justo Bueno Pérez, va néixer a Munébraga (prop de Calataiud) el 1907, fill de Justo i de Vicenta. La seva família va emigrar a Barcelona quan encara era un nen. Va destacar com a home d'acció en els comitès de defensa durant les lluites dels tramviaris en els anys trenta. Se li va atribuir l'incendi de tramvies i el seu llançament per carrers en pendent, així com de l'assalt i sabotatge de les cotxeres.

El 28 d'abril de 1936, segons confessió realitzada per Justo Bueno en el sumari incoat per la judicatura franquista, va intervenir amb l'argentí Lucio Ruano (pseudònim de Rodolfo Prina), José Martínez Ripoll i Vicente Tomé Martín, també argentí, en el grup d'acció que va donar mort als germans Badia, aconseguint per això certa celebritat. Jaime Riera (que en l'estiu del 36 va ser membre cenetista del Tribunal de les Patrulles de Control) va facilitar les armes i el cotxe de fugida. A l'alçada del número 38 del carrer Muntaner, Justo Bueno va assassinar a Miquel Badia amb tres trets; Ruano a Josep Badia; Martínez Ripoll, que havia assenyalat l'objectiu, caminant per la vorera oposada, va protegir la fugida de Bueno i Ruano, amb seva pistola metraladora. Vicente Tomé conduïa l'auto de fugida, un Ford vermell fosc matrícula B-39763.

Miquel Badia, cap dels escamots catalanistes i independentistes, i Cap d'Ordre Públic de la Generalitat des del 7 de febrer de 1934, havia destacat per usar habitualment la força pública i els "escamots" contra els vaguistes, i per torturar sistemàticament els sindicalistes detinguts, fins i tot amb simulacres d'afusellament, produint-se en nombroses ocasions la mort dels maltractats. El binomi Dencàs-Badia, des de principis de 1934, havia instaurat en el departament de Governació de la Generalitat un aparell de repressió i persecució obrera i antice-netista, que usava mètodes feixistes i racistes, especialment en la repressió de l'aferrissada vaga barcelonina del transport urbà. En menys d'un any (desembre de 1933 a setembre de 1934) l'acció concertada de les forces policials i els escamots havien causat, entre els obrers, nombrosos presos i morts, milers de pallisses i centenars de torturats. Aquest era "l'oasi català" que encara ens ven la història sagrada de la burgesia.

El jutge Márquez, sotmès a fortíssimes pressions, va alliberar el 25 de juny als anarquistes que havien estat detinguts com a sospitosos de l'assassinat dels Badia: Justo Bueno, Ignacio de la Fuente, José Villagrasa i Manuel Costa Ribero. Els periodistes Avel·li Artís Gener ("Tisner"), de La Rambla, i Josep Maria Planes, de La Publicitat, van protestar per aquesta decisió judicial, sense denunciar que aquestes pressions procedien de les més altes autoritats de la Generalitat.

El comissari de policia Escofet havia desviat l'atenció, amb la falsa acusació i arbitrària detenció de diversos falangistes. Un jove, eloqüent, ben plantat, alt, elegant i audaç Justo Bueno, va visitar Tisner al seu despatx, per explicar-li en un perfecte i acurat català tot el que havia passat i després exigir-li silenci.

Nombroses preguntes sense resposta: Qui havia informat al grup d'acció anarquista on vivia Miquel Badia? Qui havia avisat que la pistola de Miquel Badia (clandestina, ja que la Generalitat no li havia concedit permís d'armes) estava avariada des del dia anterior i que havia estat lliurada a una armeria per al seu arranjament? Qui sabia que era el millor moment, en el millor lloc?

L'endemà de l'assassinat dels germans Badia, un grup d'acció, format per mossos camuflats de paisà, segons ferma creença generalitzada en l'època, havia cosit a trets, a la porta del seu domicili, al travesti i director de diversos antres de prostitució, joc i venda de drogues, conegut com Pepe el de La Criolla, que a més era confident de la policia i del millor postor. Uns deien que havia estat per a venjar als Badia, altres que es tractava de tallar tots els fils que relacionessin a les més altes instàncies de la Generalitat amb aquest assassinat, de manera que les possibles proves quedessin només en rumors i càbales de brutes i mesquines rivalitats sexuals. Potser algú havia manipulat l'antic "rondín especial" de Badia en els mossos. Un prudent i astut periodista de la revista Crònica, al número del 17 de maig de 1936, glossava amb profund coneixement la figura de Pepe el de La Criolla, i relacionava el seu assassinat amb el de Miquel Badia el dia anterior, per acabar irònicament amb un trapella ullet al lector: "ja veuran com no és per això".

Quan les notícies i certes es només podien convertir-se en rumors, perquè li anava la vida o el treball a l'informador, els rumors es convertien en el calidoscopi de les probables

el jutge que processava al seu amic Xammar, qui havia recusat el tribunal per no permetre'l declarar en català. I, sobretot, per incomplir la promesa de restablir-lo en el càrrec, després de l'abraçada pública, entre tots dos, en l'acte de desgreuge del 24 de setembre de 1934.

Sense la participació de la CNT, la insurrecció catalanista del 6 octubre 1934 va aixecar bandera blanca en sentir les primeres canonades de l'exèrcit. Companys i el seu govern van anar a la presó; Dencàs, Rodríguez Sala, Menéndez i Badia van fugir per les clavegueres per exiliar-se a París.

Les JEREC (Joventuts d'ERC-Estat Català), davant els escandalosos rumors o certes, i davant de tanta mesquinesa, es van escindir perquè un ampli sector volia refundar i enfortir Estat Català, trencant amb Companys. Un fil unia aquesta escissió, contra Companys i pro-Badia, amb l'intent de cop d'estat de novembre de 1936, en el qual el servei d'informació del cenetista Manuel Escorza va desbaratar un complot catalanista que intentava assassinar Companys i destacats militants anarquistes, com Aurelio Fernández, proclamant la independència de Catalunya amb el suport de les potències feixistes. El complot va finalitzar amb l'execució de Reverter, un altre comissari d'ordre públic nomenat per Companys. De nou escandalosos rumors sexuals sobre la dona de Reverter que, infundats o no, desprestigiaven al govern.

Al maig i juny de 1936, els periodistes Tisner i Planes van prosseguir i van incrementar la seva campanya de difamacions contra la CNT, considerada com una associació de gàngsters, així com d'acusacions directes contra Bueno i el seu grup. Acusaven també a la Generalitat per la seva passivitat, però no deien res sobre la corrupció en les altes esferes, i tampoc no deien res sobre l'aferrissat antagonisme sexual entre capitosts del govern. Planes va ser assassinat l'agost de 1936 per un grup d'acció (aliè a Bue-

general d'ordre públic, i després de subsecretari del mateix departament, del Consell d'Aragó. Se'l va acusar de l'afusellament de 29 franquistes a Gelsa, a la rereguarda immediata al front militar.

Un grup d'acció, constituït per José Martínez Ripoll, Rafael Ginesta, Vicent Ferrer Cruzado, Rafael Selles i Antonio Moreno López, sense la participació de Justo Bueno, havia assassinat el 18 de setembre de 1936, a un agent de policia, anomenat Jaume Vizern Salabert, que s'havia assabentat del nom dels responsables de l'assassinat dels Badia. El tal Vizern va ser localitzat al bar Velòdrom, i va ser enganyat per pujar a un cotxe, a l'interior del qual va ser tirotejat. El seu cos va ser llançat immediatament a la via pública. L'autor dels trets va ser Martínez Ripoll, resultant ferit accidentalment Vicent Ferrer. Bueno va ser acusat erròniament de participar en tal assassinat.

Justo Bueno va estar tres mesos al front, al cap dels quals va ser encarregat d'organitzar els tallers Labora, dedicats a la fabricació de material de guerra.

El 27 de gener de 1937 Lucio Ruano i Pedro Campón havien estat condemnats a mort en una reunió del sindicat de la metal·lúrgia, a causa dels excessos, robatoris i assassinats comesos entre els camperols dels pobles arago-

nesos propers al front.

En els primers mesos de 1937, segons explicava Abel Paz, Justo Bueno va planificar l'assassinat de Franco, en col·laboració amb un periodista anglès al que havia d'acompanyar com a fotògraf, amb una càmera trucada capaç de disparar una bala. Però el suïcida pla no va superar la fase del mer projecte, per abandonar del periodista.

Justo Bueno no va voler participar directament en l'execució del seu amic Ruano, però li va cridar telefònicament perquè anés al garatge del carrer Casanova, gairebé cantonada Gran Via, on l'esperava el grup d'acció que el va executar, amb el seu germà i les companyes de tots dos, en el moment en què estaven planificant la seva fugida del país. El grup d'acció, que va executar als Ruano el 15 de juliol de 1937, estava format per Luís Latorre Mestres, Vicent Ferrer Cruzado, Antonio Moreno López, José Martínez Ripoll, Rafael Ginesta, Rafael Selles i José Parés, tots ells (inclòs Bueno) empleats del garatge, sumant-se a més els sindicalistes metal·lúrgics Liberto Ros Garro, José Mariño Carballada i Lucio José Gómez Arnáiz, president del Sindicat de la Metal·lúrgia i membre del Servei d'Informació i Investigació dirigit per Manuel Escorza.

Unes setmanes abans Lucio Ruano havia assassinat a un pilot francès, anomenat Moreau, sense cap coneixement

Justo Bueno va intervenir en el grup d'acció que va donar mort als germans Badia

veritats.

L'assassinat de Miquel Badia necessitava la col·laboració de diversos estaments, interessos i persones, molt diferents entre si, però unides per la seva comú enemistat, que van intercanviar informació, capacitats i ocasions. Miquel Badia havia perjudicat al seu antic confident, Pepe el de la Criolla, amb la persecució efectiva del joc, als cenetistes per les tortures sistemàtiques i l'ús de la força pública per trencar les vagues, especialment en el transport urbà, a Companys pels drets que creia posseir sobre Carmen Ballester i per haver estat cessat al setembre de 1934 com a Cap Superior d'Ordre Públic, després de detenir

no); Tisner va tenir una inesperada trobada al front d'Aragó amb Bueno, que conduïa una tanqueta. Després de intercanviar algunes paraules, Justo Bueno, molt gentilment, es va apartar del camí perquè el camió que conduïa el periodista catalanista pogués prosseguir el seu camí. I és que ara lluitaven, de moment, en el mateix bàndol. El 20 juliol 1936 Justo Bueno havia participat en l'assalt de la caserna de Drassanes, al costat de Francisco Ascaso, García Oliver, Antonio Ortiz, Pablo Ruiz, Lucio Ruano i altres. Va marxar a Aragó amb la Columna Durruti, el 24 de juliol, formant part del Comitè d'Investigació de la Columna. Va exercir el càrrec de delegat

ment de Justo.

El 16 juliol 1937 Justo Bueno, José Martínez i Lluís Latorre es van exiliar a França, entre Auch i Toulouse, d'on van tornar clandestinament, i per separat, en assabentar-se de l'ordre d'extradició existent contra ells per l'assassinat de l'aviador francès. Al seu retorn, Bueno va ser empresonat per les autoritats republicanes, i condemnat pels assassinats del garatge del carrer Casanova.

A la reunió del Comitè Regional amb altres comitès superiors, celebrada el 28 d'agost de 1937, es va llegir "l'informe que ens envia el company Bueno, sentenciat a trenta anys de presidi, en el mateix ens explica la seva trista situació, i els motius que li van donar origen, explicant la seva actuació i el per què de la injusta causa, que ha donat motius perquè els nostres adversaris polítics influïssin perquè fos més carregada".

El 7 d'octubre de 1937 es va iniciar un procés contra Bueno per possessió de passaport fals, instant al jutjat d'evasió de capitals que s'investigués la possible participació en la venda de valors artístics de la República. Les freqüents protestes que es produïen a la Model, plena de gom a gom, van facilitar el seu trasllat a Manresa. El 8 de gener de 1938 es va escapar d'aquesta presó, establint-se a Marsella i París com a espia al servei de Manuel Escorza.

La fugida del Preventori de Manresa va ser planificada i executada mitjançant la col·laboració de les organitzacions interior i exterior de la CNT, que havien preparat i executat metòdicament un excel·lent pla d'evasió. Es van escapar divuit presos, alguns d'ells de "notòria perillositat", com Ordaz, mà dreta d'Aurelio Fernández, i el mateix Bueno. Heus aquí la llista completa dels evadits, per ordre alfabètic: Juan Artero, Roberto Bigliani Boco, Justo Bueno Pérez, Pío Coletas Robira, Antonio Céspedes Asencio, Silvestre Egea

Fernández, Andreu Froment Froment, José Giménez Herrero, Francesc Massip Valls, Salvador Mellado Fernández, Antonio Ordaz Lázaro, Jaume Orriols Cases, Josep Queral Miró, Santiago Queral Brusí, Caricio Romero Corrador, Manuel Sidoncha Gómez, Doménech Vaca González i Richard Winger.

Artero i Bigliani estaven presos per denúncies de les Brigades Internacionals, Bueno, Egea, Massip, Mellado, Queral i Romero per assassinats; Ordaz per desaparicions; Queral i Coletas, per robatori; Vaca i Orriols per espionatge; Gespes i Giménez per tinença il·licita d'armes; Winger i Froment tot esperant ser expulsats del país, i finalment Sidoncha per fets esdevinguts al front de Sariñena.

Els comitès superiors van encarregar a Bueno, i un equip d'ajudants, l'assassinat de Joaquín Ascaso i Antonio Ortiz, a França, acusats injustament de robatori de joies i divises evadides l'estranger, que comprometen l'Organització. Justo Bueno va intentar enverinar-los amb una infima dosi d'arsenic, a l'agost de 1938, però va fracassar, més o menys conscientment, i no va aconseguir finalitzar mai la seva missió.

Home d'acció, al que es van encarregar els treballs més bruts, perillosos i/o desagradables, pel que sembla no va actuar mai per compte propi, ni per obtenir beneficis personals, sinó que sempre va operar al servei de l'Organització, cega i disciplinadament. I aquesta ceguesa va ser el seu pitjor blasó. Joaquim Olasso, Àfrica de les Heras, Eusebio Rodríguez Sala i José Gallardo van exercir al PSUC-UGT tasques similars i paral·leles a les de Bueno a la CNT, però allà a la ceguesa li deien disciplina, i la premiaven amb medalles i ascensos o, si els calia, la castigaven amb l'expulsió.

Justo Bueno va ser reconegut casualment a Marsella per la vídua de Moreau, i va ser detingut a la presó

d'aquesta ciutat el 9 de març de 1939.

El 12 d'agost de 1939 el govern francès va concedir l'extradició de Bueno i de Martínez Ripoll, que van ser lliurats a les autoritats franquistes a Port-Bou, el 12 de març de 1940. Va estar detingut, amb José Martínez Ripoll, a la presó de Figueres, d'on va passar a Madrid, a disposició de la Direcció General de Seguretat, des del 12 de maig fins el 30 de juliol de 1940, alliberats per la Comissió d'empresonament perquè no estaven reclamats per cap jutge. José Martínez Ripoll ja no va ser localitzat. Justo Bueno va entrar a treballar a la Maquinista Terrestre i Marítima de Sant Andreu. El comissari franquista Pedro Polo Borreguero i l'inspector Eduardo Quintela Boveda, tots dos formats professionalment amb el Cap Superior catalanista d'Ordre Públic Miquel Badia, del qual es consideraven deixebles, van reconèixer i van detenir Justo Bueno a les Rambles barcelonines el 29 de juny de 1941, registrant el seu domicili, situat al carrer Borrell 57, tercer, primera. La Vanguardia del 3 de juliol va donar notícia de la detenció. Quintela es va encarregar de la paperassa per imputar a Justo Bueno.

L'1 de desembre de 1942 va ser traslladat en tren al penal de Burgos, en companyia de Joaquín Maurín Julià (POUM), de José María Batlle Salvat (Oficina Jurídica de la CNT) i d'un tal Martorell, per ser empresonat al Departament de Perillosos.

El 14 de juliol de 1943 es va obrir el sumari 27059, per auxili a la rebel·lió, contra Justo Bueno Pérez, Luis Latorre Mestres, tots dos a la presó, i José Martínez Ripoll, en rebel·lia. El 22 de juliol de 1943 va ser traslladat a Barcelona, procedent del penal de Burgos, per ser posat a disposició del Jutjat Militar.

El 16 d'agost de 1943 es va aplicar a Bueno el règim especial per petició de pena de mort, que va ser confirmada l'endemà en el Consell de Guerra ce-

lebrat al Govern Militar. El mateix dia es demanava pena de mort al reclus Lluís Latorre Mestres. Després d'una espera inusualment llarga, potser amb la intenció d'obtenir informació addicional, a primera hora del matí del 10 febrer 1944 Justo Bueno va ser lliurat a l'escamot d'execució i afusellat al Camp de la Bota. Una ironia del destí va voler que compartís capella i cigar amb Miguel Arenas, que poques hores abans havia festejat amb els seus companys d'Estat Català la notícia de la immediata execució de Bueno. La Vanguardia del dia 11 de febrer explicava que durant la matinada del dia anterior havien estat afusellats Justo Bueno Pérez, Miguel Arenas Pons i Alfonso Palau Font, per delictes comesos durant la guerra civil, així com José Guia Cruzado i Feliciano Blaya Junta per atracaments a mà armada. Justo Bueno fou enterrat al Fossar de la Pedrera. El seu nom figura en una de les columnes que precedeixen l'entrada al Fossar, esborrat periòdicament per accions d'Estat Català (l'abril de 2008, desembre de 2008 i maig de 2010) i restaurat, una i altra vegada, per l'Ajuntament de Barcelona. Polèmic, doncs, més enllà de la mort; convertit en absurda disputa

entre gents a les quals sempre va ser aliè. Potser Justo Bueno hagués considerat, com la pitjor dels seus malsons, que les seves restes es podessin en una fossa comuna presidida per la tomba de Lluís Companys, per a major glòria i magnificència d'aquest.

Ja ens han anunciat que si algun dia es creen i consoliden les estructures d'un Estat català, la plaça d'Espanya canviarà el seu nom pel de plaça dels Germans Badia, i el nom de Juan Bueno Pérez serà esborrat, per sempre, de la columnata del Fossar, i si poden, de la faç de la terra.

Que aquesta nota biogràfica sigui intolerable epitafi per a molts, dur com la realitat i la pedra; contradictori i trencadís homenatge pels menys; provocatiu i indeleble record per a tots, sense cisell ni columnes, sense fàcils condemnes ni forçades lloances; encara que només pretén ser el verídic esbós de la vida d'un lluitador sindicalista, fruit amarg del despietat temps que li va tocar viure. Un temps en què alguns es barallaven, entusiasmats, amb les armes a la mà, per ser i sobreviure, sense més alternativa que la de morir o sotmetre's, perquè se sabien incondicionals militants obrers de la guerra de classes en curs.

Procés Embat, una xarxa de militants socials de tradició llibertària

<http://procesembat.wordpress.com/>
@Proces_Embat

1. EMBAT m.

Vent que bufa de la mar cap a terra i sol durar des que mor el terral fins a entrada de fosc.

2. EMBAT m.

Investida de les onades contra les penyes o contra una embarcació.

Procés Embat es una xarxa de mili-

tants socials de tradició llibertària, que han engegat aquesta amb l'objectiu de buscar una via d'articulació d'una tendència social, organitzada i amb voluntat d'aportar, des d'una perspectiva llibertària al desenvolupament del moviment popular i l'empoderament del poble per aconseguir una Catalunya sobirana mitjançant el desplegament del poder popular amb la major democràcia econòmica i la major democràcia política.

Procés Embat pretén edificar aquesta tendència mitjançant el debat ampli entre els actius socials i sindicals del país, posant en qüestió les derives

polítiques que portem aplicant les últimes dècades, per a una vegada diagnosticades les mancances, apuntar, entre tots les possibles solucions, col·locar-nos en una situació en la qual puguem impulsar els organismes necessaris per la nostra practica revolucionària diària i acompanyar als sectors populars i treballadors en les seves lluites, mantenint estratègies i recursos a curt, mitjà i llarg termini.

És per això que impulsarem fòrums i taules de debat sectorials amb la finalitat de fomentar aquest debat i posar en contacte a militants que donen la batalla en els mateixos fronts.

>> Contraanunci

Ferrer i Guàrdia, o Gaietà Ripoll...

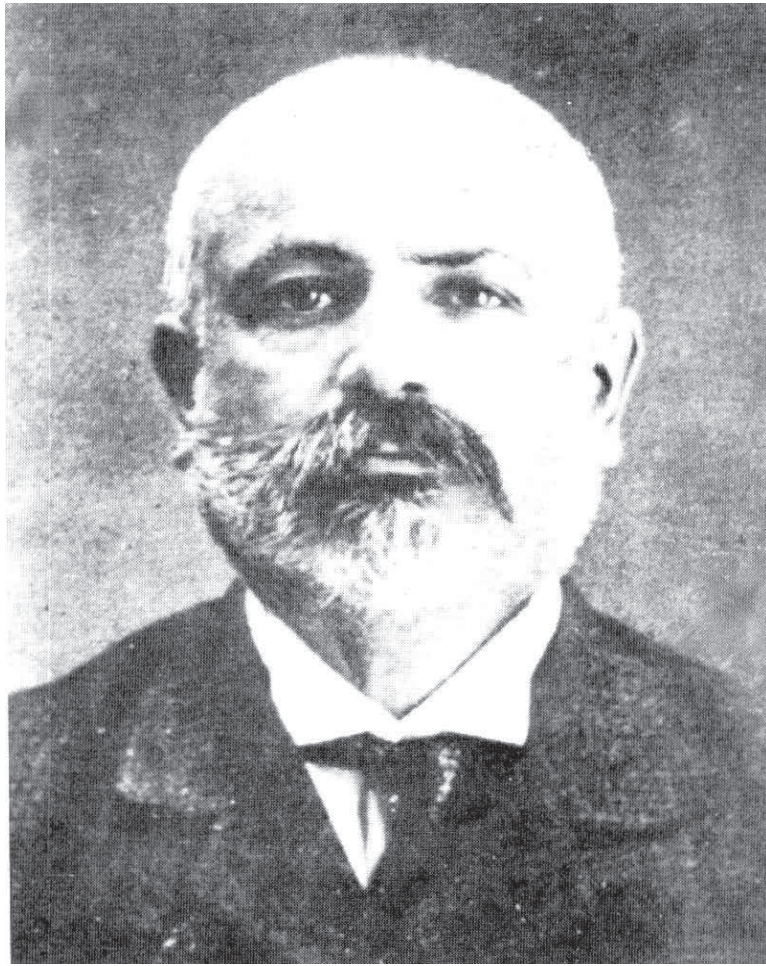
Jordi Martí Font

El 1826 el valencià Gaietà Ripoll, nascut a Solsona i que exercia com a mestre a Russafa, va ser condemnat a la forca per les Juntes de Fe de la Inquisició per menjar carn el divendres, retirar el crucifix de l'aula on feia classe i no impartir la doctrina cristiana. Acusat d'heretge i maçó, el seu cos va ser cremat pels inquisidors. Des d'una perspectiva històrica aquest va ser el darrer assassinat que l'Església Catòlica per tal de mantenir la fe entre el poble que tractava com si fos d'una ramat de brens; els que creien rebien herba i els que no, garrotada. L'últim assassinat hem dit? No. Almenys n'hi hagué un altre, o molts més segons com ens ho mirem. Un altre que per la seva transcendència cal recordar i tornar a recordar. Si Gaietà era un mestre, Francesc Ferrer i Guàrdia era un pedagog, un pedagog que creia en els infants i els respectava com a persones en formació que són, pensava que el mestre havia d'acompanyar-los en el seu aprenentatge, ni adoctrinar-los ni castigar-los. Amb aquesta intenció va crear l'Escola Moderna, la seva proposta i la seva realitat per plantar cara a l'obscurantisme de l'escola religiosa majoritària a l'època, religiosa i no per a tothom, és clar.

L'Escola Moderna va ser un moviment de pedagògic llibertari basat en uns principis completament allunyats de la pedagogia majoritària de l'època, de forma especial de la que s'aplicava a les escoles religioses. Per Ferrer, la base de l'educació havia de ser racional i científica, sense tenir res a veure amb les explicacions ni místiques ni sobrenaturals pròpies de les escoles religioses. L'Escola Moderna situava, al costat de la intel·ligència, el desenvolupament del caràcter de l'infant, basat en la voluntat i en l'equilibri entre el cap i el cos. La moral no podia ser la postració davant d'uns principis religiosos imposats a partir de la por sinó un camí de respecte cap als altres a través del seu coneixement i de la solidaritat, i tot en consonància amb la psicologia dels xiquets i les xiquetes, que aprenien junts, sense separació per raons de sexe. Els càstigs estaven prohibits, i més que cap els físics, que eren la norma de les escoles religioses i d'altres, però també els premis, per tal de no fomentar la competència. Ni exàmens ni separació per sexes situaven l'Escola Moderna en un altre lloc en relació amb la resta d'escoles d'aleshores però també amb moltes d'avui mateix.

L'any 1855 per primer cop les associacions obreres de Barcelona havien exigint públicament l'escola gratuïta i universal i dos anys després la Llei Moyano promulgava la instrucció bàsica, deixant-la en mans dels ajuntaments, els quals no van poder donar-la perquè no tenien suficients dotacions econòmiques. No serà fins a la revolució de 1868 que serà possible la creació d'ateneus obrers amb projectes pedagògics emancipatoris, espais que posaven l'educació dels infants obrers en el centre dels seus interessos, tot i que en un primer moment fossin només revolucionaris els continguts, sense qüestionar a fons també els mètodes d'ensenyament.

El 1873, un jove Francesc Ferrer, de només 14 anys, va entrar en contac-

te amb els cercles republicans, francmaçons i internacionalistes catalans. Vint anys després, relacionat amb els cercles lliurepensadors de tot l'Estat, Ferrer s'apropà definitivament a les idees anarquistes i plantejà l'educació com a eina transformadora de la societat. És determinant, per entendre aquestes propostes educatives, el seu apropament a les idees de Paul Robin i del seu "Manifest als partidaris de l'educació integral". Robin, ateu i defensor de la coeducació de sexes, havia treballat amb el ministre francès Jules Ferry, creador de l'escola republicana pública gratuïta i universal, que alhora prohibia impartir ensenyaments a les ordres religioses.

El 1894, Ferrer havia conegut Ernestine Meunier, una alumna seva molt rica qui li acabà finançant els seus projectes. El poder religiós i reaccionari de l'època, veient ja que els canvis que proposava Ferrer posaven en perill la seva hegemonia perquè ja no eren només propostes, utilitzà aquest fet per blasmar el pedagog i acusar-lo de robar la fortuna a Ernestine després d'haver-la ensarronat amb un fals enamorament. El 1901, amb l'herència d'Ernestine, Ferrer obre l'Escola Moderna, al carrer Bailèn, 56, de Barcelona.

Ferrer no s'atura i continua sempre ampliant els seus coneixements en el camp pedagògic, i si el 1898 havia conegut Ovide Décroly i estudiat les propostes de Pastalozzi i Fröbel, el 1906, l'Escola Moderna ja comptava amb més de mil alumnes repartits en 34 centres, un autèntic perill per a qui l'únic que volia de l'escola era el manteniment del sotmetiment i de l'estructura social classista. És aleshores quan Mateu Morral, bibliotecari de l'Escola, atempta contra Alfons XIII i, aprofitant aquest fet, Ferrer és acusat de complicitat en l'assassinat i és empresonat sense judici durant un any sencer, alhora que l'Escola Moderna és clausurada. El tancament de l'Escola es mantindrà tot i que ell és absolut de participar a l'atemptat. Opta aleshores per l'exili a l'Estat francès,

on és acollit com un heroi que s'ha enfrontat a la foscor que representa l'Espanya més clerical i de missa. Visita París, Brussel·les i Londres, escriu "La Escuela Moderna" i la seva influència no deixa de créixer, amb la creació de l'Associació de mestres laics racionalistes. El 1908, per tal d'estendre encara més les seves propostes, crea la Lliga Internacional per a l'Educació Racional de l'Infant i inicia la publicació de "L'École Renouée". Aquest mateix any, la reacció eclesiàstica es fa sentir a Barcelona, on l'Ajuntament de la ciutat decideix crear escoles municipals que inclouen l'obligació de l'educació religiosa i neguen la coeducació com a conseqüència de les pressions exercides pel bisbe Casañas.

Amb aquest clima arriba el 1909 i la revolta antimilitarista que ha passat a la història amb el malnom de Setmana Tràgica però que nosaltres caldrà que anomenem tal com l'anomenaren els seus protagonistes: Setmana Gloriosa o Setmana Roja. Gloriosa perquè el poder, exemplificat per l'Església, va veure com els seus privilegis s'afonaven almenys durant uns dies. I desenes de milers de joves van deixar de ser enviats a l'escorxador de la guerra del Marroc a defensar els interessos de quatre famílies riques catalunyeses. Alhora, desenes d'edificis religiosos eren incendiats i l'espai urbà barceloní guanyava unes quantes places i a la llarga també alguna zona verda. L'excusa perfecta per a la renovació urbanística...

I també l'excusa perfecta per assenyalar culpables i fer net entre les files lliurepensadores d'esquerres, entre llibertaris, obrers, maçons i republicans. Un bon moment per eliminar caps pensants, qualsevol que els posés en dubte, a ells i a la seva forma de perpetuació en el poder. Un bon moment per assenyalar com a culpable Francesc Ferrer i Guàrdia. Detingut i acusat de ser l'instigador de la revolta barcelonina, de res li serveix assegurar que s'havia passat els dies de la Setmana Gloriosa al seu mas d'Allella,

aïllat de tot. Detingut el 31 d'agost, el 13 d'octubre de 1909 a les nou del matí va ser afusellat al fossat de Santa Amàlia de la presó del Montjuïc.

No importava que no hi hagués proves suficients, perquè Barcelona estava commocionada i tot valia per trobar la venjança esperada pels manaires de la Lliga Regionalista, de la Patronal, de l'Exèrcit espanyol i de l'Església Catòlica. Tots a una un cop més. En la creació del clima acusatori contra Ferrer no podem oblidar la feina fosca feta per diaris com "La Vanguardia", "El Correo Catalán", "El Noticiero Universal" o el setmanari "Cu-Cut!", proper a la Lliga Regionalista. No cal que m'estengui sobre què era la Lliga, però per a qui no ho sàpiga i en vulgui una explicació ràpida li podria dir que era el partit més semblant entre els que hi havia al que avui és Convergència y Unió.

Ferrer no era catalanista, ni d'esquerres ni de dretes, no era catalanista. Ferrer en l'àmbit nacional si li haguéssim de donar una adscripció podríem afirmar que era espanyol... a voltes nacionalista banal espanyol i altres una mica més espanyol, tot i que ell es deia intencionalista... i, això sí, defensor de la llengua castellana en l'ensenyament dels infants, mai de la catalana. Cal dir-ho també. No cal amagar el que és obvi. Tot i això no podem oblidar-lo ni menystenir-lo, perquè la seva proposta pedagògica partia de l'internacionalisme, que com a catalans ens situa a la primera línia mundial. Partia de la racionalitat. I reivindicar algú no vol dir, de cap de les maneres, no fer-ne crítica, i jo li faig la crítica de la llengua, és clar. Ferrer va ser defensat, en el moment del seu judici, arreu d'Europa i de bona part del món, el seu nom va acompanyar els revolucionaris de tot el món, des del Mèxic insurgent de Zapata fins a l'Ucraïna de Nestor Makhno, on nombroses escoles prengueren el seu nom durant la revolució llibertària i independentista.

I aquí mateix! Com si ressuscités per venjar-se i alhora rectificar en aquesta

tria lingüística tan desencertada, el 19 de juliol de 1936 el fantasma de Ferrer i Guàrdia mirava com cremava la ciutat des de Montjuïc. Un fantasma? No, dos. Un a Barcelona i un a València. El de Ferrer i el de Ripoll, perquè Gaietà Ripoll també va ser vist fa poquet pels carrers de València, davant de l'Institut Lluís Vives concretament, corrent davant de la Policia Nacional i ballant de nit en la Primavera Valenciana aquella cançó de La Gossa Sorda que diu "No podran, no sabran aturar l'explosió de colors quan arribe la llum. No sabran, no podran rebutjar l'impacte a la cara de tota la llum". Sort que som racionalistes i els fantasmes sabem que no existeixen...

Acabaré aquest intervenció amb una constatació, perquè tota l'obra de Ferrer, tot l'esperit de Ripoll, i tot el catalanisme lingüístic que el segon no defensava ni proposava es van sumar en la creació del Consell de l'Escola Nova Unificada en la revolució de 1936. Quines coses de dir, no? Doncs sí, el primer cop que l'escola en una part dels Països Catalans va ser per a tothom i tot don, ho va ser també amb el català com a llengua vehicular. Era el 1936 i es feia aplicant pedagogies llibertàries d'escola activa de la mà del pedagog anarquista Joan Puig Elies, membre de la FAI, que recollia l'herència pedagògica de Ferrer i aquest cop només en català. El fantasma havia reviscolat...

Voldria acabar aquesta intervenció amb un crít. Deixeu que cridi ben fort la frase amb què Ferrer es va acomiadar dels que l'anaven a afusellar. Molts diuen que la frase en qüestió era "Visca l'Escola Moderna!" però nosaltres sabem que quan va saber que li volien posar al costat l'avinguda dedicada a Joan Antoni Samaranch va aixecar el puny i el que va cridar va ser, ja ho sabeu, "No passaran! No passaran! No passaran!"

* Jordi Martí Font és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament, activista social i afiliat a CGT Tarragona.

La taula de Porrera

Terrorisme (d'Estat) de baixa intensitat

Artur Sardà

La nova Llei sobre Seguretat Ciutadana, que ens prepara el quadriculat ministre de l'Interior del PP, ja ha estat molt criticada per Déu i sa mare. Amb la seva lògica aclaparadora, aquesta lògica de la por que portem dècades construïnt entre tots, em recorden aquella vella dita (d'en Goya, crec): "El sueño de la razón produce monstruos". Entre tots l'hem construït, i ara l'extrema dreta en recull els fruits.

La gran treballa és posar l'accent en les multes, els imports de les quals, desmesurades, poden arruïnar la vida d'una persona (i de la seva família). O d'una organització social. I, malgrat tot, una multa... només és una multa! No ens decapiten ni ens empresonen! No es mobilitzaran les masses per fer suport als afectats, que prou feina tenim tots.

Pel que fa als consumidors de drogues, ja la llei actual, coneguda en el seu moment com a "Llei Corcuera", en vigència des del 1992, sancionava amb multes entre 300 i 6000 euros comportaments tan pacífics i habituals com fumar porros al carrer (o simplement portar una petita quantitat a sobre i caure víctima d'un regis-

tre arbitrari).

Però, com que en aquell moment ja era un escàndol, també contemplava la possibilitat de lliurar-se de la multa a canvi de fer un tractament. No deixa de ser humiliant, tant com inútil, haver-se de "sotmetre" (paraules textuals) a un tractament que probablement no necessites, però si més no hi havia una possibilitat d'escapar-se'n, així com d'obrir un diàleg amb un professional, que, si es podia fer des de la complicitat, fins i tot podia tenir algun resultat positiu en termes de prevenció.

Aquesta possibilitat ha quedat eliminada amb la nova llei. Però això no és tot.

Ja en aquests moments ens estan multant arbitràriament per conduir drogat sense que això sigui cert. Com pot ser? Doncs com que els drogo-tests, al contrari que els controls d'alcoholèmia, són incapaços de discernir si t'has drogat fa 10 minuts o si et vas fumar un porro el dia abans, quan estaves de festa, ells tiren pel dret, i, per no equivocar-se, multen a tothom que dona positiu.

Això implica que no estan castigant un comportament socialment perillós (conduir drogat o embriagat) sinó una forma de ser o una manera de pensar. En poques paraules, si ets

fumador habitual de cannabis, per exemple, sempre donaràs positiu ni que només et fumis un porro al vespre abans d'anar a dormir.

Però, és clar, només són multes. I els afectats són drogotes, gent irresponsable que ens posa a tots en perill, amb els seus hàbits viciuosos. I els accidents fan tanta por!

Com és que a ningú se li ha acudit que la causa principal dels accidents són els cotxes, precisament, maquinàries infernals i perilloses, però imprescindibles, perquè tot el que ens han fet gastar en autopistes ha servit per arruïnar el transport públic, en el que s'ha deixat d'invertir (tret

de l'AVE).

És a dir, que com que només som multes i només afecten als indesitjables, no cal que ens en preocupem la gent d'esquerres i amant de les llibertats.

Aquest, desgraciadament, sembla encara el sentir majoritari entre els propis companys de lluites. I, per exemple, un botó: en una important ciutat del Sud de Catalunya, un d'aquests partits de nova fornada, que cauen simpàtics a tothom, va decidir que no volia ni tan sols escoltar una xerrada sobre el tema per obrir un debat a la seva formació. Això sí, ho van decidir assembleariament.

>> Anecdolari històric. Sabies que...

Monument al tractant d'esclaus Antonio López a Barcelona

Antonio Gascón

A Barcelona, al final de la Via Laietana i al costat del edifici de Correus, ocupant amb desimboltura l'espai que en temps havia estat el convent de Sant Sebastià i dels arcs dels Encants, es troba un dels monuments més controvertits de la Ciutat Condal, el que recorda a Antonio López i López, primer marquès de Comillas.

Personatge que de creure a algunes enciclopèdies virtuals, va ser empresari, banquer i filantrop. El primer perquè va fundar una naviliera, la Companyia Transatlàntica Espanyola, el segon perquè va presidir el Banc de Crèdit Mercantil i va fundar el Banc Hispano Colonial, i el tercer perquè també va fundar la Universitat Pontifícia Comillas. I com a colofó a la seva enlluernadora trajectòria Alfons XII el va fer marquès el 1878.

Tot això, segons es miri, justificaria l'estàtua, sinó fos perquè el personatge va fonamentar la seva fortuna personal en el tràfic d'esclaus a Cuba, qüestió que no va interessar gens ni mica a la monarquia, perquè una gran part de la noblesa o de la burgesia es-

panyola, inclosa la catalana, es dedicava al mateix negoci, destacant entre ells els noms de Francesc Martí i Torrens, Salvador Samà i Martí i Josep Baró i Blanchart. Amb la fortuna ja feta, el 1856 es va instal·lar a Barcelona, a casa dels Vida -Quadras, una altra família d'indians enriquits i en aquella època banquers.

Un cop instal·lat a la capital catalana López va obtenir dos monopolis molt sucosos: el transport de correu i el de tropes a Cuba. Va crear la companyia de Tabacs de Filipines, i al costat de Manuel Girona va fundar el Banc Hispano Colonial, que va servir per finançar l'obertura de la Via Laietana, una gran operació immobiliària per a l'època. Es va fer construir una mansió senyorial al passeig de Gràcia i va casar la seva filla amb el comte de Güell, un altre empresari que s'havia enriquit amb el

cotó procedent dels estats esclavistes d'Amèrica del Nord.

D'altra banda, l'únic intent seriós per enderrocar aquell monument, per part de la ciutadania va tenir efecte el 1936, en enderrocar l'estàtua de López i canviar el nom de la plaça al setembre de 1937, posant-li el de plaça del capità d'assalt Maximiliano Biarreau, un obscur heroi d'octubre de 1934, bona prova que algú en aquells dies sabia història i a més a més tenia memòria. López i López era natural de Comi-

llas, Cantàbria, lloc des del qual continuen defensant al personatge, quan el 2010 SOS racisme i sindicats van demanar a l'Ajuntament de Barcelona la retirada d'aquest monument, a causa del passat de López i els seus suposats negocis relacionats amb el tràfic d'esclaus, amb la hipòcrita justificació que encara que en la seva època estava abolit el transport i venda d'esclaus, a Cuba no estava abolit el seu ús en les plantacions, ja que aquest va ser abolit el 1880.

BALA PERDUDA

Paraules de Mas...

Toni Álvarez

Ja fa uns dies que seguim per la premsa l'estranya deriva política de declaracions del president Mas. Després de reivindicar al llegat polític de Luther King, Ghandi i Mandela, al molt Honorable només li queda donar el pas de reivindicar a Henry David Thoreau, pare del concepte de la desobediència civil moderna. Al temps.

El cas és que, en Mas, només actua com un polític modern, del segle XXI vaja. L'important és parlar de drets humans universals. I si et pots apropiat de figures convenientment envernissades, millor que millor. Li treus les parts de la seva biografia que no t'agrada i llestos. Ah! I pots dir tranquil·lament el contrari del que fas que no passa res, fins i tot et reconeixen com un líder modern i compromès amb el futur de la humanitat. Que li preguntin a Obama, tot un reconegut mestre en aquestes feines.

Els discursos i paraules d'en Mas ressonen i d'això en té molta més culpa la premsa que amplifica i interpreta les seves paraules molt més que els seus actes i decisions polítiques. Responsabilitat en tenen els seus gabinets de premsa, segur, però en Mas continua el seu periple mundial a la recerca de suports i no amaga la seva recerca és de suport econòmic, viatge amb empresaris, assessors econòmics i el conseller d'empresa i ocupació, en Felip Puig, gran seguidor de les doctrines ghandianes com bé sabem.

En Mas, i els seus sequaços, continuen sent aquells neoliberals amb afany privatitzador, fills de les escoles d'elit i pares dels futurs líders del país que creixen a les mateixes escoles, si no ho evitem. No oblidem qui són, que fan i que proposen, que la seva bandera és un bitllet o un número de compte bancari, el seu himne va al compàs de les campanes que obren les borses mundials i els seus ideals cotitzen allà on canten, compren i venen accions i propietats que no existeixen o no són seves. Però això no cola i per tant més val dotar-se d'un bon aparador i embolcall i que millor que posar-se del costat de defensors dels drets humans universals.

Així ho fa el Molt Honorable assessorat per les noves fornades de comunicadors, segurament fidels seguidors del programa de Catalunya Ràdio l'Ofici de Viure, sempre quadrant l'equació del benestar personal i mundial, tot a una.

No em molesten les seves paraules, la veritat, simplement li podria demanar coherència a les seves paraules. Però sé que li demanaria un impossible perquè està al servei de tot el contrari del que posa com a exemple, així que demanaria que no ens preguéssim seriosament les declaracions folklòriques que se li donen rang de postulat polític i no són més que un circ que no fa gràcia i ens allunya del realment important: la justícia social que ens neguen els messies econòmics.

El far

Gumersind Brunet i l'esport popular català

Ferran Aisa

Gumersind Brunet i Castells va néixer a Barcelona. Des de ben jove va practicar l'esport. Brunet es va fer soci de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i va freqüentar el seu gimnàs on practicava no solament la gimnàstica sinó també la lluita grecoromana, però on realment va destacar va ser en l'atletisme. Gumersind Brunet va formar part de la Secció Atlètica de l'AEP.

Durant els anys trenta va participar en nombroses competicions atlètiques celebrades a l'Estadi de Montjuïc i a altres pistes esportives. De l'equip atlètic de la Secció d'Esports de l'AEP sortiren diversos corredors de primera fila i fins i tot una noia atleta Lluïsa Oliveras "Lluïseta" que l'any 1932 a Madrid va conquerir el campionat d'Espanya de la cursa del 600 metres lllisos. Gumersind Brunet fou l'ànima de la Secció de Gimnàs i Esports de l'AEP presidint-la des de 1928 fins a 1937. També ocupà càrrecs dins de la Junta Directiva de l'AEP, essent vice-president de l'entitat durant els anys de la Guerra Civil. Gumersind Brunet l'any 1935 va ser elegit President de la Federació Catalana d'Atletisme.

Brunet va ser un dels atletes impulsors del Comitè Català pro Esport Popular que es va crear el març de 1936. El CCEP aglutinava la majoria de clubs esportius i les seccions esportives dels centres culturals, entre els quals hi havia Ateneu Enciclopèdic Popular, Ateneu Enciclopèdic Popular Sempre Avant, Club Femení d'Esports, Secció Esportiva CADCI, Centre d'Esports Aire Lliure, Penya Som-hi Tots, Biblioteca Cultura Esportiva Avanti, Germanor Obrera de l'Hospitalet, Joventut C.E. Laietana, Ateneu Obrer Martinenc, Casal Nacionalista d'Obrers Espartacus, Joventut Atlètica Proletària, Atlètic A. C. Provença, Penya Raich, Ateneu Popular de Gràcia, Agrupació Atlètica Vida, Societat Naturista de Barcelona, Agrupació Ciclista Montjuïc, Dinàmic Club, Club Esportiu Aliga, C.E. Minerva, C.E. Mar i Terra i A. E. Catalunya.

El primer secretariat del CCEP era format per Gumersind Brunet (AEP, Josep Verdera (CADCI), Aminda Valls (CFE) i Francesc Parramón (CGB). La primera activitat organitzada pel CCEP va ser la Copa Thaelman (Ernst Thaelman era un esportista alemany comunista que havia estat detingut pels nazis. La detenció va motivar una campanya internacional per la seva llibertat, l'esportista alemany seria assassinat l'any 1944 al camp de concentració de Buchenwald). La segona iniciativa del CCEP fou l'organització de la frustrada Olimpíada Popular de Barcelona 1936. Gumersind Brunet va formar part del Secretariat del Comitè organitzador d'aquesta Olimpíada que no es va arribar a celebrar, doncs el dia previst per la seva inauguració el 19 de juliol de 1936 una part de l'exèrcit espanyol es va aixecar contra el legítim ordre establert de la República.

Durant la revolució i la guerra l'esport popular s'alineà amb la causa republicana i participa en tota mena d'events esportius celebrats a l'Estadi de Montjuïc o diversos espais de la ciutat de Barcelona. En aquesta etapa es constitueix el Comissariat de l'Esport de la Generalitat de Catalunya amb la participació dels organitzacions sindicals CNT-UGT, la primera representada per Gumersind Brunet i la segona per Francesc Parramón i els delegats directes de la Generalitat Soler Damians i Josep Verdera. L'any 1937 el govern de la República li encarregà a Brunet l'esborrany d'uns estatuts per organitzar el "Consejo Nacional de Educación Física y Deportes".

Els anys de guerra no s'atura l'activitat esportiva i, a través del Comissariat de l'Esport de la Generalitat i del Comitè Català pro Esports Populars, se celebren nombroses activitats, manifestacions contra el feixisme i es fomenta la participació en l'Olimpíada Obrera d'Anvers celebrada a primers de setembre de 1937. Per un altre banda la Secció de Gimnàs i Esports de l'AEP organitza un cicle de xerrades sobre l'esport popular, el fair-play, l'amateurisme i la moral esportiva. Uns debats on participen representants del món esportiu esmentat, el FC Barcelona i organismes po-

lítics com la JSU, el CADCI, la UGT i la CNT. Es proclama la necessitat de fer arribar la pràctica esportiva a tothom des de l'escola fins a les fàbriques i, a més, el moviment esportiu debat quina ha de ser l'orientació que se li ha de donar a l'esport en la nova era revolucionària. La FAI en un article a Tierra y Libertad de 1934 s'havia declarat partidària d'acabar amb l'embrutament professional de l'esport i proposava practicar-lo lliurement sense pagues ni premis.

En les xerrades esportives de 1937 els representants del moviment esportiu diferenciaven el dret a l'esport popular de tota la població, de l'esport d'elit o professional, manifestant sobre aquest segon que els esportius mai no guanyarien més que un obrer normal i el benefici de la recaptació dels estadis i pistes esportives servirien per potenciar l'esport popular.

Acabada la guerra molts esportistes catalans s'exiliaren a França on l'any 1944 reconstruïren el CCEP a l'exili on trobaven novament al seu davant a Gumersind Brunet, que va morir a França exiliat abans que es restablís la democràcia a Espanya. Francesc Parramón, una tarda d'hivern dels anys vuitanta a la seu de l'AEP a la Casa de la Caritat, em manifestava: "No podeu deixar a l'oblit Brunet, ell va ser l'ànima de l'esport popular i era dels vostres."

>> La recepta

Cargols a la catalana

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

800 g de caragols
1 tassó de tomàtiga ratllada
1 ceba grossa trinxada petita
1 tassó de vi ranci
2 cullerades de farina
1/4 d'un bitxo
2 alls

30 ametlles torrades
1 nou
2 branquetes de julivert
1 fulla de llorer
1/2 litre de brou del dia
oli d'oliva
sal necessària

Elaboració:

Ficarem a bullir els caragols amb

aigua, sal, farigola i un raget petit de vi ranci. Els hi deixarem uns 8 minuts i després els escorrerem perquè els marxi tota l'aigua que porten.

Posarem una cossola al foc amb l'oli, la ceba, el julivert, el llorer i el bitxo. Ho anirem sofregint i quan la ceba sigui mig cuita hi abocarem la resta del vi ranci. Esperarem que arranqui el bull

de nou. Aleshores hi afegirem la tomàtiga i la farina, ho remenarem un cop per la cassola i ràpidament posarem al morter els alls, les ametlles i la nou, tot ben picat, després l'omplirem de brou, ho remenarem be, ho tirarem dins la salsa, a continuació hi incorporarem la resta del brou (si la salsa ens resulta espessa hi podem afegir més brou). Quan comenci a bu-

llir de nou hi afegirem els caragols que teníem reservats i ho remenarem bé perquè no se'ns aferrin als fons. Ho deixarem bullir amb la cassola tapada i a foc lent uns 15 minuts.
Bon profit!!!

(* Atenció! Aquesta salsa té tendència a enganxar-se al fons de l'olla. Foc lent.

Una mirada crítica des del cinema

Lladres de bicicletes

Joan Canyelles Amengual

(Ladri di biciclette, Vittorio de Sica, 1948).

Antonio Ricci, com molts d'altres italians i italianes de la postguerra es troba sens feina. Està cassat i té dos fills. Aconseguix una feina per aferrar cartells de cinema, però es imprescindible tenir una bicicleta. Ell no la té i per comprar-la ha de vendre tots els seus llençols. Amb el seu fill iniciarà una dramàtica i inútil recerca de la bicicleta robada. Finalment ell intentarà fer el mateix: robar-ne una. Però el propietari ho impedirà encara que finalment desistirà d'entregar-lo a la policia.

Vittorio de Sica es un dels directors més influents de la història del cinema. Les seves pel·lícules varen canviar la manera de entendre el fet cinematogràfic. Algunes d'elles tenen quelcom indesxifrabable, un humanisme i una verosimilitud prodigioses, una immensa capacitat d'observació dels seus personatges com a éssers humans i un gran talent per transmetre emocions. I també un gran actor, capaç de dur a terme interpretacions memorables: (Madame de..., Max Ophuls 1953; Il generale dell'Alba, Roberto Rossellini, 1959).

A principis dels anys 30 es comença a convertir en un dels actors més populars de la seva època. És un home ben plantat, simpàtic, i sovint (gairebé sempre), interpreta papers de galant seductor a comèdies que tenen un bon rendiment a la taquilla.

La seva carrera com a director s'inicia l'any 1940 amb "Rose scarlate". Però la primera pel·lícula important que dirigeix és a l'any 1944 "I bambini ci guardano". El gran Cesare Zavattini n'és el guionista i així inicien tots dos una àmplia col·laboració que en alguns casos produirà obres mestres. L'any 1946 filma l'excelent "Sciuscià"

(El rentebotes) on parla dels nins abandonats. Dos anys més tard dirigeix l'obra mestra "Ladri di biciclette" (Lladre de bicicletes), on fa un demolidor retrat de l'atur i la misèria de la postguerra. I l'any 1951 realitza "Miracolo a Milano" (Miracle a Milà). A tote elles l'esmentat Cesare Zavattini col·labora en el guió.

Són aquestes pel·lícules les que li fan ocupar un lloc destacadíssim a la història del cinema. Les que el converteixen en un referent únic. I des del meu modest punt de vista, les que fan que sigui (probablement) el màxim representant del Neorealisme.

Després, la seva trajectòria va esser irregular. Hi trobam pel·lícules interessants i personals com "Dues dones" (La cicociara, 1960), "Els girasols" (I girasoli, 1969), o "El jardí dels Finzi Contini" (Il giardino dei Finzi Contini, 1970), barrejades amb altres de menys valor, sovint fetes per poder pagar les seves visites als casinos de Montecarlo. (Com a actor i pel mateix motiu va participar a pel·lícules completament prescindibles).

La gran repercusió d'aquest genial cineasta italià ve donada sobre tot (sense oblidar altres obres mestres que hi ha a la seva filmografia) per "Lladres de bicicletes". Pertany al reduït grup de pel·lícules irrepetibles en el qual hi caben films tan diferents com "Casablanca" de Michael Curtiz o "La regla del joc" de Jean Renoir.

I és també des del meu punt de vista, el millor exemple (juntament amb "Roma, ciutat oberta" de Rossellini) del que va significar el Neorealisme, moviment cinematogràfic del qual ja hem parlat alguna vegada, però que amb el risc de ser pesat, no puc deixar de dir algunes coses.

Un remot precedent va ser l'anomenat "cinema ull", proposat pel cineasta soviètic Dziga Vertov als anys 20. Es pretenia una objectivitat absoluta i es donava al muntatge una gran importància. Era en definitiva una concepció marxista del llenguatge cinematogràfic.

A Itàlia, durant la dictadura de Mussolini, s'havia fet un cinema purament evasiu, completament desconectat de la realitat. Era el que es va

conèixer com el "cinema de telèfons blancs", comèdies burgeses que intentaven imitar els films que es feien a Hollywood. El Neorealisme va ser la voluntat dels cineastes italians de recuperar la vida quotidiana de la gent i portar-la a la gran pantalla. Un compromís ètic per retratar la realitat, una realitat que per a moltes persones era tristíssima i miserable.

Es contractava a actors no professionals, es filmava als carrers, en escenaris naturals, fora dels estudis cinematogràfics i amb freqüència, en condicions bastant precàries. Aquella manera de contar les històries va canviar el cinema. La seva influència ha sigut immensa. El Free Cinema britànic, la Nouvelle Vague francesa, o el Dogma 95 no haguessin sigut al mateix sense les pel·lícules italianes com la que comentam avui. Se sol considerar "Ossessione" de Luchino Visconti, l'any 1943, com la seva primera manifestació i "Umberto D" de Vittorio de Sica, l'any 1952 com la darrera. Per altra banda, totes aquestes pel·lícules van tenir un èxit moderat a Itàlia i un gran reconeixement fora de les seves fronteres, sobretot a França.

El gran teòric i impulsor d'aquest moviment va ser el guionista Cesar Zavattini. En aquells temps es deia que les pel·lícules italianes es dividien en tres categories: les que tenien un guió de Zavattini, les que es basaven en una idea original de Zavattini, i les que eren una còpia d'un guió de Zavattini. Vittorio de Sica va tenir bastants problemes per trobar el finançament que fes possible la realització de la pel·lícula. El poc èxit que havia tingut a Itàlia "Sciuscià" (El netejabotes, 1946), malgrat rebre l'Oscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa, va fer que els productors italians desconfiessin del projecte. De Sica s'entrevistà amb David O Selznick a qui li va agradar molt el projecte, però que va posar com a condició per produir-lo que el protagonitzés Cary Grant. Afortunadament el director italià tornà a Europa sense cap acord. I quan finalment semblava que la pel·lícula no es faria el comte Cicogna fa acceptar finançar el 50 per cent del pressupost. L'altre 50 per cent el va aportar l'advocat i

amic de Vittorio de Sica Ercole Graziadei.

Per a molts aficionats "Lladres de bicicletes" és una de les més grans pel·lícules de la història del cinema. Woody Allen ha dit alguna vegada que per a ell és la millor. Jo crec que no es pot explicar l'art cinematogràfic sense parlar d'ella.

És un d'aquests miracles que de tant en tant es projecta a les pantalles cinematogràfiques. Té una elaboradíssima posada en escena que sembla simple i transparent, fruit d'un immens talent i gran treball darrere la càmera, però també d'una inspiració que solament és a l'abast dels genis. És una pel·lícula d'emocions i de sentiments, de desencís, d'una inabarcable amargura atrapada a molts de fotogrames. Transmet la urgència d'explicar una realitat que afecta a moltes persones. Insuportable, dura i aclaparant.

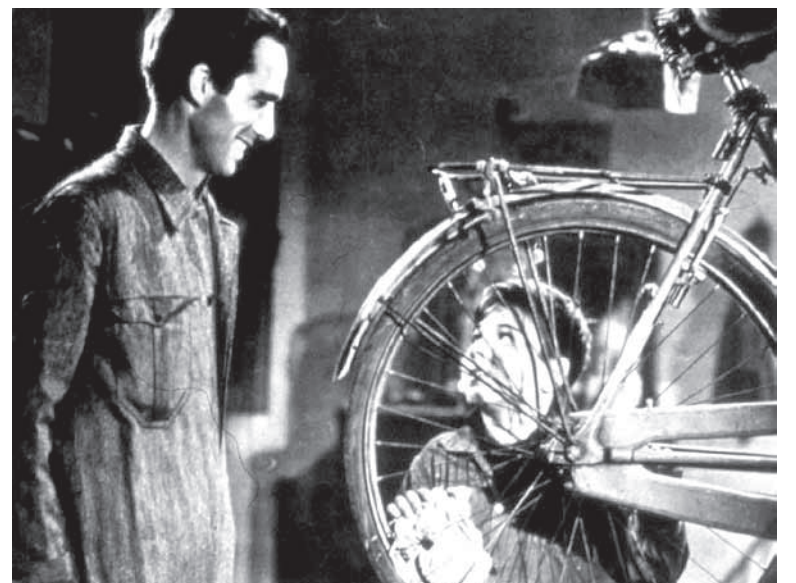
Quan al final de la pel·lícula, desesperat, Antonio intenta robar una bicicleta, l'atrapen tot d'una. Ha donat diners al seu fill perquè agafi el tramvia, però ell, veient malament el seu pare, no l'ha agafat. Veu l'escena, com l'atrapen i el tupen. Corrent es va cap a ell i entre llàgrimes l'estira i intenta defensar-lo. La víctima del robatori quan veu al nin desisteix de presentar la denúncia. Tothom li diu "pocavergonya", "aquest exemple li dones al teu fill?", "No estas empegueit?",

"fora d'aquí i no tornis".

Antonio i Bruno (impressionants Lamberto Maggiorani i Enzo Staiola) comencen a caminar plegats. El nin no atura d'aixugar-se les llàgrimes i el moc. Mira al seu pare i després es queda amb la mirada perduda, el torna a mirar i la seva mirada es torna a perdre. I Antonio, avergonyit, tan sols pot mirar cap endavant. Quan aconseguix el valor necessari per tornar-li la mirada, sense aturar-se, es posa a plorar. I Bruno amb la seva diminuta mà, agafa la del seu pare. I li dona tot el suport que pot. Sense obrir la boca expressa un amor immens i una tristesa infinita. I així acaba la pel·lícula. A les pantalles espanyoles de l'època, la censura franquista va afegir unes paraules d'esperança i solidaritat cristiana que desvirtuaven completament tota la pel·lícula. I es va estrenar amb el títol "Ladrón de bicicletas" perquè semblés una història personal i evitar el que segons els censors hi podia haver de contingut social en el títol original.

L'humanisme superficial condueix a la caritat. El profund, el ben entès, ha de conduir inevitablement a la revolta. De Sica ens mostra una realitat profundament injusta i la urgent necessitat de transformar-la. Quan Antonio intenta robar una bicicleta pot deixar a una altra persona en la mateixa situació desesperada amb la que ell s'ha trobat. No hi ha solucions individuals per a problemes col·lectius. El drama d'Antonio i el de la seva família ve donat sobre tot per la solitud i la manca de solidaritat en la qual es troba. Aquesta és l'altra gran denúncia del director italià.

Cap futur digne espera a una societat que no és capaç d'ajudar-se a ella mateixa, de generar suports i d'encetar les lluites que puguin fer canviar les coses. La pobresa i la injustícia són responsabilitat i conseqüència de les accions dels poderosos, dels banquers i dels governants; però la resignació i el consentiment, els braços creuats, les mirades baixes i els caps cots, en definitiva la manca de resistència i combat, són responsabilitat nostra. I per no haver d'assumir-la tan sols ens queda la lluita. La quotidiana, la individual i la col·lectiva. No calen heroïnes ni herois. Tan sols persones humanes que vulguin caminar cap a un món més just on no faci falta robar bicicletes per poder sobreviure.

Fitxa tècnica

Dr: Vittorio de Sica;
G: Cesare Zavattini, Vittorio de Sica, Oreste Biancoli, Suso Cecchi D'Amico, Adolfo Franci, Gherardo Gherardi, Gerardo Guerrier;
Ft: Carlo Montuori;
Ms: Alessandro Cicognini;
Mt: Eraldo da Roma;
Int: Lamberto Maggiorani (Antonio Ricci), Enzo Staiola (Bruno Ricci), Llianella Carell (Maria Ricci) Vittorio Antonucci (el lladre), Giulio Chiari (el vell), Gino Santamerenda, Elena Altieri, Michelle Sakara, Fausto Guerzoni, Carlo Jachino

La foto, la màscara i el nen

Ermengol Gassiot

No us passa que hi ha imatges que associem a l'època dels vostres avis o besavis? A mi sí, tot i que òbviament no l'he viscuda directament. Quan veig imatges en blanc i negre de nens i nenes primis, amb el cap pelat per evitar polls, amb roba apedaçada i espardenyas tot i ser hivern, per exemple. O també en les fotografies de pageses amb la cara cremada pel sol i les arrugues d'anys de treball anant a mercat.

Tot plegat em recorda una època on en el nostre imaginari, em temo que no només en el meu sinó també en el col·lectiu, la suor del treball i les penúries de la misèria eren el pa de cada dia dels treballadors/es. Els meus avis i àvies me'n parlaven i m'ensenyaven alguna de les poques imatges que guardaven d'aquells temps, com per acompanyar els seus records viscuts. També a aquells temps associem imatges de nens fugint dels bombardejos feixistes o, uns anys abans, a famílies desallotjades per la Guàrdia Civil d'unes terres que els eren necessàries per viure. Conflicte, patiment i brutalitat d'un poder que es mostrava descarnat en un país on a inicis de s. XX la immensa majoria de la població patia penúries per viure.

Tot i tenir una clara consciència de viure en un món injust, crec que la

majoria de nosaltres pensem que imatges com aquelles avui són difícils de viure. O les associem a realitats de col·lectius que veiem allunyats del nostre dia a dia, com els naufragats a Lampedusa o els familiars dels reclusos al CIE de la Zona Franca. De fet, podem fer la nostra vida sense que aquestes imatges ens pertorbin gaire. Es tracta de persones sense drets i podem resguardar-nos en

l'autocomplaença de pensar que quan els atorguem aquests drets la seva vida canviarà. Ens inclinem a pensar que a inicis del segle XXI a la vella Europa, on encara queden residus d'allò que en deien l'Estat del Benestar, els nostres fills no hauran de passar per les escenes que van viure els nostres avis i besavis.

L'altre dia vaig topat amb una foto de l'Iñaki Andrés. És de fa 13 anys,

però podria ser d'ahir, perquè aquesta crisi ha agreujat una situació que les classes populars ja fa molts anys que pateixen.

S'hi veia tota la crueltat d'un desnonament d'una família que havia ocupat l'ajuntament d'un poble del País Basc per reivindicar ajudes socials. Un nen de poc més d'un any enmig d'antiavalots amb la cara tapada. El terror que expressa el nen xoca amb

els cascs, els escuts i els uniformes negres dels Ertzaines. I amb les màscares que tapen els seus rostres, no fos cas que algú els pugui recriminar com es guanyen la vida. I això em va fer recordar que als Països Catalans en l'últim any unes 50.000 persones han estat desnonades. Totes elles amb noms i cognoms. I amb un futur per endavant on segurament l'experiència del desnonament hi deixarà un rastre com en les pageses i obreres de l'any 1900.

També em fa pensar que darrera les màscares de la policia que desallotja hi ha persones amb noms i cognoms. I també darrera els accionistes, directius i directores d'oficines dels bancs, els executius de l'FMI i del BCE, els professors d'economia que pregonen ajudar bancs i obviar persones i els responsables polítics que ho apliquen. I la llista seria llarga. Tots amb noms i cognoms, totes amb cares que intenten amagar darrera l'anonimat, com els Ertzaines de la foto.

Els nostres avis i àvies van dir prou. I van fer una de les revolucions més boniques del s. XX. Espero que els nostres fills també s'alcin. De fet, també ho podríem fer nosaltres mateixos, no?

Aquests dies la PAH de l'Alt Penedès fa dos anys i ens recorden que alguns ja fa una estona que es van alçar.

* Ermengol Gassiot és Secretari d'Acció Social de CGT Catalunya

Elits extractives

Xavier Díez

Una nova expressió recorre les ciències socials. El terme "elits extractives", que defineix aquells grups dirigents que defensen la seva supremacia al cim de la piràmide, i perjudiquen greument l'interès general, s'imposa en el llenguatge polític. Es tracta d'un concepte recent, cissellat per dos economistes, Daren Acemoglu i James Robinson, en el llibre "Why Nations Fail? The Origin of Power, Prosperity and Poverty". L'obra ha sacsejat bona part del panorama intel·lectual occidental perquè, en el context de la crisi del deute, ofereix respostes als interrogants suscitats per la irracionalitat de la gestió política dels governs que segueixen disciplinadament el consens de Washington. I que enfonsa les societats capitalistes en el fang de la misèria.

Es tracta d'un llibre redactat al més pur estil dels best-sellers amb pretensions acadèmiques, i tot i això esdevindrà una de les obres més influents d'aquesta dècada. La seva virtut: oferir una explicació simple, mitjançant els mecanismes intel·lectuals hegelians d'establir lleis històriques capaces d'oferir un relat convincent. Segons els autors, a la pregunta "per què els països fracassen?" s'oferix la responsabilitat de les elits dirigents en l'evolució de cada societat. Per il·lustrar-ho, els autors remetent a nombrosos exemples del passat. Un detall: l'ús recurrent a les elits castellanques que parasiten l'imperi americà, basant-se en una salvatge conquesta i

explotació. En contraposició, els processos de colonització de Nord-amèrica i Austràlia des de societats igualitàries capaces d'imposar gestions més o menys democràtiques (i que, tanmateix, es degraden en la mesura que grups minoritaris amb interessos egoistes acaparen institucions i mecanismes de decisió).

És un dels llibres que més circulen entre determinats cercles de Madrid i Barcelona. Enric Juliana el fa servir per explicar la ruptura entre el Barrio de Salamanca i la banda alta de la Diagonal; el xoc de trens entre qui ha considerat Espanya el seu propi cortijo, i els descendents del Vichy català que ja no es conformen amb les engrunes, o volen saltar del vaixell quan les vies catalanes omplen d'aigua el buc corcat del galió espanyol. O l'imminent col·lapse originat en la suïcida política de les oligarquies hispàniques. Més enllà de La Vanguardia i les seves apostes, el periodista Joaquim Vilarnau, del Col·lectiu Barnils, a l'anuari Media.Cat, ja ha abordat la persistència de les elits franquistes en els engranatges de poder espanyol; en els partits, l'estructura administrativa, i especialment, les constructores, les grans empreses, la banca, i els antics monopolis públics privatitzats.

Aquest parasitisme d'unes elits que han pres decisions que, des de l'anàlisi més elemental caldria considerar errònies, no és altra cosa que tractar de mantenir privilegis en un moment de descomposició. Les arbitràries pujades de la llum, autopistes, gas, o la reforma laboral que aboca milions d'espanyols a la pobresa resulta una il·lustració d'aquesta praxi destructora. És com si l'Espanya

profunda de les antigues nissagues de conquistadores esdevinguessin una estrella en fase terminal, que expandeix la seva llum mentre consumeix el poc hidrogen que resta fins a col·lapsar en un violent esclat de supernova.

La teoria d'Acemoglu i Robinson té els seus punts febles. Resulta massa determinista i menysté la capacitat

d'autogestió popular. Tanmateix acaba resultant una tesi oportuna, perquè serveix d'explicació coherent al capteniment suïcida i reaccionari del govern espanyol. Una casta en descomposició en una Espanya que perd prestigi i presència internacional. I també, amb una certa dosi metafísica, el punt de ruptura, la voluntat de secessió, un independentisme que no

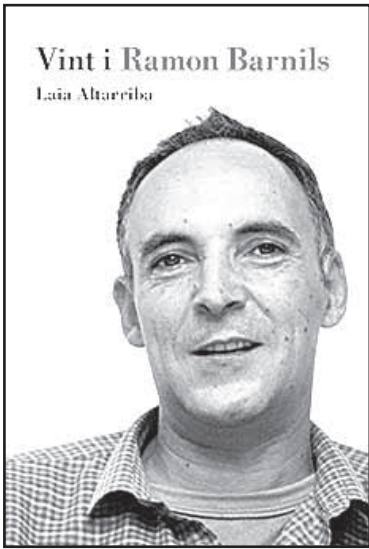
es que vulgui trencar amb una Espanya imaginada, sinó amb l'Espanya real dels Botín, Utrera Molina, Aznar, Aguirre. D'una casta tancada, aïllada, irada i perillosa. Els nivells d'hidrogen de la seva nació ja han entrat en un volum crític. I més val ser lluny quan peti tot.

* Xavier Díez és historiador.

Llibres

Vint i Ramon Barnils

Laia Altarriba

Edicions DAU, 2013, 214 pàg.

“Vint i Ramon Barnils” retrata la trajectòria del periodista Ramon Barnils. És el darrer títol de la col·lecció Retrats, un volum realitzat conjuntament per Edicions DAU i el Grup de Periodistes Ramon Barnils. El llibre, escrit per Laia Altarriba, va acompanyat del documental “Barnils tal com raja”, realitzat per Albert Lloreta i Laia Soldevila.

El llibre i el documental recullen una sèrie d'entrevistes a familiars, amics, periodistes, polítics, noctàmbuls, etc. que van conèixer Ramon Barnils, entre els quals hi ha Joan de Sagarra, Pepe Ribas, Eliseu Climent, Vicent Partal, Biel Mesquida, Sergi Pàmies, Carles Flavià, March Recha, Ferran Torrent, Montse Majench i Ignasi Solé Sugranyes, entre molts d'altres. Un llibre i un documental que retraten un periodista d'estil corrosiu i crític i els temps que li va tocar viure.

Ramon Barnils va escriure i col·laborar a mitjans com Tele/eXpres, El Noticiero Universal, La Vanguardia, El be negre amb potes rosses, Ajoblanco, Solidaridad Obre-

ra, Agència EFE i El Temps, etc i va participar a Catalunya Ràdio, en programes com “El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico”.

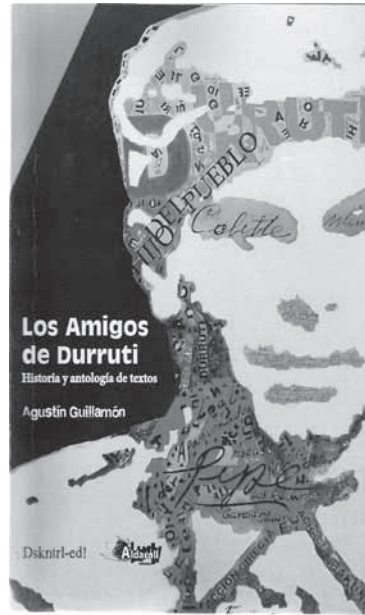
A través d'una sèrie de converses s'explica la seva vida i la seva aproximació al periodisme. Un retrat de l'època que va dels anys seixanta fins a finals de segle XX: la lluita antifranquista i el paper del moviment llibertari, així com un qüestionament de la Transició política i la seva aposta per la independència del nostre país.

En la roda de premsa de presentació del llibre realitzada el 12 de novembre, l'autora del llibre, la periodista Laia Altarriba, destacava que la voluntat del Grup de Periodistes Ramon Barnils amb el projecte és “un acte d'homenatge” al periodista i també una forma “de reivindicar la seva manera d'entendre el periodisme”. Altarriba ha explicat que pel llibre es van buscar persones que permetessin tenir una visió general de com va viure i com va exercir la professió. La periodista ha destaca que el llibre fa un retrat més enllà dels seus articles i de la seva imatge de tertulià o el polemista i descobreix una persona que tenia molt clar cap on anar i que tenia “el cap molt ben estructurat sobre com havia de ser el país”.

Per la seva banda, la guionista Laia Soldevila va explicar que el documental que en principi havia de ser d'uns vint minuts de durada, va ampliar-se perquè la “complexitat del personatge així ho va requerir”. El documental està conformat per 26 entrevistes, 19 de les quals són inèdites (no surten al llibre) i té uns quaranta cinc minuts de durada. A diferència del llibre, Soldevila ha explicat que el fil conductor de l'audiovisual “és el mateix Ramon Barnils, que ens explica la seva vida” a partir de talls de ràdio i d'entrevistes escrits que van fer-li diferents mitjans al llarg de la seva vida.

Albert Lloreta, co-autor del documental, va explicar que el projecte els ha donat a conèixer una figura que “no s'explica a les universitats”. Lloreta també va reflexionar sobre si avui, exercir el periodisme com l'exercia Ramon Barnils és possible, tenint en compte “la precarització que viu el sector”.

Los Amigos de Durruti. Historia y antología de textos

Agustín Guillamón

Editorial Aldarull i Dskntrl.ed!, 2013, 333 pàg.

Aquest llibre d'història és també un llibre de teoria revolucionària. L'Agrupació dels Amigos de Durruti va constituir una seriosa oposició revolucionària als comitès superiors de la CNT i la FAI oficials, que van apostar per una col·laboració interclassista, que passava per abandonar a la seva sort les conquestes “revolucionàries” de Juliol de 1936: expropiacions, socialitzacions, col·lectivitats, control obrer, milícies, comitès de barriada i abastaments, etcètera.

Agustín Guillamón elabora una rigorosa, actualitzada i detallada història dels Amigos de Durruti, en la qual es presenta el procés de creació de l'Agrupació, el seu context històric, les seves idees fonamentals, el seu

combat i la seva herència política. Aquesta història es complementa amb diversos annexos documentals, des de cartes fins a articles de premsa, manifestos i fullets, des de discursos fins a entrevistes i enquestes dels protagonistes amb diversos historiadors. El conjunt d'annexos conformen una important antologia de textos, imprescindible per a aprofundir en el coneixement de l'Agrupació.

Els historiadors de la burgesia menteixen sempre, falsifiquen, ometen, deformen... perquè està en la seva pròpia naturalesa de servidors de la història sagrada universitària. Els Amigos de Durruti van encarnar l'avantguarda revolucionària del proletariat i, per això mateix, les seves teories i ensenyaments són, avui, vitals i imprescindibles. Van ser una nombrosa agrupació anarquista, fundada al març de 1937. Els seus membres eren milicians de la Columna Durruti oposats a la militarització, que havien abandonat el front duent-se les armes, per a lluitar per la revolució a Barcelona, unint-se a altres anarquistes crítics respecte a l'entrada de la CNT en el govern republicà i de la Generalitat.

La importància històrica i política de la Agrupación radica en el seu intent de construir una avantguarda revolucionària, que posés fi a l'abandó dels principis àcrates i revolucionaris, al col·laboracionisme amb organitzacions burgeses i estalinistes o a la participació en tasques de govern i de reconstrucció de l'Estat.

Les conquestes fonamentals dels Amigos de Durruti van ser:

- 1.- La necessitat d'un programa revolucionari, clar i precís, defensat pels fusells. Tot el poder econòmic és gestionat pels sindicats.
- 2.- Les revolucions són totalitàries o fracassen. Totalitària significa que abasta tots els camps: polític, social, econòmic, cultural. I també assenyalava la necessària repressió violenta de la contrarrevolució burgesa.
- 3.- La substitució del govern de la Generalitat per una Junta Revolucionària, que és entesa com un organisme revolucionari únic de la classe obrera, oposat a la col·laboració de classes, sense participació de la burgesia ni dels estalinistes.

Documental “Casas para todos”

Un recorregut per la bombolla immobiliària i la crisi financera a l'estat espanyol

Gemma Garcia

Urbanitzacions moribundes, solars buits, pisos i xalets esquelètics, carreteres que no porten enlloc. Un paisatge devastat pel tsunami immobiliari a l'Estat espanyol. El documental Casas para todos de Gereon Wetzel recorre els vestigis de la bombolla, hi passa per sobre, els contempla, llença una reflexió i s'atura perquè l'espectador faci la resta. Wetzel, que a més de cineasta és arqueòleg, ha comparat l'elaboració del documental amb la prospecció de superfície arqueològica: l'investigador avança per un camp de treball i recull el que troba a la superfície. Ni més ni menys que prop de 700.000 habitatges nous sense vendre i mig milió més en construcció, segons el Ministeri de Foment espanyol. Tot això sura a la superfície.

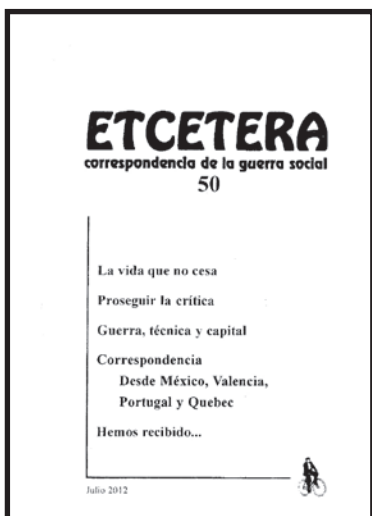
El documental discorre per projectes fracassats, com Ciudad Valdeluz a uns cinc quilòmetres de Guadalajara, els resorts de Polaris World a Múrcia, Marina d'Or i l'aeroport de Castelló. Un cop dins els paisatges, ens descobreix carrers que s'han convertit en pistes de patinatge per a tres joves o en pistes de pràctiques per a conductors d'autobús. Un ramat d'ovelles ha recuperat alguns jardins de cases adossades per a pasturar i fins i tot, hi ha esquelets de formigó que són camps de batalla per a l'exèrcit espanyol.

Als espais desolats, Wetzel hi sobreposa algunes declaracions recuperades de personatges responsables de la bombolla immobiliària, que contrasten amb la realitat. El constructor Francisco Hernando, conegut com “El Pocero”, el 2008 assegurava que en tres mesos acabaria amb l'atur “declarant tot el sòl urbanitzable, demà mateix!”. També s'escolta Aznar, Isidre Fainé, Ana Botella i Carlos Fabra. El documental també insinua la cara humana dels paisatges devastats. Les altres veus que apareixen són les de les 26 famílies que ocupen un edifici i altres supervivents que viuen dins l'esquelet d'alguna casa a mig fer.

L'estampa fotogràfica i el mètode observacional generen un impacte a l'espectador i dimensionen el despilfarro i el soufflé i alhora, la proporcional caiguda en picat i la fallida de tants projectes.

Però es queda a la superfície. No arribem a conèixer les causes ni indaga en els responsables. Desconeixem que és el gegant fallit de la construcció Reyat Urbis, qui hi ha darrera Ciudad Valdeluz, o que el president de Polaris World i el seu xdirctor financer van estar imputats per corrupció urbanística. Tampoc desemmascara les conseqüències de la bombolla: quant deuen les immobiliàries, a quines entitats bancàries han entregat els actius, què representa l'stock de cases buides a l'Estat espanyol. Està clar, que no ho pretenia.

>> Revistes

ETCÉTERA

Correspondència de la guerra social, <http://www.sindominio.net/etcetera/>

L'ACCENT

Periòdic de comunicació popular dels Països Catalans, <http://www.laccent.cat/>

DIRECTA

Setmanari en català d'actualitat, investigació, debat i anàlisi, <http://www.directa.cat/>

DIAGONAL

Revista quinzenal de comunicació crítica, <http://www.diagonalperiodico.net/>

Pepa Vives, fotògrafa

“La fotografia és una gran eina de denúncia”

“Entre les retallades i la caça de bruixes, el fotoperiodisme es troba en una situació de desastre total”

> LA FRASE...

“Als que manen no els interessa que s'ensenyi la realitat”

Josep Estivill

“Ja ni recordo quan de temps fa que em dedico a la fotografia, des que vaig tindre la primera càmera a les mans vaig tindre clar que no volia fer altra cosa que fotografiar.

Per mi la fotografia no és sols una feina, és una manera de viure, una manera de mostrar la realitat i una eina per poder lluitar contra les injustícies. Estic especialitzada en fotografia documental, fotoperiodisme i fotografia d'espectacles, encara que de vegades necessito desconectar i és quan agafó l'òptica “macro” i em perdo entre els “bitxos” diminuts; em funciona millor que el ioga.

I com la majoria de fotògrafs, també em dedico a la docència: imparteixo cursos de fotografia i Photoshop. He exposat a diferents sales de Catalunya i també de fora, publico regularment a diferents mitjans informatius i revistes. Sempre que puc col·laboro a nivell fotogràfic amb Amnistia Internacional; he fet per a ells la imatge de la campanya internacional contra les lapidacions, contra l'homofòbia etc. Actualment estic com a fotògrafa de la productora tarragonina “Pura vida” i per a la Warner Music he fet les imatges de l'últim disc de los “Mojinos escozios”.

He rebut diversos premis de fotografia i també he estat finalista en d'altres. Actualment estic treballant amb un parell de projectes de fotografia documental, però encara és aviat per

parlar-ne, no sigui que es “gafin”.

- Has documentat moltes lluites socials (moviment del 15M, campanyes per l'avortament, ecològiques, etc.); quan mires per l'objectiu què intentes transmetre?

Simplement una realitat que els mitjans “convencionals” no publiquen, no perquè els fotoperiodistes no ho enviïn, sinó perquè no interessa als que manen que s'ensenyi una realitat. M'agrada mostrar el que veig jo, però des de dintre de la moguda, no des de fora. I sobretot, no buscar la imatge fàcil sinó una imatge més íntima.

- Com valoren el paper que juguen les fotos i els vídeos que fa la gent a l'hora de desmuntar les tesis oficials en casos de repressió policial com els de l'Ester Quintana o l'empresari Juan Andrés Benítez?

Està clar que sense les imatges seria quasi impossible fer una denúncia de fets com aquests, per sort en aquest país nostre tenim grans fotoperiodistes que s'impliquen en les lluites i les injustícies. Hi ha una frase d'un gran fotògraf que diu “La fotografia no puede cambiar la realidad pero sí mostrarla”; per sort la fotografia és una gran eina de denúncia en casos com el de l'Ester i el Juan Andrés.

- En quina situació es troba actualment el fotoperiodisme?

Doncs com tot el país... un desastre total: les retallades ens han matxacat i molt, encara que la meva visió perso-

nal és que els molestem i no interessa que la gent estigui informada del que passa, hi ha molta caça de bruixes. De totes maneres crec que és molt important poder utilitzar la xarxa per seguir mostrant què passa en aquest país. Gent tant gran com el Samuel Aranda publica més a fora perquè aquí no el volen publicar. Crec que el cas del Samuel ja diu prou de com està la situació del fotoperiodisme.

- Fotos teves il·lustren una exposició pública d'uns versos de Roc Llop sobre l'experiència concentracionària. Explica'ns qui és aquest poeta de Miravet i la teva visita als camps de l'horror nazi.

Roc Llop era un poeta anarquista del meu poble, Miravet; ell va marxar exiliat a França durant la Guerra Civil, va ser pres i va estar al camp de concentració de Mauthausen o, com ell deia, “camp de la mort”. La gran part de la seva obra la va escriure allà. Després de la mort del meu avi, la meua mare em va donar uns versos que el Roc li havia enviat al meu avi, que també havia estat exiliat a França i era amic seu, així que vaig decidir anar a fotografiar un dels “camps de la mort” i unir les meves imatges amb els versos del Roc i rendir un petit homenatge a totes les persones que van passar per aquesta barbàrie i perquè encara que estigui llunyà en el temps, el feixisme encara està molt present avui dia al nostre país. De la meua visita als “camps de la mort” el que sempre em ve a la memòria quan ho recordo és el silenci i un espai enorme on

encara s'hi respira l'horror.

- Reportatges teus de viatgera a Cuba... què destacaries del poble cubà?

Jo vaig enamorar-me de la gent de Cuba, darrera de cada retrat que vaig fer hi havia una història molt personal, el somriure i la mirada... És dels reportatges del qual guardo més bon record. Em vaig trobar amb una gent que encara que no tinguin res t'ho ofereixen tot i no em refereixo a que et venen productes o et demanen com creu la gent, sinó que si realment vas amb una mentalitat oberta i amb ganes de conèixer el que passa allà aconseguies que t'expliquin el que pensen de la situació del país, del que senten.

- També has viatjat fins al desert marroquí; què vas trobar-hi que t'emocionés?

El desert marroquí va ser una història totalment diferent a la de Cuba, allí sí que va ser molt difícil aconseguir tindre un vincle més personal amb la gent que vaig retratar. Els paisatges i els canvis de llum al desert són espectaculars, però jo sempre intento quan fotografo que surti gent i a poder ser fer retrats que no siguin “robots” i allí va ser una mica difícil i, si m'he de quedar amb una imatge que m'emocionés d'allí doncs... el retrat que vaig fer a dues germanes d'uns 10 anys que estaven a una haima jugant amb una nina feta per elles; va costar-me molt que em deixessin retratar-les però al final vaig poder fer-ho.

QUI PAGA MANA

Persecució al sindicalisme

Emili Cortavitarte Carral

En un diari digital, el secretari general de la UGT de Catalunya afirmava que feia 80 anys es liquidava els sindicalistes a trets i ara amb titulars (en els mitjans de comunicació).

La frase era galdosa i semblava ben triada per respondre a la situació per la que passen els grans sindicats (especialment, el seu) com a conseqüència d'una sèrie de notícies relacionades amb la seva participació en processos de corrupció.

La idea de desfer-se del sindicalisme, de menystenir-lo, de tenyir-lo de groc o de reduir-lo a la seva mínima expressió no és nova. S'han fet servir guerres mundials i civils; màfies, sometents i pistolers; exèrcits, policies i lleis de fugues; normatives antidemocràtiques, contrareformes laborals i tribunals; obres seminals cridant als quatre vents la fi de la història; feixismes, patriotismes diversos i doctrines religioses negant la lluita de classes...

Però, també el miratge neoliberal que ofería un nou paradís de capitalisme popular amb crèdits fàcils i socialització del consumisme. On la concertació social facilitava la competitivitat de les empreses, els guanys creixents dels inversors i la festa permanent de l'únic model possible de societat basat en els capricis dels mercats.

De tant en tant, es deixaven caure unes engrunes que feien que la classe treballadora es pogués disressar de classe mitjana. I, la classe mitjana no necessita sindicats; en tot cas, grups de pressió.

El parany s'ha esmicolat en poc temps. Els sindicats que van contribuir a la festa de la disbauxa consumista tenen molts problemes per a resituar-se i explicar-se. Molts dels seus representants van signar reformes laborals i de pensions i EROs en empreses amb beneficis; formaven part dels consells de formació estatals, autonòmics i sectorials; dels consells de les caixes d'estalvis...; i, no s'oloraven res? No veien el repartiment obscè de prebendes i riquesa entre els sectors més afavorits i paràsits de la societat? Es tractava d'una col·laboració necessària en el marc de la concertació social? De l'oferta i la demanda?

No poden continuar fugint d'estudi cada vegada que una nova informació sobre corrupció els taca. És cert que hi ha una campanya mediàtica que pretén aniquilar qualsevol vestigi de sindicalisme.

És la que difama i criminalitza les vagues generals i les indefinides, els resultats dels referèndums contraris als dissenys de les empreses, les resistències a les deslocalitzacions i als ERTOS, les aliances amb els moviments socials...

En definitiva, una campanya contra el sindicalisme ètic, alternatiu i lluitador.